

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hikâyede Büyük Boşluklar Var - Hakan Bıçakcı

h i k â y e d e b ü y ü k b o ş l u k l a r v a r

h a k a n
b ı ç a k c ı

iletişim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HAKAN BIÇAKCI
Hikâyede Büyük Boşluklar Var

HAKAN BIÇAKCI 1978'de İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra 1996 yılında üniversite eğitimi için Ankara'ya gitti. 2001'de Bilkent Üniversitesi İktisat Bölümü'nü bitirerek İstanbul'a döndü. İlk romanı *Romantik Korku* 2002'de çıktı. Çeşitli dergi ve gazetelerde edebiyat, sinema, popüler kültür konulu yazıları ve öyküleri yayımlandı. *Apartman Boşluğu* Arnavutçaya (2009), Arapçaya (2010), Bulgarçaya (2011), İngilizceye (2012), Rumenceye (2013) ve Çinceye (2015) çevrildi. *Karanlık Oda* İtalyancaya (2015) çevrildi. Yayımlanmış kitapları: *Romantik Korku* (roman, 2002), *Rüya Günlüğü* (roman, 2003), *Boş Zaman* (roman, 2004), *Bir Yaz Gecesi Kâbusu* (öykü, 2005), *Apartman Boşluğu* (roman, 2008), *Karanlık Oda* (roman, 2010), *Ben Tek Siz Hepiniz* (öykü, 2011), *Doğa Tarihi* (roman, 2014), *Hikâyede Büyük Boşluklar Var* (öykü, 2015).

www.hakanbicakci.com

İletişim Yayınları 2207 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 362

ISBN-13: 978-975-05-1820-1

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Canteke

KAPAK Koray Ekremoglu

KAPAK FOTOĞRAFI Ege Dalaman

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://anitey.org>

HAKAN BIÇAKCI

Hikâyede Büyük Boşluklar Var

iletilsim

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İÇİNDEKİLER

İlişki Durumu	7
Ne İşi Var Rufus Wainwright'ın Senin Düğününde?	9
İki Bahar	13
Bugs Bunny'nin Sigara Molası	17
Metrobüste Candy Crush	21
Yıldönümü	25
Başka Biri mi Var?	31
Otomatik Ayrılık	37
 Yalnız Personel	41
Yalnız Personel	43
Herkes Öykü Yazabilir	47
Kutlama	53
Bir Düğün Metalcisi	59
Sahnedeki Dinleyici	65
Trafik Kilit	69
Üç Kişilik Bir Kişi	73
Misafir	77

Nasıl Olur?	79
Kayıp	81
On Üç Maymun	85
Yemek Vakti	89
Hayvanlar Gibi Bir İntikam Masalı	95
Dünyanın En Çok Yanlılıkla Fotoğrafı Çekilen İnsanı	99
Falda İddialıyız	105
Ağlatan Ayna	109
Kulak Burun Boğaz Vicdan	113
Gece Yolculuğu	117
Başkasının Kalemı	123
Beyaz Masa Örtüsü	129
Yatay Geçiş	133
Ara Bölge	139
Sessiz Dans	141
Belli Belirsiz Bir Baş Ağrısı	145
Cesaret Testi	151
Serbest Piyasa	157
Selfie Dedektifi	163
Bana Bayan Deme	169
Jüri Özel Uykusu	175

İlişki Durumu

Ne İşi Var Rufus Wainwright'ın Senin Düğününde?

“Ne yaptığımı bilmiyorum.

Ne dediğimi bilmiyorum.

Niye izlediğimi bilmiyorum,

Dans edip duran tüm bu beyaz insanları.”

– Rufus Wainwright

Yedi yıllık ilişkim iki günde bitti. Önce nereden çıktığı belli olmayan basmakalıp bir “Düşünmem lazım,” muhabbeti. Ertesi gün daha pislik, daha büyük bir klişe: “Ben ayrılmak istiyorum.” Üç ay sonra da haberi geldi: Evleniyormuş. “Adam aşırı zenginmiş,” diye laf çıktı bir de. Bu ne lan? Yeşilçam filmi gibi... Beni bir Mercedes’e mi sattı?

Bir hafta sonra yeni bir haber geldi. Bu sefer daha entere-san bir gelişme... Düğünlerine Rufus Wainwright'ı getirtiyorlarmış. Çıkıp şarkı söyleyecekmiş. “Oha, herif gerçekten zenginmiş,” oldu ilk tepkim. Arkadaşlarım bozulmayıp dalga geçmeme sevindiler. Nasıl arkadaş lan bunlar? Rol yapıyorum işte. İçim parçalanıyor. Kalbim duracak neredeyse. İş ciddi-ydi. Masaya kapanıp ağlamamak için alay etmeye de-

vam ettim: “Rufus’a da bak sen. Aç köpek seni. Kanada’dan kalkıp İstanbul düğününe çalmaya mı gelinirmiş? Gelinle damadın ayaklarını da yıkayaydın bari.”

Eve dönerken öyle bir hüzün çöktü ki, ne bu çöken tam olarak hüzündü ne de bu hissin içimdeki hareketi çökme-ye benziyordu. Onun en sevdiği müzisyendi Rufus Wainwright. Takıntılı bir ilgisi vardı bu adamın şarkılarına ve sesine karşı. Beni de o tanıştırmıştı kendisiyle. İlk başta çok ağlak gelmişti ama ne yalan söyleyim, benim de kanıma girdi yavaş yavaş. Ankaralı bir metalciden İstanbul’da yaşayan, Rufus Wainwright dinleyen sofistike bir sevgiliye terfi ettim bir anda. Biradan çok şarap içer oldum. Sabahları uyanır uyanmaz çay yerine kahve... Okuduğum gazeteyi bile değiştirdim. Ankara’yı bırakıp yanına taşındım. İş yok, güç yok. Her gece sabahlara kadar Rufus’un dokunaklı şarkılarını dinleyerek öpüştük, seviştik, hayaller kurduk.

Şimdi Rufus’un canlı performansı eşliğinde evleniyor. Biz bant kaydı eşliğinde çelişkili hayaller kurarken. Bu ne absürt mağlubiyet? Romantizmin hakkı böyle verilir işte. “Abi adam aşırı zenginmiş.” Zengin de laf mıymış? Onun para-pula olan düşkünlüğünü hep hissederdim aslında. Şimdi aklıma bir örnek gelmiyor. Hissederdim ama görmezden gelirdim. Evladının sakatlığını gözü görmeyen bir ana gibi. Rufus’u kızın ayağına getirmiş herif. Ben anca bilgisayarının IP’sini değiştirip albümleri kaçak yoldan indirme tüyoları verirken. Tutmuş getirmiş adamı. Düğününde söyletecek. Oku Rufus! Bir daha söyle. Haydi, bir de Türkçe patlat. “Kimler Geldi Kimler Geçti” gelsin.

Yaralı bir hayvan gibi yürüdüm eve. Neresinden vurulduğunu anlamayan ama öleceğini hisseden bir köpek gibi... Kendini ısırın köpeğe dönüp bakamayan, omuriliği ikiye ayrılmış bir kedi gibi... Durulmaz artık bu şehirde. Eli-

mi müthiş bir hırsla cebime attım. Bittin sen Rufus! Aldatan
sevgilisinin telefon numarasını silen şımarık bir kız gibi tek
tek sildim telefonumdaki Rufus Wainwright albümlerini
Ankara'ya dönüş yolunda, yol boyunca Slayer dinledim

İki Bahar

“Hayat ileriye bakarak yaşanır,
geriye bakarak anlaşılır.”
– Kierkegaard

Elimde turuncu şemsiyeyle sağanak yağmurun altında bekliyorum. Evimizin kapısının önünde... Bahar'ın her zamanki gibi bir türlü kapıyı çekip çıkamadığı, çıkmak üzere içinde dört döndüğü evimizin... Evlenmeden önce de onu sokaklarda beklerdim böyle. Taksim'de AKM'nin önünde, Beşiktaş'ta Balık Pazarı'nın girişinde, Nişantaşı'nda karakol ışıklarda, Kadıköy'de Boğa'nın orada...

Şimdi evimizin kapısının önünde bekliyorum. On yıldır evliyiz. Hayatımda sadece iki ciddi ilişki oldu. Bu “ciddi ilişki” lafı da ne acayip... Gözümün önüne takım elbise ve tayyörle toplantı odalarında kurumsal kurumsal sevişen çiftler geliyor. “Hayatımda iki önemli kadın oldu,” diyeyim. Sınır bozucu bir tesadüf eseri ikisinin adı da Bahar... İlk Bahar, Son Bahar... İlk Bahar'la üniversitede tanışıp altı yıl birlikte yaşadık. Evlenmeye karar vermiştik ki karşıma Son Bahar çıktı. Tüm güzelliği, altüst ediciliği, kafa karıştırıcılığı ve

ikna ediciliği ile... Ömrümün en zor dönemi idi. İki Bahar'ın karşı karşıya gelme olasılıklarını yok ederek tüm alternatif yolları ateşe verdim. Aralarında sinsice mekik dokuyarak birbirlerinin varlığından habersiz Baharları değiştirdim.

Bahar'la bir yıla yakın birlikte yaşadık sonra evlendik. Ona Bahar'dan bahsetmedim. Maziye didikleme konusunda bitmek bilmeyen bir iştaha sahipti. Ve müthiş kıskançtı. Ben de Bahar'ı hiç karıştırmadım. "Senden önce önemsiz birkaç ilişkim oldu," diye yuvarladım. Vaktiyle kalbimi yerinden oynatan eski ilişkiye, gönül eğlencesi muamelesi yaptım. Birlikte geçirdiğimiz uzun yılları alelacele geçiştirmek için "Takıldık," dedim. Bir önceki hayatımın merkezini telaş içinde karaladım. Geçmişimi tutkularımı törpüleyerek, heyecanlarımı söndürerek, trajedilerimi komikleştirerek anlattım her soruşunda. Hatıralarımın renklerini hızla soldurdum. Onsuz geçen yılların hiçbir anlamı yoktu. Nefes almaya kendisi karşıma çıkınca başlamıştım. Onu görene kadar bir zombi filmi figüranıydım. Ondan önceki hayatım diri diri gömüldü, konu kapandı.

Geçmişime karşı kılıbık davrandım. Önemli olan ne yaşadığın değil, nasıl anlattığın diye düşündüm. Anlatmadıklarımı içime attım. Ve Bahar'la tanıştırdığım herkese Bahar'dan bahsetmeyi yasakladım. İki Bahar arasındaki tüm köprüleri havaya uçurdum. Yine de rahat bir nefes alamadım. Bahar'ı hiç karıştırmadım ama onun varlığı sürekli ayağıma dolandı, yakama yapıştı, boğazıma sarıldı. Daha düğün gecesi başladı. Gelinle damat dans ederken... Yani Bahar'la ben... Birden o şarkı çalmaya başladı: "İkinci bahar yaşıyor ömrüm, gel benim yârim oluver şimdi." Bir yandan dans ederken bir yandan korkuyla etrafa bakındım. Düğünde sağlam içildi. Ayakta duramayacak hale gelindi. Sonra işte balayı, yeni ev, boya badana, Ikea, aspiratör, modem, plazma televizyon...

İlk başlarda her şey yolundaydı. Sonra bir gün Baharlar karıştı. Belki de ben eski günlerden bahsederken Bahar'ı hiç karıştırmadığım için... Nedenini bilmiyorum. Psikoloğum da bilemedi. Parayı almayı bildi ama. Neyse. Yedi sekiz yıl önceydi. Yani evlendikten iki üç yıl sonra. Eskiden sık gittiğimiz, sonra ayağımızı kestiğimiz bir balık lokantasındaydık arkadaşlarla. Bir ara Bahar tuvalete gitmek için kalktı. Çişim geldiği için ben de onunla gittim. Erkekler tuvaletinden çıkıp kadınlar tuvaletinin kapısının önünde beklemeye koyuldum. Durup dururken aklıma İlk Bahar geldi. Eskiden onunla bu lokantaya çok gelirdik, ondan olsa gerek. Hatta bu akşam burada olan arkadaşlarımla gelirdik. O zamanlar hepimiz sevgiliydik. Şimdi evli çiftler olduk. Grupta değişen tek şey ilişkilerimize verilen ad ve Baharlar oldu. Onu da aynen burada, tıpkı bu şekilde beklerdim. Kadınlar tuvaletinin kapısında dikildikçe Bahar'ı düşünmeye devam ettim. Anılar gözümde canlanmaya başladı. Bu lokantadaki muhabbetlerimiz, sarhoşluklarımız, kavgalarımız; buradan çıkıp gittiğimiz evi, kedisi, yatağı...

Kadınlar tuvaletinin hareketsiz kapısına baktım. Eski bir fotoğraf gibiydi. Yanlışıyla çekilmiş. Bahar'ın geleceği yoktu. Ben de Bahar'ı düşünmeye devam ettim. İşte o anda Baharlar karıştı. Tuvaletten İlk Bahar çıktı. Eski hali, eski saçları, eski elbisesi, eski adımlarıyla. İleride başına geleceklerden habersiz, kendini tek Bahar sanan özgüven dolu gülümsemesiyle... Ne yapacağımı şaşırdım. Suratına bakıp şaşkın şaşkın sııttım.

İlk Bahar'la birlikte masaya döndük. Her şey bıraktığım gibiydi. Bardağımdaki rakı, tabağımdaki meze... Son Bahar'la tuvalete gitmek üzere ayrılmadan hemen önceki gibi... Kimse durumu yadırgamadı. Arkadaşlarım İlk Bahar'la sohbet ediyorlardı. Benim dışımda herkes muhabbet halindeydi. Masadakilere baktım. Uzaklardan bakar gibi. Film iz-

ler gibi. Yorgun olduğum için takip etmekte zorlandığım diyalog ağırlıklı bir film... İçtikçe içtim. Diyaloglar uzadıkça uzadı.

O günden sonra Baharlar karışmaya devam etti. Nerede ne zaman geleceğini bilemediğim bir hastalık nöbeti gibi çıkıp çıkıp geldi İlk Bahar. Son Bahar'ın yerine. Yine de evliliğimi sürdürebildim. Baharlara birbirlerinden bahsetmeden... Bu işi bir sadakat krizine çevirmenin lüzumu yoktu. Hayatımdan memnun sayılırdım. Baharlar da mutluydu. İkisini de seviyordum.

İlk Bahar'la uyuyup Son Bahar'la uyandım. Son Bahar'la bindiğim asansörden İlk Bahar'la indim. İlk Bahar'la beklediğim kırmızı ışık yeşile dönünce karşıya Son Bahar'la geçtim. Son Bahar'layken elektrikler kesildi, mumu yakan İlk Bahar oldu. Gittiğimiz bir mağazada beğendiği elbiseyle prova kabinine İlk Bahar girdi, kabinden İlk Bahar'ın seçtiği kıyafetle Son Bahar çıktı. Son Bahar'ın aldığı bilet İlk Bahar'a amorti kazandırdı. İlk Bahar'ın aldığı vitaminler Son Bahar'a enerji verdi. Son Bahar'ı öpmek için kapattığım gözlerimi açtığımda karşımda İlk Bahar vardı. İlk Bahar için paket yaptırdığım hediyeleri Son Bahar açtı. Son Bahar için hazırladığım yemekleri İlk Bahar yedi. İlk Bahar'ın içtiği şarapla Son Bahar kafayı buldu ve ertesi gün baş ağrısıyla uyanan İlk Bahar oldu.

Yıllar işte böyle gelip geçti. Şimdi elimde turuncu şemsiyeyle sağanak yağmurun altında beklerken tam olarak bilemiyorum, açılan apartman kapısından hangisinin çıkacağını.

Bugs Bunny'nin Sigara Molası

“Bir olay gerçeğe ne kadar uygunsa,
o kadar gerçekdışı görünür.”

– Dostoyevski

Aylardan şubatı. Buz gibi, sisli bir İstanbul sabahı... Ancak havanın soğuk ve sisli oluşunun konumuzla ilgisi yok.

O gün beş yaşına basacak olan yeğenimin doğum gününü kutlamak üzere yola çıkmıştım. Çocuklara özel bir doğum günü partisine davetliydim. Yirmi dört yaşında olduğum düşünülürse beni çağırmaları epey manasızdı ama gitmezsem ayıp olacaktı. Ömrüm ayıp olmasın diye diye geçip gidiyordu. Neyse, hediyemi verip bir saat oyalanıp kaçırın diye düşündüm.

Bu tarz partilerin içeriğini iyi biliyordum. Önce anne balar evlatlarını kapıdan bırakıp giderler. Çocuklar yeni girdikleri bu tekinsiz ortamın ıssız bir köşesine çekilip hareketsizleşirler. Yanlarında getirdikleri hediyelerini vermeye bile çekinirler. Asla konuşmazlar, bakışlarını birbirlerinden kaçıırırlar. Ev bir tür çocuk toplama kampına dönmüştür. Sonra birden, süt dökmüş kedi gibi oturan çocuklar üzeri-

ne su dökülmüş Gremlinler misali çoğalırcasına coşarak fena halde kaynaşırlar. Onları durdurmak, onlara laf anlatmak mümkün değildir artık. Yarım saat önce hediye vermeye bile utanan çocuk büyük bir rahatlıkla saç çekmeye, tükürmeye, ısırmaya, tırnak geçirmeye, çelme takmaya, hatta altına sıçmaya başlamıştır bile. Parti kontrolden çıkmıştır bir kere. Yırtık hediye paketi parçaları havada uçuşur. Akıldışı oyunlar arka odalara hücum eder.

Eve vardığımda partinin çılginlığı tahmin ettiğim düzeydeydi. Çizgi film kahramanlarının parlak posterleriyle süslenmiş evde ölümüne koşturan, yerdeki rengârenk balonların arasında şuursuzca yuvarlanan, koltuklardan koltuklara gözü kapalı atlayan terli ve ayarsız çocukların gürültülerinin birbirinin içine geçtiği kaotik bir doğum günü partisinin ortasındaydım. Buram buram, tatlı ekşi çocuk teri kokan ev tamamen çığırından çıkmıştı. Yeğenimi öpüp hediyesini verdim. Paketi parçalayarak açtı. Çocuklar beğenmiş rolü yapamazlar. Hediyemi beğendi.

Bir köşeye geçip çoktan kesilmiş olan pastadan payıma düşen dilimi yemeye koyuldum. Tadı fazla şekerliydi. Etrafta benden başka yetişkin yoktu. Çocuklar Bugs Bunny'nin, daha doğrusu Bugs Bunny kostümlü birinin etrafında pervane olmuşlardı. Garip, Nordik, mitolojik bir ayin... Bir süre gözlerim dalarak onları izledim. Başka bir köşede beyaz halının üzerinde birbirlerine karışarak yuvarlanan çocukların çığlıkları çığ gibi büyüyordu. Sesler salona sığmıyordu. Süresi belirsiz bir süre hiç kıpırdamadan aynı yerde oturdum. Yeteri kadar kalmıştım partide. Kalkarsam ayıp olmayacak kadar...

Boş tabağımı mutfağa götürürken koridorda korkudan gözleri büyümüş, suratı kaskatı olmuş bir çocuk gördüm. Gözümü kırıp kafamı sallayarak ne olduğunu sordum.

“Bugs Bunny’i... Öldürmüşler.”

“Yapma ya, nasıl öldürmüşler?”

“Kafasını kesmişler. Koparıp atmışlar başını.”

Çocuk bu cevabı öyle pis bir sesle söylemişti ki elimde olmadan ürperdim. Buz gibi bir rüzgâr esti içime. Midemdeki şekerli pasta zehre, kulağımdaki çocuk sesleri ürkütücü bir uğultuya döndü. Korku içinde uzaklaşan ufaklığın az önce çıktığı aralık kapıya takıldı gözüm. Saçma sapan bir tedirginlikle araladım. Tavşanın kocaman başı sehpanın üzerinde yanlamasına yatıyordu. Kendi kendime gülerken bu sefer gözüm aralık duran balkon kapısına takıldı. Ciddileştim.

Bugs Bunny balkondaydı. Kafasını çıkarıp içeride bırakmış, kendi dışarı çıkmıştı. “Kendin içindeyken, kafan dışındaysa, çaresi yok kardeşim”in tam tersi... Karşıdaki toplu konutlara bakarak sigara içiyordu. Dünyanın en güzel yüzü çıkmıştı “kesilen” kafanın altından. Porselen gibi bir yüz. Çekik gözler. Yanları kazınmış saçların üzerine dökülen kızıl saçlar. Beni fark edince panikledi.

Elindeki sigarayı göstererek, “Kapıyı kapatın lütfen, çocuklar beni böyle görmesin,” dedi. Sesi de en az kendi kadar güzeldi. Kapıyı kapatırken boş tabağın hâlâ elimde olduğunu fark ettim. Tabağı bir kenara bırakıp yanına gittim. Sigara paketini uzattı. İçmememe rağmen büyülenmiş gibi aldım. Bugs Bunny sigaramı yaktı. Sigara boğazımı yaktı. Boğazım gözlerimi yaktı. Gözlerim karşımdaki kızıl saçlarında gezinip gözlerini buldu. Gülümsedi. Bir anda Türkçeyi unuttum sanki. Ayrıca boş bakıyor olmalıydım ki açıklama ihtiyacı hissetti. Sigara tütüren bir çizgi film kahramanının çocuklar için iyi bir manzara olmayacağını söyledi. Ona hak verip çocukların hepsinin salonda olduğunu söyledim gizemli bir şeyden bahseder gibi. Ne desem kulağıma müthiş anlamsız geliyordu. Neyse ki o konuşkandı.

Konservatuvar öğrencisiymiş. Tiyatro bölümü. Para kazanmak için hemen her hafta sonu böyle partilere gidiyormuş. Geçen hafta çok daha seksiymiş. Çünkü kedi kızmış. Bakışlarım yine boşalmış olacak, gözlerini kaçırarak güldü. Toplu konutlara bakan bu küçük balkonda, ağzımda sigaranın plastik tadı, sanırım âşık oldum. Ve zamandan bağımsız bir halde boşlukta asılı duran o balkonda bir an için onun karım olduğunu hayal ettim. İçeriden sesi gelen onlarca çocuğun da çocuklarımız olduğunu. Tavşanlar gibi çiftleşerek hayata getirdiğimiz çocuklarımız.

Etrafa bakındım. Her tarafta ölümüne gri bloklar... Ağzımdan çıkan duman gri... Tavşan kostümü gri... İçerideki renk cümbüşüne inat burada hiç renk yoktu. Bizi bir arada tutan sigaralarımız bitti. Izmaritleri balkondan aşağıya salladık. Yeni sönmüş iki ateş, sessizce yok oldu gitti. İçeri girdik. Acı acı öksürdüm. On yaş birden yaşlanmıştım sanki. Karım tavşan başlığını taktı. Ona kapıyı açtım. Koridoru geçerek çoluk çocuğa karıştık.

Midem çok kötü bulanıyordu. Aşktan mı, pastadan mı, sigaradan mı, çocuk terinin tatlı ekşi kokusundan mı bilemedim. Bir yandan da içim içime sığmıyordu. Kussam rengârenk konfetiler saçılacak gibi ağzımdan. Paramparça hediye paketleriyle dolu yaldızlı koridorda arkasından baktım. Karımın küçük beyaz kuyruğuna... Onu bir de kedi kızken görmek vardı.

Metrobüste Candy Crush

“Başım belada

Üzerime kan sıçramış doğarken

Uykularım yarıda kalmış.”

– Ahmet Kaya

Ömrümün en güzel yılları metrobüste Candy Crush oynayarak geçti. Rekor üstüne rekor kırdım, hasretinden iPad’ler eskittim. Ayvansaray durağında hiç inmedim. Beylikdüzü durağında hep indim. İşe gidip gelmek, işin bahanesi. Aslında hep duruyorum sanki. Durmuş seni bekliyorum. Evlenme teklifini. Ya da en azından birlikte eve çıkma teklifini. Hadi onu da geçtim, ev gibi döşenmiş bir Kadıköy kafesinde kırk beş dakika kadar oturmayı seninle. Daha çok bekleyeceğim gibi. Durduğum yerde huzursuzum. Kafamın bir köşesinde buzullar eriyor gibi. Sürekli. Sonra bir gün pat diye gittin. Berlin’e. İş için. Temelli. Şaka gibi. Hatta fıkra gibi. Temel’li. Almanca öğreneyim dedim, yarım kaldı. Sanki Almanca bilirsem, tatil için senin oralara gidersem, buluşup bir yerde kahve veya bira söylersek, sipariş verilirken altta

kalmam diye. Ya da yine buralarda bile olsam, sanki sana biraz daha yakın olurum diye.

Ömrümün en güzel yılları metrobüste Candy Crush oynatarak geçti. Cevizlibağ durağında hiç inmedim. Beylikdüzü durağında hep indim. Şu anda mesela Cevizlibağ ile Merter arasında ilerlerken, Berlin'e yaklaşıyor muyum, Berlin'den uzaklaşıyor muyum? Az da olsa. Lan yoksa kafayı mı sıyırıyorum? Az da olsa. Ölmüş olsan mı daha çok üzülürdüm, yoksa böyle kanlı canlı uzaklarda olman mı daha fena? Bu ne biçim soru? Bu ne pis bir düşünce? Bu nasıl bir sevgi anlayışı? Ben kötü bir insan mıyım? Galiba öyleyim. Sanki ölseydin daha temiz olurdu. Pat diye. Karşıdan karşıya geçerken kedi gibi ezilseydin, saçma sapan bir kavgaya bulaşıp kan kaybından gitseydin, halı saha maçında kalp krizi geçirseydin, uçağın düşüverseydi nedeni anlaşılamayan bir arızadan dolayı ya da yolculuk ettiğin otobüs şarampole yuvarlansaydı yağmurlu bir gece vakti. Tövbe estağfurullah. Kafamın bir köşesinde buzullar eriyor. Sürekli başım ağrıyor sanki.

Ömrümün en güzel yılları metrobüste Candy Crush oynatarak geçti. Yenibosna durağında hiç inmedim. Beylikdüzü durağında hep indim. Her şey yarım kalmış gibi. Geleceğimin seninle birlikte kurulan hayalî kısmı... Eski Türk filmlerinde fotoğrafın yarısını caart diye yırtıp eski sevgiliyi fırlatıp atarlar ya. Öyle bir şey yok işte. Fotoğraf ya tam ya da hiç yok. O kadar kolay yırtamazsın. Yarın bir fotoğraf olarak yaşayamazsın. Bir rüyanın tam ortasında uyandırılmış gibi. Uyuşmuş gözlerle. Her şey yarım kalmış gibi. Almanca da yarım kaldı zaten. Derdimi anlatacak kadar bile öğrenemedim. Gerçi Türkçe ne kadar anlatabilirim derdimi bilemiyorum. Derdimi çok iyi biliyorum da, hiç iyi anlatamıyo-

rum. Kendi kendimeyken çok güzel anlatıyorum da. Oturup biriyle konuşayım dediğimde olmuyor. Aklımdakinin onda biri, içimdeki yüzde biri anca dile geliyor. Gerisi içimde kalıyor. Kendinden de sıkılıyor insan bir süre sonra. İyi anlaşmak yetmiyor bazen.

Ömrümün en güzel yılları metrobüste Candy Crush oynayarak geçti. Perpa durağında hiç inmedim. Beylikdüzü durağında hep indim. Aklımda sen, karşımda rengârenk şekerler, kulaklıkta Ahmet Kaya. Hepsi birbirine karışmış. Başım belada. Benim dışımda herkes yolcu. Ellerinde o acayip gazeteler. Yüzlerinde o tuhaf ifadeler. Birbirlerine yer verenler. Birbirlerine yer vermeyenler. Birbirlerinin yerine geçenler. Hepsi ilerliyor, ben aralarında duruyorum sanki. Korkuluk gibi. Sen nasıl gidip geliyorsun işe? Facebook'a bakılırsa bisikletle. Ben en son ne zaman bindim bisiklete? Valla hatırlamıyorum. Dört tekerlekliiden iki tekerlekliye geçtiğim andaki heyecanı hatırlıyor gibiyim sadece. Kanal değiştirirken görülen bir filmde, öylesine bir sahne gibi... Geride kalan babam, bulanık bir gururla... Korkuluk gibi. Gerisi yok. Aramızda kaç saat var? Bir saat diye biliyorum. Orada daha mı erken, daha mı geç? Pardon, orada saatiniz kaç acaba?

Ömrümün en güzel yılları metrobüste Candy Crush oynayarak geçti. Edirnekapı durağında hiç inmedim. Beylikdüzü durağında hep indim. İlk duraksa Zincirlikuyu. Son durak da öyle... Arada kaç durak var? Aramızda kaç durak var? Doğu'ya giden gemide Batı'ya koşan insanlar mıyız? Beylikdüzü'ne giden metrobüste Berlin'i düşünen... Düşündükçe kafasının bir köşesinde sanki buzullar eriyen. Artık sona yaklaşıyoruz. Sen geride kaldın gibi. Dünyada hayat olduğu zamanlarda... Geriye dönüp bakmıyorum artık. Geriye dönüp yatıyorum. İçim sıkıldı mı kıvrılıp uyuyorum. İşyerinde bile.

Sürekli içim sıkılıyor. Beylikdüzü'nün en kasvetli derinliklerinde. Bu yeni huyumla dedikodulara nasıl malzeme olduğumu biliyorum. Cümlesi cümlesine. Ne düşünürlerse düşünsünler, ben onları düşünmüyorum. Seni de düşünmüyorum lan artık. Öldün farz ediyorum. Ölsen daha kolay olurdu tabii. Hayal gücüm yettiği kadar ölü sayıyorum seni. Gücüne gitmesin.

Ömrümün en güzel yılları metrobüste Candy Crush oynatarak geçti. Allah senin belanı versin.

Yıldönümü

“Bir yıl sonra bugün,
günlerden yine o gün.
Tanıştığımız gün.”
– Tanju Okan

Okan, kendini sıcak yataktan güçbela sıyırdı. Terliklerini sürüye sürüye buz gibi salonda kahvaltı eden ev arkadaşının yanına gidip karşısındaki kanepeye yığıldı. Uyumaktan şişmiş gözlerini duvardaki saate dikti.

“Oha lan, öğlen olmuş.”

“Tost ekmeginden daha var, sen de yap istersen.”

“Yok istemedim şimdi birden, sonra yerim.”

Yataktan henüz kurtulan Okan bu sefer de kanepeye yapışıp kalmıştı. Uzandığı yerden manasız bir ifadeyle tostunu yiyen arkadaşına bakıyordu. Bir süre konuşmadılar. Selim gözlerini boş koridora çevirerek sordu.

“Esra yok mu?”

“Yoo; bizde değildi ki dün.”

“Hadi ya, ben içeride birliktesiniz sanıyordum.”

“Yok yok, yalnız kaldım ben dün gece.”

Selim boş tabağını mutfaka götürüp dumanı tüten sarı bir fincanla salona döndü.

“Okan, akşam Aylinlerde ev partisi gibi bir şey var. Gelse-nize siz de.”

“Yok ya... Bizim Esra’yla birinci yıl oluyor bu gece, onu kutlayacağız.”

“Hadi be, ne ara oldu lan bir sene?”

“Baya oldu işte.”

“Bir sene ha? Eee, n’apıyorsunuz peki?”

“Ya işte.. İlk gecemizi aynen tekrarlayalım dedik. Geçen sene bu akşam birlikte yemeğe çıkmıştık, sonra bizim barda bir şeyler içip buraya dönmüştük. Benim odada oturup şarap marap içmiştik. Aynı restoranda yer ayırttık falan işte.”

“Yok artık daha neler? Ciddi mi?”

“Kızlar seviyor oğlum böyle olayları. Esra’nın fikri zaten...”

“Şerefsize bak nasıl kızı satıyor hemen. Vay be! Ne planlar, ne planlar... Ulan şirinlikten gebereceksiniz valla.”

“Söylediğine pişman etme be adamı sabah sabah.”

“Tamam tamam. Bir şey demedim.”

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Sessizliği bozan Selim oldu.

“Ben de çok pis hastaydım o gece. Ateşli grip. Burada değil babaannemde kalmıştım hatta.”

“Oha nereden hatırladın, hafızaya bak. Doğru. Ertesi sabah kahvaltıda anlatmıştım sana.”

“Evet aynen. İstersen ben de hastalanıp babaaanneme gideyim, konseptiniz bozulmasın.”

“Amma uzattın ama ya, ohoo.”

Okan içeriden gelen telefonunun sesini duyunca kanepeden fırlayıp söylene söylene odasına gitti. Arayan Esra'ydı. Akşam için hazır olup olmadığını sormak istemişti. Sualler gitgide zorlaştı. Geçen sene bu akşam ne giydiğini hatırlayıp hatırlamadığını sordu Esra. Okan'ın bu konuda hiçbir fikri yoktu. Esra hatırlattı. Ayakkabılarından kol saatine kadar... Okan bu kadarından rahatsız olmuştı. Esra o gece barda ektiğı fotoğrafa baktığını söyleyip gülmeye başlayınca rahatladı. Bir yandan gülerken dolabı açıp kontrol etti. Aynı giysiler duruyordu.

“Senden korkulur valla. Tamamdır, hadi görüşürüz.”

Tam odadan çıkarken Okan'ın gözü Esra'nın tokasına takıldı. Başucundaki tokayı alıp çekmeceye attı. Sonra dönüp odayı hızlıca taradı. Esra'nın sağı sola dağılmış diğerkbirka eşyasını toplayıp dolaba kaldırdı. Son olarak da çalışma masasının üzerindeki panoya iliştirilmiş, yanak yanağı poz verdikleri fotoğrafi söküp defterlerden birinin arasına koydu. Odada Esra'ya ait hiçbir iz kalmamıştı.

Aynı saatte buluşmalarını sağılayacak aynı kol saati yedi-yi biraz geçiyordu. Okan yildnm buluşmasına hazırdu. zerinde geçen seneki giysiler vardı. Aynı ayakkabılarını giyip aynı adımlarla salona yürüdü. Bu defa Selim kanepede uzanıyordu. Elinde kocaman bir ders kitabıyla...

“Ben ıkıyorum.”

“Hadi bakalım, başarılar diliyorum size.”

“Eyvallah. Ayak uydurmaya çalışacağız artık Esra Hanım'a. Sana da iyi eğlenceler, Aylin'e çok selam söyle. Emir'e de...”

“Söylerim.”

Okan'dan biraz sonra Selim de evden çıktı. Kimsesiz salon sekize doğru karardı. Saatler sonra Okan ışığı açıp Esra'yı içeri buyur edene kadar da karanlık kaldı.

“İşte geldik. Hiç çıkarma ayakkabılarını, direkt geçebilirsin.”

“Bu taraftan mı?”

Salonunun yerini bilmeme detayına kadar düşünülmüş bu ince oyunculukla, Okan'ın son yarım saattir tırmanan gerilimi tavan yaptı. İlk buluştuklarında her şey gayet normal ve güzeldi. Karşılıklı kötü oyunculuklarla, geçen sen bugün yeni tanışan o çifte benzemeye çalışarak eğleniyorlardı. Ancak zamanla Esra kendini kaptırıp gerçekten Okan'ı tanımayan biri gibi davranmaya başlamıştı. İnsanüstü ve insanı ürperten bir yetenekle canlandırıyordu geçen seneki Esra'yı. Şimdi de eve yeni gelmiş bir yabancı gibi davranmaya ve durmadan zaten çok iyi bildiği konular hakkında sorular sormaya devam ediyordu. Neyse ki Selim dönmemişti de, Okan ertesi gün taşak oğlanına dönmekten kurtulmuştu. Gerçi Selim her an kapıdan girebilirdi. Okan'ın sınırları fena halde gerilmişti. Artık eve gelmişlerdi ve bu sevimsiz oyun bitmeliydi. Okan ufak ufak cıvılamaya başlamıştı. Esra'dan biraz yüz bulsa tamamen koyuverecekti. Ancak Esra ona uymuyordu. Okan, geçen seneyi sahneledikleri haddinden fazla uzun tiyatro oyununun son repliği olarak Esra'yı odasına davet etti. Oyuna bir son vereceğe benzemeyen Esra, tedirgin ve heyecanlı tavırlarla Okan'ın peşinden içeri yürüdü.

“Şaraba devam ederiz değil mi?”

“Olur, varsa. Yardım edeyim mi sana?”

“Yok sen bekle, hemen geliyorum. Müzik de şey yapalım biraz.”

Okan muzır bir gülümsemeyle, büyük bir sürpriz yapar gibi bilgisayarın başına gidip önceden hazırladığı şarkıyı başlattı. Geçen sene bu zamanlarda bu odada dinledikleri şarkıyı... Bu, gündüz telefonda konuşmadıkları bir ayrıntıydı. Sürprizdi. Sürpriz final. Okan son jestini de yapmıştı. Aynı parçayı bulmayı akıl ettiği için takdir bekleyerek dönüp Esra'ya baktı. Esra beklediği tepkiyi vermedi. Sadece gülümsemi. Geçen seneden kalma olduğu her halinden belli olan bu tedirgin gülümseme, kaçarcasına odadan çıkan Okan'ı allak bullak etmişti. Bir de mutfakta şarabı açmaya uğraşırken, içerde Esra'nın bir senedir kaldığı odayı meraklı gözlerle inceleyen halini görseydi, bu seyircisiz oyunculuk karşısında aklını oynatabilirdi.

Okan iki kadehle ve yeni açılmış bir şişe şarapla döndü. Yatağın kenarında oturan Esra yudum yudum içmeye başladı. Canı iyice sıkılan Okan iki dikişte bitirip kadehini yeniden doldurdu. Sonra bir daha... Hiçbir şey konuşmadan bakiştılar bir süre. Esra flört eden heyecanlı genç kıza olma-ya devam ederken kafayı iyice bulan Okan, son yarım saat-ter ertelediği piyese noktayı koyma kararını uygulayacak cesareti buldu ve "Haydi bakalım yeter artık," diyerek Esra'nın üzerine çullandı. Birlikte yatağa devrildiler. Esra keskin bir çığlıkla yerinden fırladı. Okan'ın gülümsemesi yüzünde kasiılıp kalmıştı.

"N'oluyo be? Hayvanoğluhayvan! Yeter artıkmış. Orospu çocuğuna bak ya, ne sanıyorsun lan sen beni? Ama kabahat bende... Kabahat bende tabii... Ne işin var senin sapık herifin evinde? Sapık göt!"

Esra ufak çapta bir sinir krizi geçirerek çantasını kaptığı gibi önce odadan, ardından evden çıktı. Okan, Esra'nın kendisini üzerinden attığı yatakta kalakalmıştı. Hiç kıpırdamadan izlemişti Esra'nın küfür kıyamet gidişini. Geçen seneyi

temsil ederek fonda devam eden romantik müzik eşliğinde... Sonra ayağa kalktı ama bir süre ne yapacağını, ne yöne yürüyeceğini bilemedi. Öylece durdu. Heykel gibi.

Okan pis bir baş ağrısıyla uyandığında salondan Selim'in öksürük sesleri geliyordu. Uykusuz gözleri masanın üzerinde duran iki kadehe ve şarap şişesine takıldı. Kalkıp terliklerini sürüye sürüye salona gitti. Boğazında beyaz bir tülbent sarılı olan Selim kahvaltı ediyordu.

"Günaydın."

"Şşşt, Okan! Babaanne poğaçalı, ev yapımı börekli man-yak güzel kahvaltı var sıcak sıcak. Yetiş."

"Tamam, dur çay alayım. Nasıl oldun sen?"

"Antibiyotiğe başladım, daha iyiyim. Babaannemin çorba, ıhlamur kürü falan da iyi geldi herhalde."

"Aman iyi, geçmiş olsun."

"Eee, n'oldu dün akşam?"

"Ne n'oldu?"

"Kızla ya işte, Sema mıydı?"

"Ha, Esra'yı diyorsun. Yok yaa. Bi' bok olmadı."

"Hadi be, niye lan?"

"Olmadı işte."

"Hayırlısı. Hadi gel de sıcakken ye. Sonradan ısıtınca bir şeye benzemez bunlar!"

Başka Biri mi Var?

“Erkekler bir kadının ilk sevgilisi olmak isterler,
kadınlar ise bir erkeğin son sevgilisi.”

– O. Wilde

Sürpriz yapmak için girdi içeri. İçerde hayatının en kötü sürpriziyle karşılaştı. Elinde dumanı tüten sürpriz bitki çayıyla kalakaldı. Hayatta en sevdiği insan... Yedi yıllık kocası... Bilgisayarının ekranında, Facebook sayfasının sağ alt köşesinde bir yazışma. Başka bir kadınla... Kalbine saplanıveren, kibrit kutusu büyüklüğünde bir diyalog...

Filiz, elinde kalan çayla kendini koridora attı. Tam tuvaletin önünden geçerken kapı açıldı. Birkaç adım atıp durdu. Arkasını döndü. Kocasını karşıladı. Odasına girdiğinden şüphelenmesin diye fincandan kocaman bir yudum aldı. Dili damağı kavruldu. Yandığını belli etmemeye çalışan gözleri süratle yaşardı. O anda içinde korkunç bir ağlama krizi tetiklendi. Kendini sıktı. Gözyaşlarını sımsıkı tuttu. Kocasının gözleriye onda değil, elindeki fincandaydı.

“Aa, bitki çayı mı? Bana da yapsana be Filiz.”

Kaçar gibi uzaklaştı. Kendini mutfğa attı. Kocasına yeni bir bitki çayı hazırlamaya başladı. İkinci kez. Bu defa bambaşka duygularla... İçine balı zehir niyetine sıkarak... Kocasısı da Filiz'in belli belirsiz gördüğü o yazışmanın başına dönmüştü. Kocasısı, Filiz'in ne yaptığını biliyordu. Ona bitki çayı hazırlıyordu. Filiz de onun ne yaptığını biliyordu. Bir kadınla yazışıyordu. Ancak kocası, Filiz'in onun ne yaptığını bildiğini bilmiyordu. Bilse bu kadar rahat olamazdı. Ayağına çay isteyemezdi. Çay hazırıdı. Cinayet mahalline gider gibi gitti Filiz. Açık kapıyı vurup içeri girdi. Bilgisayarda temiz bir sayfa açılmıştı.

Ertesi gün akşama kadar kanepede uyukladı Filiz. Bütün gece gözüne uyku girmediği için. Hiçbir şey söyleyememişti. Yazışmayı gördüğü kadarıyla zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Aldatıldığına dair bariz bir delil yoktu. "Acaba ben mi çok abartıyorum?" diye düşündü. Hafiften flörtöz bir yazışma mıydı sadece? Sorsa mıydı? Soramazdı. Kocasısının özel mesajını okumuş olduğı gerçeğini kendine yediremiyordu. Çayını masaya bırakırken yanlışlıkla görmüş olsa bile yediremiyordu.

Günlerdir doğru düzgün bir şey yemiyordu. Anlık gördüğü o yazışmanın manasını kavrayamamak onu deliye döndürmüştü. Zihninde kalan harflerden anladığı kadarıyla tanışmadığı biriydi. Böyle düşünmesine neden olan cümleyi tam olarak hatırlamıyordu. Yine de tanışmayan iki insanın yazışması olduğunu hissetmişti bir şekilde. Kadının tipiniyse hatırlayamıyordu. Sadece kendisinden genç olduğı kalmıştı aklında.

Bu mevzu Filiz'i yiyip bitirse de bir şey sormamaya karar vermişti. Böyle havada kalacak sorular, böyle muğlak konuları iyice rezil kepaze ederdi. Ancak konuyu kendi içinde ka-

patmayı da becerememişti. Birkaç hafta bu huzursuzluk ikliminde geçti. Ve sonunda Facebook'ta sahte bir profil oluşturup kocasına mesaj atmaya karar verdi. Ona vereceği cevaptansa yaratacağı sanal fıstığa vereceği cevap daha samimi ve içten olacaktı çünkü. "Peki yanlışlıkla mesajını gördüğümü söylemeyi bile kendime yakıştıramazken böyle bir şeyi nasıl yakıştırıyorum?" diye düşündü. "Sanırım o bilmeyeceği için. Kimse bilmeyecekse eğer, insan her şeyi kendine yakıştırıyor."

Filiz saçlarını kararlı bir hareketle tepede toplayıp internete girdi. Blog'dan blog'a gezindi durdu. Her gün başka bir kıyafetle poz veren Hollandalı bir yavruyu ağına düşürdü sonunda. Ülke farkı anlaşılmasın diye kapalı yerlerde çekilmiş fotoğraflarından karşı konulması güç bir seçkiyle bir Facebook hesabı açtı. Tekrardan kızın ısıltılı yüzüne baktı. Çok güzeldi. Yüzüklerin Efendisi'ndeki Elflere benziyordu. Adını Elif koydu. Ve kocasına Eliften bir mesaj yolladı. Tipini çok tanıdık bulduğunu söyleyen, acaba gözünün onu nereden ısırıldığını soran tatlı dilli bir mesaj... Cevap gecikmedi. Önce yazışmaya, hemen ardından flörtleşmeye başladılar. Kocasını, Facebook'taki tek arkadaşının kendisi olduğunu ima eden esprili bir mesaj yazdığında başından aşağı kaynar sular döküldü. Böyle bir ayrıntıyı nasıl atlamıştı? Neyse ki hesabını yeni açtığını ve dağ gibi biriken arkadaşlık taleplerini gözden geçirme işini sürekli ertelediğini söyleyerek durumu kurtardı. Yazışmalar tüm heyecanıyla devam etti.

Plan şuydu. Kocasını iyice bir döküp sonunda onunla buluşmak... Yani halk arasındaki söylenişle "göt etmek". Ancak işler planladığı gibi gitmedi. Yazıştıkça kocasının bir zamanlar âşık olduğu esprili ve tatlı halini hatırladı Filiz. Şimdi tanınmayacak durumdaki o eğlenceli adamı ne kadar öz-

lemiş olduğunu fark etti. Kocasının kendisine karşı nesli tükemiş olan ne kadar güzel sözü varsa hepsi bu mesajlardaydı. Yazışmaya bir son vermek istemiyordu Filiz. Son verip de tekrar ağzını bıçak açmayan o huysuz adamla baş başa kalmak istemiyordu. Sürekli buluşmayı erteliyordu. Erteleyecek bahaneler tükendiğinde, bir ara kızı Amsterdam seyahatine bile çıkardı hatta. Oradan, oraya özel fotoğraflar paylaştı. Buluşmayı geciktirmek, sohbeti sürdürmek için her şeyi yapmaya hazırdı. “İnsan bu kadar aşağılık bir duruma düşebilir mi?” diye düşündü. “Bu kadarı onu öldürmez mi? Öldürmüyormuş demek.” Aksine her sabah enerjik uyanıyordu. Onunla yazışacak diye. Elif olarak bile olsa. Filiz olarak değil Elif olarak uyanıyordu her sabah. Aynaya bakmak istemiyordu. Kocasının tutkuyla yazıştığı kadın olmak, onu götüren kadın olmaktan daha cazipti.

Sonra bir sabah aniden ruhunda esen rüzgâr tersine döndü. Ve Filiz buluşmaya karar verdi. Hayallerden gerçeklere dönmenin vakti gelmişti. Geçen gün sokakta gördüğü duvar yazısı geldi aklına: “Hayaller Paris, gerçekler Eminönü.” Hayaller Elif, gerçekler Filiz. Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti. İki taraf için de. Facebook’a girip buluşabileceklerini söyleyen yeni bir mesaj yolladı. Kocası ne kadar da mesut olmuştu. Yeri ve saati belirlediler. Yeri ve saati belirledikleri anda sanki zaman durmuştu. Sanki dünya dönmez olmuştu.

Nihayet randevu saati gelmişti. Filiz kocasıyla buluşacağı kafenin bahçesine doğru yürüyordu. İçinde tarifi güç bir sıkıntı vardı. Oraya Filiz olarak gidip kocasına hayatının dersini vermek yerine, Elif olarak gidip onu kendine hayran bırakmayı tercih ederdi. Tokat atmak yerine ona ilk defa dokunan olmak; rezil eden olmak yerine mutlu eden olmak istiyordu. Elif olmak istiyordu Filiz. Birdenbire Elif olmak...

Açıklanamaz bir biçimde... Böyle bir mucize için her şeyi vermeye hazırdı. Ve o mucize gerçekleşti. Filiz'in dileği kabul oldu. Kafenin bahçesinde tek başına oturan kocasının karşısında dikildiğinde, adamın yüzünde daha önce hiç görmemiş olduğu bir hayranlık vardı. Oturduğu yerden ayağa fırlayıp elini uzattı.

“Merhaba Elif... Şey, fotoğraflarından bile daha güzelmişsin.”

Filiz'in içi aynı anda büyük bir mutlulukla ve devasa bir hüznle dolmuştu. Kalbi müthiş bir heyecanla atıyordu. Bir yandan da kalbi kırıktı. Paramparça bir ritimle atıyordu. Yırtılacakmış gibi, patlayacakmış gibi, duracakmış gibi. Hiçbir duygu içinde tutunamıyordu. Olduğu yere yığılmamak için kocasının karşısına hızlıca oturdu, Elif'in muhteşem bacaklarını üst üste attı. Ve gözlerinin içine tutkuyla bakan adama Elif'in sesiyle “Sahi mi?” dedi.

Otomatik Ayrılık

“Ayrılık ani olmalı, ebediyse eğer.”

– Lord Byron

Metrodan Taksim Meydanı'na çıkarken ayaklarım geri geri gidiyordu. Emre'ye giden ayaklarım... Yedi yıldır birlikteydik. Ve yedi haftadır ayrılmak istiyordum. Yedi hafta önce yağmurlu bir gün evde yemek yaparken, yumurtanın sarısıyla beyazını ayırırken kesin kararımı vermiştim. Ama bunu ona bir türlü söyleyemiyordum. Korkma, acıma, utanma, çekinme arası kasvetli bir duygu... Yedi hafta geçmeyen sinir bozucu bir grip hali... Sürekli hapşıracağım, hapşıramıyorum gibi. Bu sefer söyleyecektim. Ayaklarım bu nedenle geri geri gidiyordu. Emre çok iyi bir insandı. Bana karşı hiçbir olumsuz davranışı olmamıştı. Ne kötü bir söz ne ters bir hareket... Ne diyeceğimi bilmiyordum. Toplumsal kabul sınırları içinde somut bir bahanem yoktu. Bahanesizlik insanı yabanileştiriyordu. Onursuz, gurursuz, dilsiz, vahşi bir hayvan gibi hissediyordum kendimi. Kurtkadın gibi... Bu işi uzatarak ona da kötülük

ediyordum aslında. Ne kadar çabuk biterse o kadar iyi-ydi. İkimiz için de.

Buluştuk. Sımsıkı sarıldı bana. Sanki inadına. Kollarının arasında bir ölü gibiydim. El ele tutuşarak yürüdük. Hava kararıyordu. İçim sıkılıyordu. Her zaman oturduğumuz kafe-de hafif bir şeyler yedik. Sonra kalkıp başka bir yerde kah-ve içtik. Yok. Söyleyemiyordum. Aklımı oynatacaktım. Dili-min ucuna gelen cümleyi yutup duruyordum. Ağzına acı acı gelen kusmuğı durmadan yutup istifrayı erteler gibi. Kaçı-nılmaz olandan anlık kurtuluşlar... Her seferinde aynı anla-ma gelen başka bir cümle olarak yükseliyordu içimde. Dışa-rı çıkamıyordu.

Bizim diğerkızlar... En iyi arkadaşlarım... Ne adamlar-la birliktelerdi. Dayak yiyeni vardı, küfür yiyeni vardı. Yine de ayrılmıyorlardı sevgililerinden. Zavallı Emre'nin ne suçu vardı? Ama işte insan "zavallı" bulduğu biriyle bu işi yürü-temiyordu. Çünkü acımayla öfkelenme arasındaki sınır çok inceydi. Mesela yemekte acıyordum ona, kahveye geçtiği-mizde kızıyordum. Ve yoruluyordum. Onun enerjisi ve ne-şesi sinirime dokunmaya başlıyordu sonra da. Ama işte söy-leyemiyordum.

Birlikte el ele metroya yürürken kendimden tiksiniyor-dum. Belli olmuştu. Bugün de ayrılamayacaktım. İlişkimiz yürüyormuş gibi yapacaktım. Yürüyen merdivende sarmaş dolaş... Merdivenden indiğimizde trenin gelmiş olduğunu gördük. Manasız bir panikle her an kapanabilecek açık ka-pılara koştuk. Bu huy da Emre'den geçmişti bana. "Koşsa-na kızım," diyerek depara kalkardı böyle durumlarda. Ar-tık demesine gerek yoktu. Yedi yıldır birlikteydik. Aynı an-da başlıyorduk koşmaya. Şartlanmış gibi. Köpek gibi. Pav-lov'un köpekleriyiz!

Sinyali duyunca iyice hızlandım. Hızlandım ve kapan-makta olan kapıdan son anda geçtim. Emre'yi yanımda gö-

remeyince dışarı baktım. Kapanan kapının ardındaydı. Ayrılmıştık işte. Korkuyla bana bakıyordu. Yüzündeki dehşet ifadesi hem pişman olmama hem de öfkelenmeme neden olmuştu. Bir sonraki durakta in işareti yaptı. Hiçbir tepki vermeden kafamı metronun kalabalığına çevirdim. Hareket ettim. Emre'yi arkamda bırakmıştım sonunda. Tertemiz. Telefonumu kapattım. Son durağa kadar devam ettim.

Metro durmak üzere yavaşladı. Tünelin zifiri karanlığından istasyonun beyaz ötesi aydınlığına çıktık. Durakta bekleyen kalabalığın önünden gittikçe yavaşlayan bir hızla geçiyorduk. Sanki biz duruyorduk, onlar geçiyorlardı. Siyah silüetler halinde. Tünelin karanlığına doğru uçan... Her biri ayrı bir Emre gibi... Her biri onunla geçirdiğim ayrı bir günün temsilcisi. Her güne bir Emre... Her Emre'ye bir silüet... Hafıza tünellerine doğru uçup giden... Yalan yanlış istiflenen. Olduğu gibi değil, hatırlanmak istendiği gibi; tüm şekilsizliğiyle, sessizliğiyle, yanıltıcılığıyla karanlıkta bekleyen. Yüzlerce zifiri karanlık Emre... Şimdiden birbirine karışarak solup gitmiş yüzlerce hatıra.

Metro istasyonundan çıktığımda fena halde sersemlemiştim. Başka biri gibiydim. Bambaşka. Mutlu veya huzurlu olup olmadığımı anlayamıyordum. Tüm referans noktaları bir önceki kişide kalmış gibiydi. Tanımadığım semtte seri adımlarla yürümeye başladım. İleride bir tur otobüsü park etmişti. Otobüsün hemen yanında da büyükçe bir Çinli turist grubu vardı. Renkli şapkalar, kocaman güneş gözlükleri, şişkin çantalar, dijital fotoğraf makineleri... Dümdüz yürüdüm. Etraflarından dolaşmak yerine doğrudan grubun içine daldım. Çinlilerin arasına karışarak gözden kayboldum.

Yalnız Personel

Yalnız Personel

“Herkes kendinin mezarıdır.”

– A. H. Tanpınar

Adım Sinan. Otuz küsur yaşımdayım. Orta büyüklükte, üç yıldızlı bir otelde personelim. Benim haricimde kimsenin gi-remediği, sadece bana özel, kapısında “Yalnız Personel” yazan küçük bir odada tek başıma oturuyorum. Penceresi olmayan bu havasız kutuda iki güvenlik monitörü var. Dışarıya bakmak için. Biri odanın, diğeri otelin dışını gösteriyor. Bense hep odanın içindeyim. Gözüm dışarıda. Çağrılırsam ön büroya geçmek üzere bu renksiz arka bölümde kullanılmayan bir mobilya gibi duruyorum. Günde birkaç kere ya çağrılıyorum ya çağrılmıyorum.

Açık mavi büro sandalyesinden kalkmıyorum. Tam karşımda iki monitör, bir telefon... Monitörlerde olan biten yok. Telefonun çaldığı yok. Oturduğum için para alıyorum resmen. Patron otelin başka şehirdeki daha gösterişli bir şubesinde ikamet ettiği için bu gerçeği görmekten uzak. Görse beni çoktan kapının önüne koyardı. Monitörün karşısın-

da değil, ekranında olurdum. Kocaman valizim elimde, yamuk yamuk adımlarla uzaklaşırken. Ama gözden ve kovulma ihtimalinden uzak bir halde buradayım işte. İşim bu. Hiçbir şey yapmayarak mesai dolduruyorum. “Bütün gün kitap okurum ben de ne güzel,” diye düşünmüştüm ilk başlarda. İlk birkaç ay okudum da.

Otelin karşısındaki üstgeçitteki tozlu tezgâhtan aldığım korsan kitapları sıraya dizdim. Çirkin kapaklı, kalın kitapları bir yerde biriktirmek istemedim. Bitirdiğimi geri götürüp yenisini yarı fiyatına alıyordum. Düzenli müşteriydim. Korsan tezgâhının en saygın müşterisi... Biraz klasik olacak ama genellikle klasikleri okuyordum.

Sonra okumaktan koptum. Son bitirdiğim klasik eser “Birdam Mahkûmunun Son Günü” olmuştu tesadüf eseri. Kitap okumaya ara verince tekrar bir kitabın başına oturmak manasız geliyor. İlgiyle ve zevkle takip ettiğin satırlar kargacık burgacık yazılara dönüyor bir anda. “Başka kimi okumak lazım” sorusu “Kim uğraşacak onu okumakla”ya dönüşüyor. En azından bende öyle oldu. Ve okumaya ara verdim. Sinemaya dadandım. İki güvenlik monitörünün yanına açtığım dizüstü bilgisayar ekranında günde iki üç film izler oldum. Otelin karşısındaki pasajın alt katındaki küf kokan korsan DVD’ciden 3 TL’ye aldığım filmler geçip gitti gözümün önünden. Hiçbir şeyin olmadığı iki monitörün yanındaki ekranda neler olmadı. Cinayetler, toplu katliamlar, doğal afetler, yapay afetler, toplu seksler, adam kaçırmalar, canavar müdahaleleri, vampir saldırıları, zombi baskınları, korsan hücumları, uzaylı istilaları...

Bir gece rüyamda uzaylı istilası güvenlik monitöründeydi. Tüm dehşetiyle, siyah beyaz... Dizüstü bilgisayarın renkli ekranındaki sokaksa ıssız ve güvenliydi. Ve ben üçüncü ekrandaki kara filmi gözümde güneş gözlüğüyle izliyordum. İyi-

ce kara olsun diye. Bu rüyadan sonra uzunca bir süre film izlemedim. İzlemeyi bıraktınca da tekrar o küf kokan dükkana inesim gelmedi. Son aldığım korsan film “Karayip Korsanları” olmuştu tesadüf eseri. Film seyretmeye ara verince tekrar bir filmin başına oturmak manasız geliyor. İlgiyle ve zevkle takip ettiğin sahneler saçma sapan görüntülere dönüyor bir anda. En azından benim için böyle oldu. Ve film izlemeye ara verdim. Ancak işim gereği ekrana bakmaya devam ettim.

Son birkaç aydır bomboş gözlerle monitörlere bakıyordum sadece. Bazen sırf sokaktan geçen insanlar olarak görüyordum güvenlik kamerasının çektiği kalabalığı, bazen film izlediğim dönemden kalma alışkanlıkla bir sahneyi takip eder gibi bakıyordum onlara. Birinin kolu diğerinin burnu kırılmış iki genç adam sohbet ederek geçtiğinde bir ke-re... Siyah beyaz... Onları film gibi seyretmişim mesela. Ekranda kaldıkları süre boyunca düşünmüştüm. Nasıl bu hale geldiklerini...

İlk aklıma gelen birlikte kavgaya girmiş olmalarıydı. Fazlasıyla iyi anlaşıyor gibi görünmeleri bu duyguyu vermişti bana. Kavgaya çıksa biri diğerini yalnız bırakmazdı. Belli ki öyle olmuştu. Kavgada yumruk sayılmazdı. Çok da kötü sayılmazlardı. Birinin kolu diğerinin burnu kırılmıştı sadece. Acaba karşı taraf ne haldeydi? Belki de karşı taraf falan yoktu. Birbirleriyle kavga etmişlerdi. Sonra araları düzelmişti. Özür dilemeler, sarılmalar. Kaynayan kemikler. Belki de kavga falan yoktu. Trafik kazası geçirmişlerdi. Hangisi direksiyondaydı? Sanki burnu kırılan... Belki de başlarına gelenler birbirlerinden bağımsızdı. Yani ayrı yerlerde ayrı olaylar sonucu yaralanmışlardı. Ve hastanede tanışmışlardı. Bekleme sırasında. “Geçmiş olsun” diyalogları arasında. Çıkışta bir tost yemişlerdi. Sandviç ekmegine. Çift kaşarlı. Biri öde-miş, diğeri itiraz edince... “Bir dahakini de sen ısmarlarsın.” Böylece bir daha görüşülmüştü. Sona bir daha...

Birinin kolu diğzerinin burnu kırık siyah beyaz ikili güvenlik kamerasının güvenli sularından çıkıp gitti. Yok oldu. Karanlığa karıştı. Başını ve sonunu bilmediğim film bitti. Film sona erse de ekranı kapatmıyordum. Yedi gün yirmi dört saat açık durmalıydı monitör. Otelin broşüründe ve internet sayfasında “7/24 özel güvenlik” yazıyordu çünkü. Açık durmalıydı ve ben de başında durmalıydım. Tek başıma. Yapayalnız. Kapıda yazdığı gibi... “Yalnız Personel”. Mezar taşı gibi tepemde dikilip duran kapalı kapıda. Derin bir nefes aldım. “Bu boş odada bomboş oturmak beni çürütüyor,” diye düşündüm. “Yarın ilk iş, işi bırakacağım.”

Ertesi gün istifa etmeye üşendim. Dokuz sene daha kaldım. Kendime ait o personel odasında.

Herkes Öykü Yazabilir

“Paris’te herkes oyuncu olmak ister;
kimse seyirci olmaya razı gelmez.”

– Jean Cocteau

(3/6)

Öykünün ilk cümlesi önemliymiş. “İkinci cümlesi değil mi?” Aklımdan süratle geçip giden bu soruyu sormadım. Gıcıklığın lüzumu yoktu. Eğitimcimiz aramızda yürüyerek öykü sanatında ilk cümlenin önemi üzerine konuşmaya devam ediyordu. Sonra tahtaya geçip dünya edebiyatından çarpıcı örnekler vermeye başladı. Dinlendirici bir ses tonu, yorgun bir ifadesi vardı. Hafif kambur duruyordu. İleri yaşına rağmen cips reklamlarındaki çocuklar gibi giyinmişti. Bu katıldığım üçüncü dersti. Toplam altı derslik bir programın tam ortasıydım. “Herkes Öykü Yazabilir” adlı programın. Yeni açılmış bir kurstu burası. Her katta herkes başka bir şey yapabiliirdi. Altımızda herkes dans edebilirdi. Üstümüzde herkes İspanyolca konuşabiliirdi. Birleşsek, bir yandan dans ederek İspanyolca öyküler yazabiliirdik.

Bu kursa katılmamın özel bir nedeni yoktu. Hem çok ucuzdu hem de eve yakındı. Kendi kendime karalayıp durduğum kısa öykülere uzak açı bakarım, cesaret bulursam eski metinlerimi elden geçiririm, yazdıklarımı bir şekilde değerlendiririm belki diye buradaydım. Büyük beklentilerle gelmemiştim yani. Ancak eğitmenimiz epey iddialıydı. Kurs bitiminde her zamankinden çok daha iyi öyküler yazacağımızı en baştan müjdelemişti. Kursun ortasına gelmiştik, bende tık yoktu.

İlk cümle mevzusu dersin sonuna kadar devam etti. Romanların giriş cümleleri tahtayı tamamen doldurdu. “Anna Karenina”dan “Yabancı”ya, “Kırmızı Pazartesi”den, “Yeni Hayat”a... Gerçekten de etkileyici girişlerdi hepsi. Ve dersin sonunda eğitmenimiz ödev olarak herkesin evde kısa bir öykü yazmasını istedi. İlk cümlelerinin çarpıcı olmasına özellikle dikkat etmemiz gerekiyordu.

Ders çıkışı karşıdaki büfeye gittim. Bir pide döner, bir limonata istedim. “Pidenin içinde domates olmasın,” diye özellikle belirttim. Yine de koyacaklarını bilmeme rağmen. Biraz sonra limonatam geldi. Ardından da bol domatesli pidem... Karşımdaki masada oturan kız çay içip e-kitap okuyordu. Kindle denen zımbırtıdan vardı elinde. Bu e-kitaplarla birlikte kimin neyle ilgilendiği bilinmez oldu. Kim bilir ne okuyordu? “Bridget Jones’un Günlüğü”nü mü, Franz Kafka’nın “Günlükler”ini mi? Yüzündeki ifadeye bakılırsa Bridget’in kazanma ihtimali Kafka’dan daha yüksekti. Kasaya gidip hesabı ödedim.

Evde bütün gece boş boş televizyona baktım. Kanepeye yayıldıkça yayıldım. Gece yarısından sonra horlamayı önleyen bir ürünün doğrudan pazarlama filminin karşısında uyuyakaldım. Muhtemelen de horladım.

Ertesi akşam ev ödevi olarak verilen kısa öykünün başına oturdum. Çarpıcı bir ilk cümle düşünmeye başladım. Öykünün ilk cümlesi... Aklıma harfler değil görüntüler geliyordu. Sahneler... Tekrar kelimelere yoğunlaşmaya çalıştım. Sonunda tatmin edici bir şey bulamayıp trafik kazasıyla başlattım öyküyü. “Çarpıcı” dendi ya, düz mantık.

Gecenin devamını kanepede geçirdim. Her zamanki gibi boş boş televizyona bakarak... Gece yarısından sonra perdeleri pratik bir biçimde takmaya yarayan bir ürünün doğrudan pazarlama filminin karşısında uyuyakaldım.

(4/6)

Dördüncü derste öykülerimizi tek tek inceledik. Eğitimcimiz benim trafik kazalı girişin mantığının düzlüğüne takılmadı. “Giriş fena değil ama biraz espri katmalısın, dilin çok kuru,” dedi. Kulak Burun Boğaz doktoru ciddiyetiyle. Sonra da yeni dersimizin konusu olan öykü türleri ve öyküde kurguya geçti. Öykü türlerini örneklerle açıklamaya başladı. Faydalı bir ders olmuştu bu. Şimdiye kadar okuduğum her şey kafamda yerli yerine oturmuştu. Kurgu kısmına geçtiğimizdeyse kafam yeniden karıştı.

Ders çıkışı kapıda sigara içerken aşırı güzel bir kızla tanıştım. Sarı bir eşofman üstü ve hüzünlü bir ifadesi vardı. “Herkes Yemek Yapabilir” kursundaymış. Bizim iki üst kat... Adı Öykü’ymüş. Herkes Öykü’ye yazabilir. “Bir şeyler yiyelim mi?” dedim pat diye. Daha iki saat dersi olduğunu söyledi. Belki de beni başından atmak için...

Hava çok güzeldi. Surat buruşturmayan bir güneş, üşütmeyen bir esinti... Mizah dergileri çıkmıştı. Her hafta düzenli olarak aldığım iki dergiyi alıp büfeye uğradım. Belediye dışarıdaki masaları toplattığı için mecburen içeri tıkıldım. Pide döner söyledim. “Domates olmasın,” diye belirttim. Do-

matesli geldi. Aynı kız bu sefer başka bir masadaydı. Yine o elektronik kitabı okuyordu. Aynı kitabı mı okuyordu, onu bitirip yenisine mi başlamıştı? Kim bilir. Siyah parlak saçının ince bir tutamı önüne düşmüş, ucu dudağının kenarına yapışmıştı. Call Center elemanı gibi görünüyordu. Belki de Jean-Paul Sartre okuyordu.

Eve gidince trafik kazasıyla başlayan “çarpıcı” girişli öykümün devamına “espri” katmayı denedim. Kaza sonrasını anlattığım bölüme “Ambulans emniyet şeridinde hızla ilerlerken, hayatım gözümün önünden emniyet şeridi gibi geçiyordu,” yazdım. Sonra bu tarzda birkaç “esprili” cümle daha ekledim kendimce. Sanki daha iyi oldu. Gerçi tam da emin olamadım.

Kanepeye geçip televizyona baktım. Uyuyakalmadan yatağa geçeyim bu sefer diye düşünürken uyuyakaldım. Sabaha karşı uyandığımda iyi kumaşa basılmış Türk Bayrağı’nın da içinde olduğu bir setin doğrudan pazarlama filmi vardı ekranda. Perde gibi uçuşan bayrak göndere çekiliyordu. Boyunum tutulmuştu. Kalkıp televizyonu kapadım. Tuvalete gittim. Oradan da yatağa...

(5/6)

Beşinci derste öğretmenimiz “esprili” eklemelerime bakıp “Abicim bu da çok fazla be, vur dedik öldürmüştün,” dedi. Haklı olabilirdi. Kareli gömleğinin renkleri gözümü alıyordu. Konumuz bakış açıları ve anlatım konularıydı. Ders sonunda ev ödevi olarak hafta içinde gördüğümüz bir rüyayı yazmamızı istedi öğretmenimiz. “En iyi pratiklerden biridir,” diye ekledi. O an epeydir rüya görmediğimi ya da gördüğüm hiçbir rüyayı hatırlamadığımı fark ettim.

Rüya konusu hafta boyunca içime dert oldu. Uykularım zifiri karanlıktı. Bu gidişle derse elim boş gidecektim. Ho-

cam rüyalar kesikti, ödevimi yapamadım. Yeni dersin zamanı yaklaşıncı “Görmezsem de uydururum bir rüya,” diye düşündüm. Beceremedim. Kendimi nasıl sıktıysam, o gece rüyamda boş bir kâğıdın başında oturmuş rüyamı yazmaya çalışıyordum. Uyanınca yazacak bir şey yoktu. Yine de rüyasında rüyasını yazmaya çalışıp boş kâğıda bakan bir adamın öyküsünü yazmayı denedim. Karmakarışık bir şey oldu. Öykünün adını da “Rüya Çorbası” koydum. Ertesi gün çok fena grip olup altıncı ve son derse gidemediğim için bu öyküyü benden başka okuyan olmadı. Ev ödevi evden çıkamadı.

Altı derslik kurs böylece sona ermiş oldu. Katılamadığım son dersin konusunun öykünün son cümlesi olacağını biliyordum. Beşinci dersin sonunda söylenmişti. İyi bir final nasıl yazılır? Son ders için uygun bir tema... Belki kursu tamamlasaydım ben de herkes gibi öykü yazabilirdim. Kısmet olmadı. Altı haftalık kurstan geriye “Herkes Yemek Yapabilir” kursundaki güzel kızın hüznünlü yüzü kaldı. Bir de son dersi kaçırdığım için şu soru: Acaba öykünün son cümlesi de ilk cümlesi kadar önemli mi?

Kutlama

“İçki problemim yok.
İçki bulabildiğim sürece.”

– Tom Waits

Yayınevinin dar kapısından kaldırıma çıkar çıkmaz dışarıdaki bütün havayı içime çektim. Yüzüme salak bir gülümseme yerleşmişti. Kuş gibi hafiflemiştim. İki yıldır kesintisiz uğraştığım iki ciltlik çevirimi zamanında teslim etmiş olmanın hafifliği... Zamanında teslim ettiğim dosya, zamanın göreceği ve genel görecelik kuramı üzerine bilimsel bir çalışmaydı. Birçok üniversite daha şimdiden sipariş listesinde yerini almıştı. Bu birçok yeni baskı demekti. Birçok telif ödemesi... Birçok kira borcu... Yurtdışı anlaşmaları bile gündemdeydi. Tüm bunlar güzel gelişmelerdi ama en güzeli çevirinin bitmiş olmasıydı. Uzunca bir süre, son iki yıldır neredeyse bütünleştiğim o çalışma masasına ilismeyecektim. Onun yerine kanepede boş boş oturacaktım. Yatakta uzun uzun yatacaktım. Dışarıda aylak aylak gezinecektim. Kendime verdiğim sözü tutmuştum. İçimde tarifi güç bir mutluluk vardı.

Utanmasam reklamlardaki gençler gibi sokak ortasında dans edecektim. Hızlı hızlı yürümeye devam ettim.

Devasa yabancı sözlüklerle, soğuk kapaklı teknik terimler sözlükleriyle, çirkin kapaklı yazım kılavuzlarıyla boğuşup durduğum güreş müsabakası sona ermişti. Hepsini sırayla sırtüstü devirmiştım. Cilt cilt yükselen dağın en tepesine çıkmış, kollarımı iki yana açarak coşkuyla haykırıyordum. Ve küçük bir kutlamayı hak etmişim. Kendi kendime, kelimenin tam anlamıyla yapayalnız geçirdiğim uzun çalışma günlerinin ve gecelerinin sona erişini yine kendi kendime kutlamalıydım. Bu kutlamada başkasına yer yoktu. Kadehimi tek başıma, kendime kaldıracaktım. Hava kararmış, akşam yemeği saati çoktan gelmişti. Çok açtım. Öğlen yediğim yarım tabak tatsız tuzsuz makarnayla duruyordum. Sahildeki restoranlardan birine girdim. Cam kenarındaki masa boştu. Kendi kendime sarılasım geldi. Manzaranın kenarında yerimi aldım. Karşı kıyı titreşen ışıklar içindeydi. Tekneler, yatlar, gemiler, özellikle de vapurlar pırıl pırıl, derinlikli bir trafik oluşturarak manzaraya ağırbaşlı bir coşkuyla hizmet ediyordu. Öte yanda masama yanaşan garson çok yorgun ve az asık bir yüzle siparişimi almayı bekliyordu.

“Merhaba. Bir duble rakı rica edeceğim. Yanında da...”

“Rakı yok.”

“Bira var mı?”

“Alkollü içki yok.”

“Abi n’aptın ya, şu manzaraya bakıp Fanta mı içeceğiz çocuk gibi?”

“Fanta yok, Yedigün var.”

“Fanta yoksa ben de yokum.”

Kalktım. Kapıya yürürken göz ucuyla garsona baktım. Gerçekten Fanta yok diye kalktığımı sanmış gibiydi. Öm-

rü boyunca ironiyle, şakayla, mizahla, hicivle hiçbir işi olmamasının kahredici huzuru vardı yüzünde. Çıkıp gittim.

Sahil şeridindeki restoranların hiçbirinde alkollü içki verilmiyordu. Bu genellemeyi dört ayrı restorana girip çıktıktan sonra mecburen yaptım. Açlık başıma vurmuştu. Sinirlerim tel tel ayrılmıştı. Kendi kendime yapacağım bir duble rakılık, bilemedin iki şişe biralık mütevazı kutlamayı bana çok görmüştü yaşadığım şehir. Yolumun üstündeki büfeden yarım ekmek döner aldım.

“Abi ayran?”

“Yok, sağ ol.”

Hızlı hızlı yürüyerek yarım ekmeği hırsla kemirdim. Öfkemden sahil yolunun sonuna kadar yürüdüm. Sonra da eve dönmek üzere otobüse atladım.

Otobüsten inmiş, evime giden ara sokaklar arasında ilerliyordum. “Bari iki şişe birayla biraz kuruyemiş alayım,” diye düşündüm. Evde boğuşup durduğum çevirinin bitişi evde kutlamış olayım böylece. Hatta belki çalışma masasında. Bu kararlar yeniden hafifledim. Her seferinde yolumu uzatmama ve aradıklarımın çoğunu bulamamama rağmen, büyük marketlerin gazabından korumak için inatla alışverişe devam ettiğim tekelle bakkal arası küçük dükkâna uğradım. Sesi anlamsızca açık olan televizyonda haberler vardı. Tavana asılı televizyonun hemen altındaki kasanın yanında duran adam dalgın dalgın karşısındaki cips paketlerine bakıyordu.

“Merhaba, iyi akşamlar.”

“İyi akşamlar abisi.”

“Bana iki bira bir de...”

“Yalnız, bira veremem.”

Karşımdaki tıkabasa bira dolu, ışıklı dolaba bakakaldım. Her katta ayrı bir markanın şişesi vardı. Hepsi buz gibiydi. Her biri dolabın etrafını dolanan ışıkla serin serin parlıyordu. Mal gibi dolaba baktığımı gören adam açıklama yapmak zorunda hissetti kendini.

“Saat onu geçti ya, o bakımdan.”

“O kadar oldu mu ya?”

Saatime baktım, onu on iki geçiyordu.

“Ya, on sayılır daha. İki bira alayım ben yine.”

“Kusura bakma abisi, kontrol oluyor bu ara, yoksa dük-kân senin biliyorsun.”

Çaresizce tekrar saatime baktım. Zamanın göreceliği üzerine yazılmış iki ciltlik kitabı iki senede çevirişimi iki birayla kutlamak için on iki dakika geç kalmıştım. Ve zamanın göreceliğini yalayıp yutmuş olmama rağmen karşımda korkuluk gibi duran adamı ikna edecek tek bir cümle bulamadım. Söylene söylene kapının dışındaki karanlığa yöneldim.

“Bu ne saçma iş ya.”

Adamın diklenen sesi beni ensemden yakaladı.

“Saçma falan değil, Avrupa’da da böyleymiş bu iş.”

Sessizce bakiştık. Yüzündeki ifade “Merak etme, onlar da mutsuz be abi,” diyordu. Bu mutsuz yüze baktım. Memleketteki kişi başına düşen alkol tüketiminin senede bir litreden biraz fazla olduğuna yani koskoca üç yüz altmış beş günde adam başına üç kutucuk bira düştüğüne, Avrupa dediği yerde bizim on yılda içtiğimizi on beş dakikada dipleyip caddedeki sabit bankları sökecek hale geldiklerine, kısaca aradaki farklara hiç girmedim. Adamı mutsuz Avrupa düşüyle, yasaklı bira dolabının parlak ışıklarıyla ve tavandan

yarasa gibi sarkan televizyondaki düzmece haberlerin sunucusunun yalancılığını temize çekmek için başvurduğu robotsu tonlamalarıyla baş başa bırakarak çıkıp gittim.

Eve girince üzerimdekileri çıkarıp rengi atmış lacivert bir eşofman altıyla yakası kaymış beyaz bir tişört giydim. Salonun ışıklarını açtım. Koyu renk ahşap çalışma masası, hapisten yeni çıkıp dışarıda ne yapacağını bilemeyen aşırı esmer bir adam gibi kaskatı duruyordu köşede. Üzeri bomboştı. Yayınevinin dar kapısından kaldırıma çıktığımdaki ferahlık doldu yine içime. Hemen sonra uçup gitti. Kendi kendime küçük bir kutlama yapmayı bile becerememiştim çünkü. Bir an aklıma dolapta bira olma ihtimali geldi. Çok düşüktü ama vardı böyle bir ihtimal. Bir şişe bile olsa yeterdi. Kendi içimde tuhaf bir takıntıya dönen, kendi kendime yapacağım kutlamayı gerçekleştirmeden zıbarıp yatmamış olurdum. Mutfığa gidip buzdolabını açtım. İçeceklerin durduğu bölümde sadece bir kutu Fanta vardı.

Bir Düğün Metalcisi

“Bayram, kıyafetlerin riya devridir.”

– Cenap Őhabettin

Annemlerin bitmek tükenmek bilmeyen baskıları yüzünden gelmek zorunda kalmıştım bu uzak akraba düğününe. Babamın kullandığı otomobil, asık yüzlü otelin otoparkında al a-lyordu. I ler acısı halimi köşeye yerleştirilmiş yuvarlak aynalardan birinde gördüm. Aile aracının arka koltuğundaki metalci... Bayıltıcı mermiyle vurulmuş, karnaval alanına götürülmekte. Kulaklıkları gönülsüzce çıkardım. At The Gates’in ortalığı birbirine katan, ölümüne tekinsiz, kaotik yeraltı evreninden, araç teybinden yayılan nezih tınların  l c l  bir neşyle uslu uslu  ınladığı umut dolu bir Candan Erçetin dünyasına geçiş yaptım. Beyaz gömlek ve siyah kravatımın altında Megadeth tiş rt m vardı. Kimsenin bilmediğı bu gizemli ayrıntı bana belli belirsiz bir dayanma gücü veriyordu. Üzerimde de az yıpranmış, siyah kot ceket... Bu cekete muhalefet eden babam kendine baksa parlak gri bir takım giymiş olduğunu görürdü. Astronot gibiydi. Otopark astronotu. “Oğ-

lum, adam gibi bir ceket giyseydin,” diye başımın etini yiyen annemse kendini benim gözümünden görse çılgılığı basardı. Üzerinde korkunç bir elbise vardı. Daha korkunç olansa saçlarıydı. Annemden başka her şeye benziyordu. Otoparktan çıkıp otelin eksili katlarından birindeki balo salonuna geçti.

Kocaman, penceresiz bir kargo deposunu süsleyip ışıklandırmışlardı sanki. Girişte masa numaralarımıza baktık. Benim masam annemlerden ayrıydı. Yuvarlak, büyük bir gençler masası. Kimisi tanıdıktı, kimisini ilk kez görüyordum. Masanın ortasında kat kat yükselen gümüş bir süs vardı. Biraz sonra tapınmaya başlayacağımız şeytani bir sembol gibi yükseliyordu. Oturup arkama yaslandım.

Biraz sonra ellerinde tabaklarla tek sıra dizilmiş halde ilerleyen garsonlar görüldü. Davetliler kendilerini krallar gibi hissetsinler diye oynanan piyes başlamıştı. Şaraplar ve rakılar servis edildi. Ben bira istedim. Kimseyle muhatap olmaya özen göstererek önüme konanları ağır ağır çiğnemeye başladım.

Nikâhtan sonra alkışlarımızla kutladığımız mutlu çift ilk dansını yaptı ve masaları dolaşmaya başladı. Altına hücum. Kameraman ve fotoğrafçı da peşlerine düşmüştü. Fotoğrafçı kendinden geçmişti. Manasızca çok açıdan, gereğinden fazla poz... Oturduğum yerden dans pisti çok net görünüyordu. Şimdilik boştu, çünkü oturaklı yabancı şarkılar çalıyordu. Herkes piste Fransız'dı. Ama birazdan coşulurdu. Seviye düşünce eğlence artar. Bu kural asla değişmez.

Ve evet, kırk dakika kadar sonra danslar başlamıştı. Bizim masadan pek kalkan olmamıştı. Daha yaşlılar piste dolmuşlardı. Kırmızı yüzlü, beyaz saçlı, koyu takım elbiseli adamlar aynı kişiye dönüşebilmek için tepinip duruyorlardı. Birbirinden garip tuvaletler giymiş kadınlar elleriyle havayı tokatlayarak oynuyorlardı. İyice yaşlılarsa vücutlarını sa-

bit tutup kurulmuş oyuncaklar gibi el çırpıyorlardı. O yaştaki insan kendini niye böyle bir duruma düşürür? Eğlense ne güzel ama eziyet çekiyor işte. Toplumun bir parçası olabilme işkencesi... Yaşlanınca böyle mi oluyor? Gençken küçük görme lüksüne sahip olduğu topluma dâhil olabilmek adına çırpınmaya mı başlıyor insan? Ben de böyle mi olacağım lan yaşlanırsam? Yüzümde şaşkın, sabit, ürkütücü bir gülümsemeyle ve manasız bir noktaya odaklanmış donuk gözlerimle, ritimden bağımsız bir halde el mi çırpacağım yarısını tanımadığım, yarısını hatırlamadığım insanların ortasında? Yaşlanmak buysa genç ölmek çok daha iyi...

Pist gitgide kalabalıklaşıyordu. Ne olup bittiğini tam olarak idrak etmekten aciz küçük çocuklar da kenarlarda birikmişlerdi. Annelerini ilk defa dans ederken gören birkaçı epey şaşkıındı. Evdeki dedikodu seanslarına kulak misafiri olduğum kadarıyla, kolları havalarda kıvrıla kıvrıla oynayanların bir kısmının içlerine battıkları belalardan haberdardım. Pistteki neşe dağının görünmeyen kısmı... Şu çarpılmış gibi sırtarak dans eden kadın mesela. Duymuştum, kocasından sürekli dayak yiyormuş. Hemen karşısında çıldırmış gibi kendi etrafında dönüp duran adamın büyük oğlu istemediği, hatta izin vermediği bir kadınla evlenmiş. Sonra da kadını alıp Kanada'ya yerleşmiş. Görüşmüyorlarmış. Bayramda bile aramamış. El çırparak ve kıvırtarak gülümseyen şu saçlarını topuz yaptırmış kadın, sinir krizi geçirip kocasını bıçaklamaya kalkmış. Epey bir boğuşmuşlar halının üzerinde. Kocasını da karşısında kravatını alnına bağlamış şımarık hareketler yapıyor. Kimi kandırmaya çalışıyorlar? Hiç utanmaları yok mu? Hadi utanmayı geçtim, hafızaları da mı yok?

Gençler de piste doğru akmaya başlamışlardı. Bok varmış gibi. Bizim masanın yarısı boşalmıştı. Sıradaki şarkı "Al kızını koy çuvala, salla salla vur duvara" diye inletiyordu ortalığı. Can sıkıntısından, bu şarkıya uygun bir klip çektim

kafamda. Çuvala konmuş bir kız... Duvara vuruldukça koyu renk kan dış yüzeye yayılıyor. Her darbeye bej çuval biraz daha bordoya çalıyor. Kemiklerin parçalanarak ufalanmasıyla içerdeki kütle küçülüyor.

Biraz sonra “Oy farfara farfara, ateş düştü şalvara” faslına geçildi. Bu sözler bana Metallica’nın eski sıkı döneminden “Fight Fire With Fire” şarkısını hatırlattı. “Oy fight fire with fire, ateş düştü şalvara”.

Bizim masada, oturanlar azınlıkta kalmıştı. Gözüm köşedeki masada tek başına oturan adama takıldı. İlkokuldan terk olduğunu öğrensen dansa kalkmamasına başka anlam verirsin, sosyoloji profesörü olduğunu öğrensen başka. Bir bacağıının takma olduğunu öğrensen bambaşka. Hâlbuki eylem açısından hepsi aynı dansa kalkmama...

Bunları düşünürken bizim masada tek başıma kalmış olduğumu fark ettim. Üçüncü biramın ısınarak acılaştan dibini kafaya diktim. Biraz sonra annemin arkadaşı Zuhal Teyze gelip kolumdan çekiştirmeye başladı. Piste doğru. Ben seni benim sevdiğim müzikle bütünleşmeye zorluyor muyum lan Zuhal? Çoğunluğu arkana almış olmanın küstahlığıyla ve mora çalan kırmızı rujunla gelme üstüme. Çırpınıp kurtuldum Zuhal Teyze’nin güçlü, kalın, çıplak, simli ve kısmen altın kaplı Conan kollarından.

Ondan tam sıyrılmıştım ki annemin başka bir arkadaş grubu başıma üşüştü. Yakalayan öpüyordu. Tutan birikmiş tükürüğünü basıyordu yanağıma. Yanaklarım teyzelerin tükürük hokkasına dönmüştü. Öpücüklerle linç ediliyordum. Her yanıma ruj içinde kalmıştı. Beyaz gömleğimi Clark Kent gibi yırtıp Megadeth tişörtümle uçarak oradan uzaklaşmak istiyordum. Neyse ki biraz sonra kendilerine başka bir kurban seçip gözden kayboldular.

Tuvalete gidip geldim. Boş masadaki yerime döndüm. Tabağımda yarısı yenmiş, şekli bozulmuş bir düğün pastası vardı. Dışarı çıkıp gelince içinde bulunduğum ortam iyice bir manasız geldi. Kösedeki masada yalnız oturan eleman da kalkmış şıkır şıkır oynuyordu. Yazıklar olsun. “Sabahlara dayanamam Osman Aga” diye patlıyordu hoparlörler bu defa. Çoluk çocuk, genç yaşlı, kadın erkek, güzel çirkin, enerjik bitkin, gözlüklü gözlüksüz, saçlı saçsız, terli kuru, desenli düz... Hepsi oradaydı. Pisttekilere baktım. Sizin yüzünüzden on dokuz yaşında hayattan soğudum. Osman Aga siksinsin hepinizi.

Sahnedeki Dinleyici

“Bu türkü tacirlerini dinlemektense,
kedi yavrusu gibi miyavlarım daha iyi.”

– Shakespeare

Öğle aramın bitmesine bir saat vardı. İşe on beş dakikalık yürüme mesafesindeki vejetaryen lokantasındaydım. Yalnızdım. Tepemdeki hoparlörden gelen ses manasızca yüksekti. Paganizm etkileşimli bir müzik... Kafama kafama vuran bir tür gotik türkü... Tabagımdakini bitirip hesabı istedim.

İşe geri dönen kalabalık kaldırımında yürüyordum. Yolun kenarındaki yeşil alana yeni dizilmiş beyaz taşlara takıldı gözüm. Belediyenin yeni süslemesi... Taşlar manyakça bir hizalama tutkusuyla dizilerek “İstanbul” kelimesini oluşturmuştu. Yazının etrafı da frapan renklerde çiçeklerle süslemişti. Komik derecede çirkin bir hâl almıştı kendi halindeki güzelim yeşil alan. Biliyorum, niyetleri kötü değildi. “Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir,” sözünün görsel karşılığıydı gözüme batan beyaz İstanbul taşları.

İşyerim karşımdaydı. Mesainin ikinci yarısı fena halde gözümde büyüdü birden. Ayaklarım geri geri giderek girdim

içeri. Büyük bir mobil telefon satış mağazasıydı burası. Dört yıldır buradaydım ben. İçerisi bembeyazdı. Mağazadan çok MR laboratuvarına benziyordu. Bembeyaz, buz gibi... İlerleyip yerime geçtim. Teknik servis bölümüne... Bu bölümde iki kişiydik. Serkan'la ben. Bütün gün lacivert tezgâhın arkasında oturup yeni telefon almak yerine mevcut telefonuyla ilgili soruları olan müşterilerle ilgileniyorduk. Serkan "telefon" yerine "cihaz" diyordu; "sorun" yerine "sıkıntı"... İlgiilenmesi gereken müşteri olmadığı zamanlardaysa karşısındaki sabit ekrandaki twitter akışından ayırmıyordu gözlerini. İlgisini çeken bir şey olunca da benimle paylaşıyordu sağ olsun. Dakikada iki üç şey ilgisini çekiyordu. Her gün kafam ondan duyduğum yüzlerce ayrıntıyla doluyordu. Yalan yanlış, önemli önemsiz, ciddi ciddi, saçma sapan yüzlerce haber, yorum, tespit, teori, komplo, slogan, şaka, espri, kehanet, müjde... Sanki yanımda bir deli sayıklıyordu. Gündem bağlantılı bir deli...

Bir grup genç içeri girip bizim bölüme yöneldi. Serkan'ın karşısına geçtiler. İçlerinden biri telefonunu çıkarıp fotoğraf çekme özelliğiyle ilgili bir sorundan bahsetmeye başladı. Onlardan sonra gelen kıvrıcık saçlı, utangaç tavırlı bir genç adam da arkalarında durmuş bekliyordu. Seslendim.

"Buyurun, ben ilgileneyim."

"Merhaba. Ya ben bu telefonu yeni aldım. Kulaklıktan çok az ses geliyor müzik dinlerken. Daha önce iPhone 3 kullanıyordum çok daha yüksekti sesi. Acaba bir yerde başka bir ses ayarı falan mı var kısık kalan, bir bakar mısınız?"

Telefonu alıp sesini kontrol ettim. Sonuna kadar açıktı.

"Ses açık tamamen... Mp3 kalitesi de çok fark ettiriyor biliyorsunuz."

“Yok ama aynı şarkıları dinliyorum, eski telefonda bariz daha yüksekti ses. Bir dinleyin isterseniz.”

Kulaklığını uzattı. Ben beyaz kordonun ucundaki küçük hoparlörleri kulaklarıma yerleştirirken o da telefona uzanıp müziklere girdi ve bir şarkı açtı. Ses seviyesi normaldi. Telefonda bir sorun yoktu. Tam kulaklığı çıkarıp bunu söyleyecektim ki vokal girdi. Yani ben girdim. Yani vokal bendim. Yani bu bizim on beş yıl kadar önce çıkardığımız demomuzdu. Büyük umutlarla kurduğumuz üniversite grubumuzun ilk ve son albüm taslağı... Mezuniyetimizin hemen ardından dağılmıştı grup. Üst üste patlatacağımız birbirinden sarsıcı albümlerle memleketi sallama hayallerimiz buharlaşmıştı. Beş altı şarkılık demomuz da arkadaş çevremiz arasında bir heves elden ele dolaştıktan sonra yok olup gitmişti. Bende bile yoktu kopyası. Benden en az on yaş küçük olan bu çocukta ne arıyordu?

Şarkı hiç fena değildi. Hatta çok iyiydi. Üzerinden geçen onca yıla rağmen eskimemişti. Gitarlar jilet gibiydi. Basın ağırbaşlı bir asaleti vardı. Davul doğaçlama çalınıyormuş hissi veren aksak bir tondaydı ve hipnotize edici güzellikeydi. Vokal etkileyiciydi. Eski bir dosta rastlamış gibiydim. Gözlerim dolmuştu bir anda. Başım dönüyordu. Dağılmıştım resmen. Neden dağılmıştı grubumuz? Neden bırakmıştım bu benzersiz müziği? Bırakmıştım ve arkama dönüp bakmamıştım. Elimi gitara sürmüyordum yıllardır. Duşta bile şarkı söylemiyordum. Müzikle ilgili yaptığım tek şey, yapılan her türlü müziğe bok atmaktı. Hiçbir şey üretmeyip, üretilen hiçbir şeyi beğenmeyerek kariyer yapan mutsuz ukalalardan olup çıkmıştım.

Kendimi adadığım, yıllarımı verdiğim müzik tutkumdan bir anda vazgeçip birkaç haftalık uyduruk bir kurs görüp bu işe girmiştim. “Geçici” diye girip ömrümün en güzel geç-

bilecek zamanlarını burada geiştirmiştim. Artık müzik kulağımı teknik servis elemanı olarak değerlendiriyordum. İlk zamanlar beni perişan eden bu dev geri adımı yıllar içinde sorgulamaz olmuştum. İşe giderken ayağımın her seferinde geri geri gitmesinin sebebinin bu olduğunu biliyordum yine de. Tüm hayallerim buharlaşmıştı. Geriye MR laboratuvarına benzeyen ve bana nefes darlığı çektiren bu mağaza kalmıştı. Çıkarılmayan o deneysel albümler, çekilemeyen o sakat klipler, verilemeyen o manyak konserler, çıkılamayan o önce yerli sonra yabancı turnelerden geriye... Tepemdeki bembeyaz spotlarla, benim sahnem artık burasıydı. Sahnede olmama rağmen dinleyici bendim. İşim şikâyet dinlemektir. Kuyruklar dolusu... Sıradaki şikâyet benim için geliyordu. İçim parçalanıyordu. Neden böyle olmuştu? Kulağımdaki şarkıyı söylediğim zamanlardaki halime sımsıkı sarılıp saatlerce ağlamak isteğiyle dolup taştım.

Kulaklığı çıkarmadan kafamı kaldırıp nemli gözlerle baktım. rnnden şikâyetçi müşteri ses seviyesiyle ilgili yorumumu merak ediyordu. Bense nasıl bu duruma düştüğümü... Gözümün önüne belediyeenin manyakça bir hizalama tutkusuyla dizdiği beyaz taşlar geldi. Soru işareti biçiminde...

Trafik Kilit

“İntihar etme olasılığı olmasaydı,
kendimi çoktan öldürürdüm.”

– Emile M. Cioran

Emre'nin saç tıraşını bitirdim. Yirmi yıllık arkadaşım olduğum için ayna falan tutmadım. O kadar güvensin artık bana. Patron çıkalı bir saat olmuştu. Bu saatten sonra gelen de olmazdı. “Dur da dükkânı kapayıp beraber çıkalım,” dedim. Aynada kendini seyrederek bekledi. Yeri temizledim. Havluları içeri aldım. Televizyonu ve ışıkları kapattım. “Haydi bakalım.”

Hava çok güzeldi. İlerideki büfenin önünde duran promosyon şemsiyelerden birinin altındaki plastik masaya geçtik. Çaylar geldi. Dört şeker attım. Uzun uzun karıştırdım. Ve aylardır içimde tuttuğum sırrımı küt diye açtım. Kendimden sıkıldığımı, içimde bitmek bilmeyen sebepsiz bir acı olduğunu, hatta intihar etmeyi bile düşündüğümü söyle-

dim. Bu son kısmı biraz yumuşatarak söyledim. Yoksa karam kesindi. Yarın köprüden atlayacaktım.

“Ben de sürekli kendimi görsem ben de kendimden sıkılırdım.”

“Ne diyosun oğlum?”

“Bütün gün aynaların arasındasın ya, onu diyorum. Durmadan kendini görüyorsun. Sabahtan akşama kadar... Ben mesela toplansan en fazla günde üç dört kere görüyorum kendimi. Tuvalete gittiğimde. O da kötü tabii hep tuvalette görüyorsun kendini. Boktan kokular eşliğinde.”

“Oğlum ne diyosun lan, ben sana şurada önemli bir derdimi açıyorum...”

“Tamam işte belki de derdin diyorum, dükkândaki aynalardır.”

“Anlaşıldı saçmalamaya devam edeceksin sen.”

“Saçmalamıyorum, fikrimi söylüyorum. Ayrıca sen intihar falan etmezsin.”

Şaşkın şaşkın Emre'nin suratına baktım. Onun gözleriyse önümdeki çay bardağındaydı.

“Çayına dört şeker atan adam kendini öldürmez.”

Kalkıp yürüdük biraz. Emre'nin ukalalıklarından, tespitlerinden, zeka şovundan bunaldığım için konuyu kapattım. Köşede ayrıldık.

Eve gidesim yoktu. Ölmek için bir gün daha bekleyesim de. Taksiye binip kendimi bir an önce şu köprüye atmak istiyordum. Sonra da köprüden atmak... Trafik sıkıştığında birden kapıyı açarak ya da midem bulandı gibi bir bahaneyle aracı durdurarak...

Emre uzaklaşıyordu. Aynada göremediği ense tıraşına baktım. Tekrar uzadığında buralarda olmayacaktım. Ara

yoldan anacaddeye çıktım. Beni ölüme götürecek bir tak-
si beklemeye koyuldum. Hemen geldi bir tane. Arka koltu-
ğa yığılıp, “Karşıya geçeceğiz abi, Kadıköy’e,” dedim. Kadı-
köy’ü laf olsun diye dedim.

Şoför kısa bir hava ve trafik muhabbetinden sonra “Nere-
lisin?” diye sordu. Anlaşma, iletişime geçme, dostluk kurma
ihtimallerini sokaklarında direksiyon salladığı şehirden çok
uzakta aradığı belliydi. “İstanbul,” deyince tadı kaçtı. “Baba
tarafı Kayseri,” desem oradan coşardı belki ama demedim.
Konuşacak havada değildim. Hem de hiç.

Benden ümidi kesince telsizine düştü. Yol durumu bilgi-
lerinin paylaşıldığı frekansa karıştı gitti. Bu anonsları din-
lerken kararımın ne kadar yerinde olduğunu bir kez daha
fark ettim. Sıkışan trafikten kurtulmama az kalmıştı. Cızırtı-
lı lisandan anladığım kadarıyla üzerinde yol aldığımız köprü
yolunun devamında trafik aşırı yoğundu. Bir süre sonra şo-
för çekinerek lafa girdi.

“Abi?”

“Efendim.”

“Telsiz anonslarını dinliyorum da, Birinci Köprü yolunda
trafik kilitmiş. İkinci Köprü’den gidelim mi uyarsa?”

“Tamam, o da olur.”

Üç Kişilik Bir Kişi

“Bilimlerin en zoru, kendini bilmektir.”

– Miguel de Unamuno

Her şey, rakıdan dönmüş kafamı meyhanenin tuvaletindeki aynada üç ayrı açıdan görmemle başladı. Her şey, rakıdan dönmüş kafasını meyhanenin tuvaletindeki aynada üç ayrı açıdan görmesiyle başladı. Her şey, rakıdan dönmüş kafamı meyhanenin tuvaletindeki aynada üç ayrı açıdan görmemle başlıyor. Musluğu açıp yüzümü yıkadım. Musluğu açıp yüzünü yıkadı. Musluğu açıp yüzünü yıkıyorsun. Kendime gelememiştim. Kendine gelememişti. Kendine gelemiyorsun. Sakin olmaya çalışıyordum. Sakin olmaya çalışıyordu. Sakin olmaya çalışıyorsun. Masaya döndüm. Masaya döndü. Masaya dönüyorsun. Arkadaşlarım durumumu fark ettiler. Arkadaşları durumunu fark ettiler. Arkadaşların durumunu fark ediyorlar. Biri koluma girdi, dışarı çıktık. Biri koluna girdi, dışarı çıktılar. Biri koluna giriyor, dışarı çıkıyorsunuz. “Kus rahatlarsın,” dedi bana. “Kus rahatlarsın,” dedi ona. “Kus rahatlarsın,” diyor sana. O anda midem bulandı.

O anda midesi bulandı. O anda miden bulanıyor. Kustum. Kustu. Kusuyorsun.

Biraz rahatladım. Biraz rahatladı. “Daha iyi misin?” dedi arkadaşım. “Daha iyi misin?” dedi arkadaş. “Oh, evet, biri çıktı,” dedim. “Oh, evet, biri çıktı,” dedi. Arkadaşım bir şey anlamadı. Arkadaşı bir şey anlamadı. İçeri dönüyorduk. İçeri dönüyorlardı. Sonra birden durdum. Sonra birden durdu. Tekrar kustum. Tekrar kustu. Çok daha iyiydim. Evet, diğeri de çıkmıştı. Kendime gelmişim. Tamamen. Ayaklarım yeniden yere basmıştı sanki. Kafamın içine işleyen aynalardan arınmışım. Arkadaşıma dönüp baktım. “Diğeri de çıktı, şimdi tamamım,” dedim. Bir şey anladığı yoktu. Nedense üsteledim. Ona anlatmaktan çok kendi kendime söylenir gibi. “İkisi gitti biri kaldı, zaten o da gidince ölünüyor sanırım.” “Tamam gel, yorma kendini,” dedi. Kendimi arkadaşımın bunamış dedesi gibi hissettim. Arkasından yavaş yavaş yürüyerek içeri döndüm.

Rakılar toplanmış, çaylar gelmişti masaya. Az soğumuş çayı içince iyice ayıldım. Çayın dibi yeniden midemi bulandırdı. Ancak kusacak bir şey kalmamıştı. Konuşmuyordum ama saçmalamıyordum da en azından. Arkadaşlarımın “Eve gidebilecek misin tek başına?” sorusunu geride bırakıp yürüdüm uzun uzun. Hava serindi. Hem açılırım diye, hem de ekşi ekşi kusmuk kokma ihtimalime karşı vasıtaya binmedim. Yürüdükçe yürüdüm. Eve vardığımda enerjim tamamen tükenmişti. Sarhoş karikatürü gibi dördüncü denemede açtım apartman kapısını. Asansörü çağırdım. Asansör kapısının hemen üzerindeki “Dikkat: 3 Kişiliktir” yazısı yeniden gerilmeme neden oldu. Bu yazı, o tuhaf aynaları zihni me yerleştirdi sanki yeniden. “3 Kişiliktir.” Binmek istemedim. Ancak sekizinci kata kadar tırmanacak halim de yoktu. Karanlık basamaklara baktım. Düşüncesi bile yorucuydu. Asansör küçük bir ışık kesitiyle geldi. İçime bir sıkıntı çöktü. Göz göre göre bindim.

Ve korktuğum başıma geldi. Ve korktuğu başına geldi. Ve korktuğun başına geliyor. Sebebinin asansördeki uyarı yazısı olduğunu biliyordum. Sebebinin asansördeki uyarı yazısı olduğunu biliyordu. Sebebinin asansördeki uyarı yazısı olduğunu biliyorsun. “Tamamen psikolojik, asansörden inince geçecek,” diye düşündüm. “Tamamen psikolojik, asansörden inince geçecek,” diye düşündü. “Tamamen psikolojik, asansörden inince geçecek,” diye düşünüyorsun. Ama bir daha o asansörden inemedim. Ama bir daha o asansörden inemedi. Ama bir daha o asansörden inemiyorsun. Her şey o asansöre binmemle bitti. Her şey o asansöre binmesiyle bitti. Her şey o asansöre binmenle bitiyor.

Misafir

“Yalnızlık bağımsızlıktır.”

– Hermann Hesse

Ender Bey’in kendi evinin yabancıları olduğu o acayip anlardandı. Kalabalık bir misafir grubu onlara doğru yola çıkmıştı. Ne bu salon onun yaşadığı yerd, ne içindeki eşya ona aitti, ne köşede uyuklayan kedi onun kedisiydi, ne de mutfak havasız sıcakıyla salonun aydınlık serinliği arasında abartılı makyajı ve tuhaf elbisesiyle aklını oynatmış gibi mekik dokuyan kadın onun karısıydı artık... Davetli sayısı, komşunun kapısını sandalye takviyesi için çalmayı gerektirecek kadar çoktu. Çoğu beyaz sırtlı, başıboş sandalyeler salonu kaplamıştı. Genişçe bir aile mezarlığının ortasında diken üstündeydi Ender Bey. O kadar çok sandalye vardı ki, ayakta kalmıştı. Elini kolunu nereye koyacağını şaşırmıştı. Ne karısına yardım edebiliyordu, ne de bir köşeye çekilip kendi hayatına dönebiliyordu.

Karısı mutfak derinliklerinden panik halinde çıkıp ağlamaklı bir ifadeyle ekmek almayı unuttuklarını söyledi. En-

der Bey'den bir koşu gidip almasını istedi. Tam bu sırada kapı çaldı. İlk konuklar biraz erken gelmişlerdi. Kadın iyice telaşlandı. Makyajı Ender Bey'in gözüne iyice abartılı geldi. Basamakları tırmanmaya başlayan misafirler eve ulaşana kadar, karısı alınması gereken ekmek çeşitlerini saydı. Ender Bey'in önce kulakları, sonra beyni uyuştu. Soluk soluğa kapıda belirenler karşılanıp içeri buyur edildi. Ender Bey ayaküstü tutulduğu sohbetten sıyrılıp tuhaf bakışların önünde ceketi ni sırtına geçirdi. Ekmek alacağını söyleyince ortalık karıştı. Misafirler hep bir ağızdan farklı öneriler ne sürüyorlardı: "Gerek yok zahmet etmeyin", "Siz durun ben alayım iki dakikada", "Arayalım gelecek olanlardan birileri getirsin." Karısı da bu karmaşaya mutfaktan bağırarak katılıyordu: "Canım fırın hemen şurada, iki dakikada alıverir Ender."

Tüm bu sesler birbirine karışmıştı. Ender Bey tüm bu seslerin dışındaydı. Dışarıda ılık bir rüzgâr vardı. Yürümek iyi gelmişti. Hemen ilerdeki fırının önünden sessizce geçip gitti. Sanki daha uzakta olmasına rağmen ürünlerini tercih ettiğinden daha çok yürümeyi göze aldığı, başka bir fırına gider gibi. Ancak yoluna çıkan ikinci fırına da girmedi. nc, dördüncü, beşinci ve altıncı fırına da... Hiç durmadan yürüdü.

Nasıl Olur?

Kayıp

“Gerçeğe yalnız bir yoldan gidilir
fakat ondan uzaklaştıran yol binlercedir.”

– La Bruyère

Gece boyunca içtiğim kırmızı şarap kanımı emmişti resmen. Yoluma çıkan büfeden bir su daha aldım. Küçük şişenin kapağını açıp suyu içimdeki çöle döktüm. Isıtmayan sabah güneşinin altında yürümeye devam ettim. İlerideki betonarme parkın içinden geçerken elektrik direğine asılmış bir kayıp köpek ilanı gördüm. Kocaman harflerle yazılmış “KAYIP” kelimesinin hemen altında sevimli, ufak boy bir av köpeği... Birkaç adım sonra karşıma çıktı. Fotoğraftaki ifadeyle suratıma bakıyordu. O kadar aynıydı ki bir an için üzerindeki boşlukta beliren “KAYIP” kelimesini görür gibiydim. Çok tatlı bir tipti. Tanınmayı bekler gibi gözlerimin içine bakıyordu. Boş su şişesini çantama attım. Sessizce dizlerimin üzerine çöktüm. Ürkütmeden kucağıma almayı denedim. İlk denemede başarılı oldum.

Kucağımda köpekle ilanın karşısına döndüm. Hayvan da dönüp kendine baktı sanki. Fotoğrafın altında bir ev, bir de

cep telefonu numarası vardı. Bir elimle köpeği tutup diğer elimle telefonumu çıkardım. Ev numarasını aradım. İkinci çalışında açıldı. İnce sesli bir adam... Durumu anlattım. Sesine renk geldi. Heyecanını dizginlemeye çalışarak neredede olduğumu sordu. Yerimi tarif ettim. Beş dakikaya geleceğini söyledi.

Telefonda tarif ettiğim beton çiçekliğin kenarına oturup beklemeye başladım. Kuzu gibi kucağımda yatan hayvan ani bir hareketle fırlayıp yere atladı. Tekrar almak için eğildiğimdeyse kaçıp gitti. Yakalayamadım. Birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

Tuhaf bir suçluluk duygusu dolmuştu içime. Ben de kaçıp gitmek istedim ama yapamadım. Başka bir köşeye çekilip bekledim. Hava güzeldi ve betonarme park benim gibi yalnız erkeklerle doluydu. Yani kamufle olmuş vaziyeteydim. Biraz sonra orta yaşlı bir adam tam tarif ettiğim ve sonra beklerken köpeği kaçırdığım çiçekliğin önünde durup etrafına bakınmaya başladı. Acayip bir heyecanla çalkalandı içim. Yanına gitmeye cesaret edemedim. Köpeğini bulup tekrar kaçırarak kadar mal olduğum gerçeğini paylaşım gelmedi. Zaten olan olmuştu. Köpek artık yoktu. Ev telefonunu aradığım için beni geri arayamayacaktı. En azından şimdi cep telefonundan...

Birden etrafa bakınıp duran adamla göz göze geldik. Beni tanıdığını düşünüp panikledim. Bunun imkânı olmasa da. Ancak beni gördüğü an ifadesi değişmişti. Gözleri ilgiyle büyümüştü. Ve üzerime doğru yürüyordu. Gerçekten bana mı geliyordu? Evet. Etrafta bir sürü yalnız adam varken sadece bana. Gözüme bakıp sesimi tanımişti sanki. Ne yaparsam yapayım ağzımı açmamam gerekiyordu. Sesimi yani beni tanıdıktan sonra açıklayamazdım durumu. Salaklığın üstüne sinsilik, hatta sapıklık eklenmiş olurdu çünkü. Baştan sustuysam hep susacaktım.

Dudaklarımı sıkarak bekledim. Burun buruna geldiğimizdeyse panikleyip kaçtım. Arkama dönüp baktığımda onun da koşmaya başladığını gördüm. Kudurmuş gibiydi. Kalbim deli gibi atıyordu. Yine fena halde kuruyup kalmıştım. Beni yakalamasına izin veremezdim. Yakalandıktan sonra açıklayamazdım durumu. Sinsiliğin ve sapıklığın üzerine suçluluk eklenmiş olurdu çünkü. Baştan kaçtıysam hep kaçacaktım. Durduk yere suçlu durumuna düşmüştüm. Kaçsam adam niye peşime düşecekti? Suçlu olmasam niye kaçacaktım?

Betonarme parkın önündeki geniş kaldırıma çıkıp hızlandım. Vazgeçer umuduyla... Ama hayır, peşimdeydi. Arkama bakmayı bırakıp var gücümle koştum. Epey ilerledikten sonra peşimden yükselen havlamaları duyunca merak ve korku içimde birbirine karıştı. Dönüp baktım. Ufak av köpeğiydi beni kovalayan. Rahatlama duygusu korkuyu ve şaşkınlığı aynı anda bastırdı. Durdum. Başım dönüyor, bacaklarım titriyordu. Dili yorgunluktan dışarı çıkmış hayvan da ayağımın dibinde durdu. Kucağıma alıp sevmeye başladım. Sahibi yok olmuştu. Onunla bir daha muhatap olmamak için köpeği bir kenara bırakıp gitmek istedim ama vicdanım kabul etmedi. Zavallı hayvanı yuvasına kavuşturmak zorundaydım. Ayrıca köpeği kucağımda görünce her şey tatlıya bağlanacaktı.

Nefes nefese koşarak kaçtığım yolu nefes bile almadan geri yürüdüm. Kucağımdaki köpekse nefes nefeseydi. Az önceki koşuşturmanın anısı gibi zonkluyordu kollarımın arasında.

Betonarme parka geri dönmüştüm. Korka korka etrafa baktım. Adam ortalıkta yoktu. Kısa bir kararsızlıktan sonra köpekle göz göze geldim. Tekrar telefon açmalıydım. Bu defa cep numarasını aramalıydım. Eve dönmüş olamazdı.

Elektrik direğine yürüdüm. Üzerindeki ilanı görünce elektrik çarpmışa döndüm. Az önce beni kovalayan adamın fotoğrafı vardı ilanda. Üzerinde kocaman harflerle “KAYIP” yazıyordu. Altında bir ev, bir de cep telefonu numarası vardı. Kollarım gevşeyip iki yana düştü. Kucağımdan kurtulan köpek koşarak uzaklaştı.

Ne kadar olduğunu kesinlikle bilmediğim bir süre ilanın karşısında öylece durdum. Ağzımın içi kupkuruydu. Saç diplerim nemli nemli kaşınıyordu. Kulaklarım uğulduyordu. Adamın fotoğrafı karşımdaydı. Üzerime yürürken yüzünde olan ifade... O kadar aynıydı ki geriye doğru ürkek bir adım attım. Sonra birden şeytan dürttü, aramaya karar verdim. Telefonumu çıkarıp cep numarasını aradım. İkinci çalışında açıldı. Açılır açılmaz ince bir havlama sesi yükseldi. Gayriihtiyari “Alo,” dedim. Devam etti. Kudurmuş gibi. Az önce adamdan kaçarken arkamdan yükselen havlamaydı bu. Şimdi telefonun diğer ucundaydı. Elimi ısırır gibi. Panikle telefonu yere attım. Yeniden koşmaya başladım. Bu defa arkamdan gelen olmasa da...

On Üç Maymun

“Uyumluluk, bilincin yerini almıştır.”

– Theodor W. Adorno

Yağ kokan metro istasyonu vıcık vıcıktı. Kalabalık üstüme üstüme geliyordu. Kulaklığımda Nailbomb’un “Wasting Away” şarkısı kakafonik kreşendolarla tepiniyordu. Yürüyen bantlara ve merdivenlere takılıp giden mekanik trafiğin huzursuz akışına kapılmıştım. Herkes birbirine şüpheli paketmiş gibi bakıyordu. Kafam önümde yürüyüp tren bekleme bankına oturdum. Yukarıda asılı duran dijital ekrana bakılırsa dört dakikası vardı.

Az havalandırılmış, çok ışıklandırılmış salonda iki büküm oturmuş beklerken göz ucuyla tüylü bir hareket fark ettim. Yanımda oturan adamın kucağında... Yadırgatıcı bir kıpırtıydı bu. Hissi ne kediye ne köpeğe benzer... Belli belirsiz görülmesine rağmen yabaniliği seçilecek kadar tuhaf... Dönüp baktım, adamın kucağında büyükçe bir maymun vardı. Açık renk, zayıf, sevimli bir hayvan... Bakıp gülümsedim. Sonra gözlerimi sahibine çevirdim. Adam

ters ters yüzüme bakıyordu. Gülümsemem yüzümde donmuştu. Bakışlarımı panikle başka yöne çevirdim. Huzursuz olup müziğin sesini sinek vızıltısına dönüşene kadar kıstım.

Tuhaf olan, trende yanına oturduğum kadının kucağında da bir maymun olmasıydı. Bu seferki itici bir hayvandı. Bir dakika içinde gördüğüm ikinci maymun olduğu için mi itici bulmuştum onu yoksa farklı bir cins olduğu için mi bilemedim. Kafamı kaldırıp trenin içine baktığımda müthiş bir kulak çınlamasıyla birlikte her yolcunun kucağında başka bir maymun olduğunu gördüm. Grinin elli tonu... Kahve renginin her tonu... Bir an için gözlerim karardı. Buz gibi, acı, tüylü bir irkilme hissettim. Benim dışımda herkesin bir maymunu vardı. Trenin kapıları açılana kadar nefesimi tutup kaskatı bir halde bekledim.

Kapılar açılır açılmaz kendimi dışarı attım. Koşturarak ilerledim. En öndeydim. Arkaya bakacak cesaretim yoktu. Bir an önce dışarı çıkmak istiyordum. Merdivenleri tırmanmaya başladım. Son birkaç basamak kala üniformalı bir görevli yolumu kesti. Önemli bir eksiklikten dem vuran sinir bir vurguyla “Maymununuz?” dedi. “Pasaportunuz?” der gibi. Bayılacak gibiydim. Süratle kuruyan ağzımdan gergin bir ses çıktı: “Yok.”

“Kusura bakmayın maymunsuz giremezsiniz.”

“Girmiyorum ki, çıkıyorum.”

“Beyefendi lütfen zorluk çıkartmayın. Maymununuz olmadan geçemezsiniz kapıdan.”

Panikle basamaklardan geri inerek istasyona döndüm. Kucak dolusu maymun dolu trene binip ters istikamette ilerledim. Boğazımda sinirsel bir kaşıntıyla... Geldiğim yolun tersini izleyerek eve dönmek istiyordum. Dönüp eşe dosta telefon açmak, internetteki haberlere bakmak, konuy-

la ilgili bir şeyler öğrenmek... Ancak bu durağın çıkışında da aynı engelle karşılaştım.

“Kusura bakmayın, maymunsuz giremezsiniz.”

İtiraz edip çıkmaya çalışınca çok sert bir tepkiyle karşılaştım. Nefes nefese kalmış bir halde sendeleyerek aşağıya geri indim. Her yanımda zonkluyordu. Hayalet gibi geziyordum istasyonda. Uzun ve şuarsuz bir turlama nöbetinin sonunda genç bir arkadaş grubuna çaresizce yaklaşıp maymunlarını nereden aldıklarını sordum. Nefesimi tutmuş cevaplarını bekliyordum ki deli gibi gülmeye başladılar. Kahkahalarla uzaklaştılar. Sonra orta yaşlı bir adama yaklaşıp sordum. Yüzünü ekşitip uzun uzun baktı ve “Kiminle alay ediyorsun lan sen göt!” diye bağırdı.

Bu küfrün acısını bir başkasından, çelimsiz bir gençten çıkardım. Burnuna doğru sert bir yumruk... Kızıl tüylü maymun onunkinden benim kucağıma... Vahşi ve canlı bir salıncak gibi... Sıkı sıkı sarıldım. Hayvan direnmedi. Üzerime tam oturdu. Uyumlu bir ikili olmuştuk. Sanki yeniden hayata dönmüştüm. Kollarımı gevşettim. Heyecandan dizlerim titreyerek çıktım basamakları. Dışarıdan gelen güneş yüzümü ısıtmaya başlamıştı. Gökyüzü her adımda biraz daha genişliyordu. Kurtulmam an meselesiydi. Tam görevlinin yanından geçerken beklemediğim bir başka aksilik çıktı. “Dur bakalım. Bu maymun senin değil.” Kızıl maymunu sert bir hamleyle elimden alıp beni aşağıya geri yolladı. Güneşin ve havanın olmadığı yere. Boğulacak gibiydim.

Kaç zamandır aşağıda olduğumu bilmiyorum. Kaç aydır? Yoksa “Kaç yıldır?” mı demeliyim? Çöpe atılan artıkları yiyerek, umumi tuvalette su ve tuvalet ihtiyacımı karşılayarak geçen, gecesi gündüzü birbirine girmiş günler... Paramparça olmuş giysilerim, takvim yaprakları gibi dökülüyordu üze-

rimden. Saçım çeneme, sakalım göğsüme kadar uzamış. Duruşum iyice kamburlaşmış.

Ve bir gün alüminyum duvarda tüylü yansımamla karşılaştım. Maymuna dönmüştüm. Gerçekten. Sevinçten içim içime sığmıyordu. Heyecandan nefes nefeseydim. Kalp atışım bir başkaydı. Paniğe kapılmamalıydım. Bıraksam dört bir yana savrulacak elime koluma hâkim olmalıydım. En azından dışarı çıkana kadar... Yağ kokan metro istasyonunda kontrollü bir telaşla koşturarak birlikte dışarı çıkabileceğim yalnız bir insan aramaya koyuldum.

Yemek Vakti

“Dünya korkunçlaştıkça,
sanat da soyutlaşmıştır.”

– Paul Klee

Vapurun sallanan kalabalığından kurtulup caddedeki durağan kalabalığa karıştım. Sağanak yağmur altındaki cadde- nin ıslak kalabalığından sıyrılıp metro istasyonundaki nem- li kalabalığa eklendim. Kalabalıkların paslaştığı toz toprak içindeki bir paçavraya dönmüştüm. Birbirinden koyu renkli montların arasına, çamurlu su basmış bir koridorda sürüklenir gibi ilerledim. Kartımı okutup turnikeden geçtim.

Gelen trene son anda yetişip bir köşeye sindim. Ben hareketsizdim ama sırt çantam arkamda kıpır kıpırdı. Sanki biri çantamı karıştırıyordu. “Kalabalıktandır, milletin eli kolu çarpıyordur,” diye düşündüm. İllerdeki durakta vagonun yarısı boşalınca da aynı kıpırtının devam etmesi üzerine kafamı çevirip baktım. Temiz yüzlü genç bir adam çantamı karıştırıyordu. Elini daldırdığı kendi malıymış gibi bir tavırla... Gayet rahat bir biçimde çantamı karıştırmasından da-

ha rahatsız edici olansa, vagondakilerin birbirinden kayıtsız ifadelerle onu izlemesiydi. Dönüp bakmama rağmen uzaklaşmaması kanımı dondurmuştu. Bir süre kıpırdıyamadım. Taş kesilmiştim. Yalnızca gözbebeklerim hareket ediyordu. İzlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Ön gözü açmış, elini içinde dolaştırmaktaydı. Bir bisküvi bulup çıkardı. Paketi açıp gözümün içine baka baka yemeye başladı. Sadistçe bir zevk almadan, gayet doğal bir biçimde... Birkaç tane yedikten sonra arkaya uzattı. Herkes elden ele dolaştırarak bisküvimi yiyordu. Ambalajın sakın hışırtıları beynimi yiyordu.

Vagonu dolduran ruhsuz kalabalık bir tür çeteymiş gibi hareket ediyordu ama çete olamayacak kadar alakasız tiplerden oluşuyordu. Her yaştan, her türden, kendi halinde ve apayrı insanlardı. Bir anda cesaret geldi. Uykudan uyanmış gibi silkinerek çantamı hızla kendime çektim. O da elindeki sapı çekti. Çantam onun elinde kaldı. Duvara yaslanıp soluk alıp verişimi kontrol etmeye çalıştım. Kabin daralıyordu sanki. Kalbim sıkışıyordu.

Geriye doğru bir adım atıp çantamı karıştırmaya devam etti. Bir mandalina buldu. Ağzına attı. Kabuklarıyla. Hemen ardından küçük bir silgi aldı ön gözden. Ve onu da ağzına attı. O anda korkum kılık değiştirmişti. Bisküvimi ve mandalinamı yemesi vücudumun başka bir yerini ürpertmişti, silgimi yemeye başlamasıysa bambaşka bir yerini... Şimdi den unutmak istiyordum bu gördüklerimi. Ancak ömrümün sonuna kadar unutamayacağımı da şimdiden biliyordum. Yine ön gözden bir kalem aldı. Çubuk kraker gibi yedi birkaç ısırıkta. Buradan çıkabilirsem, bu olup biteni nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Gözlüğümün deri kılıfını aldı. İçinden gözlüğümü çıkarıp kılıfı ağzına götürdü. Dingin bir yüz ifadesiyle kemirmeye başladı. İştahsızca açılıp kapanan ağzının içindeki siyah deri gittikçe küçülüyordu. Hemen ardın-

dan elindeki gözlüğümü yemeye başladı. Etraf süratle bulandı. Gözkapaklarıma korkunç bir acı saplandı. Yanımdaki soğuk direğe sımsıkı sarıldım. Telefon şarjımı alıp ağzına attı. Dizlerimde bir boşalma hissettim. Direğe tutunmasam yere yığılıp kalacak gibiydim. Mide ilacımı alıp hapları bir arada tutan alüminyum tabakayla birlikte yuttu. Midemde buz gibi, yakıcı bir esinti... Ön gözde başka bir şey kalmadığı için arka bölümü açtı. İçerideki herkes ona bakıyordu. Oturdukları yerden, ayakta durdukları noktadan sakın sakın, gazeteye bakar gibi bakıyorlardı. Hemen hemen hiçbir tepki vermeden ve hiçbir ifade takınmadan.

Arka bölümde elini gezdirip bir kitap çıkardı. Çağdaş bir Avusturyalı yazarın yarısına kadar okuduğum romanı... Pek beğenmemiştim ama yine de bitirmeye kararlıyım. Ta ki kitabımı kocaman bir tost gibi tutup yemeye başlayana kadar. Sonra kulaklığımı çıkardı. Çatır çutur yemeye başladı. Kulaklarım önce uğuldamaya, sonra çınlamaya başladı. Kulaklığın sarı kablosunu spagetti gibi içine çekti. Tansiyonum düşer gibi oldu. Küçük not defterimi alıp arkaya uzattı. Turuncu montlu esmer bir çocuk iki seferde yedi iki yıllık notlarımı. Küçük silindir kılıfındaki şemsiyemi alıp arkaya uzattı. İki büküm bir teyze tutup bayatlamış baget ekmek gibi isteksizce kemirmeye başladı. Acaba dışarıdaki yağmur dinmiş miydi? Arkadaki fermuarlı küçük bölümü açıp ev anahtarımı aldı. İçimde başka türlü bir panik... Kafasını yukarı kaldırıp canlı canlı yenmesi önerilen parlak bir deniz böceği gibi attı ağzına. Yavaş yavaş çiğnemeye başladı. Kendimi dışarı hapsolmuş, bu vagona kilitlenmiş gibi hissettim. Sayısını tahmin edemeyeceğim birkaç istasyon daha olduğum yerde kaskatı bir şekilde çantamdakileri yiyenleri izledim.

İçinde bir şey kalmamış olacak, boş çantayı arkaya uzattı. İki kız kardeş iki ucundan tutup yemeye başladılar. An-

neleri de boş gözlerle onlara bakıyordu. Bu sırada tren durdu. Kapılar açıldı. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yolculuğun son durağına gelmiştik. Daha önce neden kendimi dışarı atmadığımı sordum kendime. Bir yanıt yoktu. Sanki içimden bir ses yemek faslı bitene kadar durmam gerektiğini söylemişti. Belki de korkudan veya şoktan dolayı hareket edememiştim. Tren boşalıyordu. Yanlarından geçmemek için arka-larında kalarak dışarı çıktım. Boş istasyonda bir süre bekleyip soluklandım. Hepsi gitmişti. Midelerinde çantamdakilerle, hatta çantamla...

Yürüyen merdivenlere binerek dört bir yana doğru uzaklaşmışlardı. Telefonumun ve cüzdanımın montumun cebinde oluşuna sevindim. Keşke anahtarımı da cebimde taşısaymışım diye düşünerek yürüyen merdivene yöneldim. Bir durak fazla gittiğim için biraz yürümem gerekecekti. Yağmur dinmişti. Hızlı hızlı yürümeye başladım. Eda'yla buluşmaya her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordum. Onu başka türlü özlemiştim. Ondan başka hiçbir şeyim kalmamış gibi.

Nihayet buluşacağımız kafe görüldü. Ne kadar geciktiğimi bilmeden içeri girdim. Köşedeki masada oturmuş beni bekliyordu. İçeride olmasına rağmen gözünde güneş gözlüğü olması tuhaftı. Koşarak ona sarılıp ağlama isteğiyle doldum. Ama kendimi tuttum. Biraz da aynalı güneş gözlüğü durdurdu sanırım beni. “Şu haline bir bak,” der gibi bakıyordu. Yüzümde yalandan yumuşak bir gülümsemeyle ve inadına sakın adımlarla ilerleyip karşısındaki sandalyeye çöktüm. “Canım, iyi misin sen? Çok kötü görünüyorsun, bir şey mi oldu?” diye sordu. Güneş gözlüğünün aynalı camındaki küçücük yansımama bakıp kendi kendime söylenir gibi mırıldandım: “Her şeyimi yediler Eda, her şeyimi.”

Yüzüme şefkatle bakıp elimi tuttu. Beklediğim tepki bu değildi. Bana acımasını değil, anlattıklarına şaşırmasını

bekliyordum. Şaşırmamıştı, acıyordu. Elimi yüzüne götürüp yanağında dolaştırmaya başladı. Şaşıran ben olmuştum. Şaşırmaya devam eden... Yanağında şefkat dolu hareketlerle ağır ağır dolaştırmaya başladı buz kesmiş olduğunu o an fark ettiğim elimi. Yanakları sıcacıktı, yumuşacıktı, pürüzsüzdü ve Eda birden elimi ısırdı. Ani ve sert bir hareketle dişleri etime geçti. Acı, şaşkınlık ve üzüntü... Üçünün tamamen aynı anda, kusursuz bir eşzamanlılıkla ve tuhaf bir huzurla içimde yükselebilmesi gerçekten tuhaftı.

Hayvanlar Gibi Bir İntikam Masalı

“İnsan dışı ile karşılaşılır, içi ile uğurlanır.”

– Moğol atasözü

Eve vardığımda bayılacak gibiydim. Bütün gece nefes almadan tıknmıştım. Önüme ne konduysa yemiştım. Beşte biri yeterdi doymak için. Önce kendi açgözlülüğüm, sonra ısrar furyası, üstüne bir de lafa dalıp bir yandan götürme faslı. Patlamak üzereydim. Ve öyle yorgundum ki doğru olmadığını bilmeme rağmen o kadar yemeğin üstüne vurup kafayı yattım. Gözlerimi kapattığım gibi de uyudum.

Gece kalbim sıkışarak uyandım. Ve tam da uyanamadan son nefesimi verdim. Lambaya uzanan elim buz gibiydi ve odayı aydınlatmayı başaramamıştı. Her yer zifirî karanlıktı. Gözlerimin alışık olmadığı türden bir siyahlık... Sessizlik de form değiştirmişti sanki. Sonra birden bembeyaz, eşyasız bir odada buldum kendimi. Beyaz üniformalı bir görevli yanıma geldi. “Beni takip edin,” diyerek odadan çıktı. İçinde bulunduğum odanın bir kapısı olduğunu o çıkınca fark ettim. Peşinden gittim.

Başka bir odadaydık. Ortasında ince uzun ve sığ bir havuz olan yüksek tavanlı bir oda. Adam yok olmuştu. Hoparlörlerden gelen başka bir ses havuza girip beklememi söyledi. Çıplak olduğumu anonsu duyunca fark ettim. Tek kulvardan oluşan havuza adım attım. Eni benim kadardı. Suyun yüksekliğiye belime kadar... Ne soğuktu ne sıcak. Su basmış bir evin koridorunda gibiydim.

Hoparlörden gelen duyusuz ses bir saat boyunca burada durmam gerektiğini söyledi. Duvarda bir saat olduğunu anonsu duyunca fark ettim. Hayatım boyunca yemiş olduğum tüm hayvanlar benden intikam alacakmış. Şimdi yeme sırası onlardaymış. Bir saatin sonunda hayatta kalırsam, kalan kısmımla birlikte onu takip edecekmişim. Nereye belli değil.

İçimde bana yabancı bir panik duygusu büyümeye başlamıştı. Sudan çıkmak istiyordum ama bunun her şeyi çok daha kötü hale getireceğinden emindim. Esas duruşta bekledim. Biraz sonra havuzun dibinde bir hareket oldu. Su berak olduğu için görebiliyordum. Küçük balıklar, orta boy balıklar ve yengeçler... Yengeçler ayak parmaklarıma daldı. Ancak ufak ufak sızlatmak dışında bir şey yapamadılar. Zaten sayıları da azdı. Balıklar da ısıırıyordu kendilerince ama etkisiz... Ufak ufak yanmalar sadece. Karidesler, ıstakozlar, ahtapotlar ve diğer tuhaf deniz canlıları da pek canımı yakmıyordu. Hırsla saldırmaya devam ettiler. Buğulamaların, kızartmaların, balık ekmeklerin, suşilerin, ahtapot salatalarının hesabını sormak üzere hep bir ağızdan bacaklarıma dandılar. Kaplıcada gibiydim.

Sonra bel seviyemdeki platformda, yani sağımda ve solumda diğer hayvanlar belirmeye başladı. Bir sürü tavuk çığlık çığlığa üzerime koştı önce. Gagalamaya başladılar. Buna da dayanabilirim. Ne kadar çoktular. Acılı kanatların, butların, çevirmelerin, pilav üstülerin, haşlamaların, kızartma-

ların, şnitzellerin intikamını almaya çalışıyorlardı. Aralarda tek tük hindi ve ördek de vardı. Kümeste kilitli kalmış bir hayvan hırsız gibiydim.

Ardından danalar ve kuzular çıkıp geldi. Dönerlerin, pizolaların, antrikotların, bifteklerin, köftelerin, beytilerin, iskenderlerin, güveçlerin, rostoların, tandırların, kapamaların, kıymaların, çöp şişlerin, kavurmaların, dürümlerin, kokoreçlerin, tantunilerin intikamı... Kuzular ciddi ciddi ısırıyordu. Dişleri insan dişi gibiydi. Sarı sarı... Günde iki paket sigara içen kuru ve yaşlı insan ağzı... Yine de bir saatte beni öldürmeyi beceremezlerdi. Kurtulacaktım buradan. "İyi ki Koreliler gibi köpek yemiyoruz," diye geçirdim içimden. Köpeklere yem olmak da vardı. Kuzuların ve danaların inatçı ağızlarını öteye itmeye devam ettim. Kurban Bayramı'nda kurban gibiydim.

Biraz sonra hava saldırısı başladı. Birkaç düzine bildircin başıma üşüştü. Bir yandan kafamı sallıyor, bir yandan ellerimle üzerime gelen küçük ve büyükbaş hayvanları uzaklaştırmaya devam ediyor, bir yandan da ayaklarımı ve bacaklarımı sürekli hareket ettiriyordum. Sağ bacağımı olduğu gibi ahtapotlar sarmıştı. Yengeçlerden birinin kiskacını iki parmağımın arasındaki ete geçirmesiyle yerimden sıçradım. Sonra tekrar kontrolü sağladım. Panik olmamalıydım. İyi gidiyordum. Sağ çıkacaktım buradan. Sonra bildircinlerin arasında kocaman bir martı olduğunu fark ettim. Bu martı işi iyi olmamıştı. Kan başımdan ılık ılık yüzüme akıyordu. Martıyı tavuk döner diye bana kakalayana karşı nefretle dolmuştum. Vapurdan atılmış kocaman bir simit gibiydim.

Mücadele devam ediyordu. Vaktiyle çatalları sapladığım, bıçaklarla parçaladığım, çin çubuklarıyla kavradığım, kurdanları batırdığım, kaşıklarla kanını içtiğim, ellerimle kemiklerini ayırdığım, şişlerden sıyırdığımı hayvanlar düzen-

siz bir ordu gibi karşıma dikilmişti. Her biri kendine has savaş taktiğiyle hücum ediyordu. Midemin asitli sularında yüzen Nuh'un Gemisi karaya vurmuştu. Hesap vermesi gereken suçlu bir kaptan gibiydim.

Tepeme üşüşen hayvanlar gittikçe çoğalıyordu. Arada birkaç domuz, bir de geyik gözüme çarptı. Şu kısacık ömürde ne yenmiş arkadaş. Hayvanlar gittikçe vahşileşiyordu. Yırtıcı çığlıkları birbirine karışmaya başlamıştı. Sanki bir şeyler söylüyorlardı bana: "Al sana başlangıç." "Buyur ara sıcak." "Demek etiniz az pişsin." "Menüyü görmek ister misiniz?" "İştah açıcı olarak buyurmaz mısınız?" "Aperatif bir şeyler?" "Suyundan da koyayım mı?" "Yanına hardal alır mıyız?" "Afiyet olsun." Kan ter içinde kalmıştım. Gittikçe halsizleşiyordum. Menüde intikam vardı. Suyum ısıniyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Hayvan konseptli bir lunaparkta gibiydim.

Yine de iyi gidiyordum. Bir saatlik sürem dolmak üzereydi ve ölümcül bir darbe almamıştım. Sonra birden kanımla bulanıklaşarak midemi bulandırmaya başlayan suyun altında kocaman bir karaltı gördüm. Süratle yaklaşıyordu. Ve son düşüncem şu oldu: "Ha siktir, o köpek balığı çorbasını içmeyecektim."

Dünyanın En Çok Yanlışlıkla Fotoğraflı Çekilen İnsanı

“Sanat, sanat gibi görünmemeli.”

– Marcel Duchamp

Güney Afrika'nın elektrik bile olmayan karanlık bir köyünden kalkan Paulo, sokak lambalarının müzede sergilenecek kadar muhteşem görüldüğü Paris'e göç edeli yirmi yıl olmuştu. İlk on yıl Kuzey Garı civarında süründü. Her türlü pislikle haşır neşir. Kavga dövüş, kapkaç, uyuşturucu. Gözleri kan çanağı. Sonra işler yoluna girmeye başladı. Son beş yıldır Paris'in göbeğinde iyi kazandıran bir işi var. Eyfel Kulesi'nin yakınındaki küçük bir pizzacıda çalışıyor. Civardaki evlere ve işyerlerine paket servis yapıyor. Rahat iş. Yakın yerlere yürüyerek gidiyor, daha uzak yerlere bisikletle. Çok uzak yerlerden sipariş alınmıyor. Makul bir saatte de restoran kapanıyor. Öyle kurumsallaşmış bir yer değil zaten. Bir aile işletmesi... İtalyan...

Paulo işten çıkmış eve yürüyordu. Turistlere hediyelik Paris hatıraları satan “City Souvenir” adlı dükkânda çalış-

şan, ismini bir türlü öğrenemediği gri gözlü, uzun bacaklı kıza günlük platonik bakışını attı. Yine çok güzeldi. Boy boy ve renk renk Eyfel Kulesi modelleri arasında oturmuş, her zamanki gibi kitap okuyordu. Bu kadar okunacak ne vardı? Kızın elinden kitap düşmemesinin Paulo'nun canını sıkmasının iki nedeni vardı. Birincisi pırıl pırıl, gri bakışları hep satırların üzerinde olduğu için göz göze gelemiyorlardı. İkincisi kızın okuduğu her paragrafla aralarının biraz daha açıldığını hissediyordu.

Paulo seri adımlarla uzaklaştı. Önce turist parfümü kokan köprülerin üzerinden, sonra sidik kokan köprülerin altından geçip evine giden dar ve yamuk yumuk yola saptı. Evinin kapısında bekleyen siyah takım elbiseli iki adamı görünce panikledi. Mahalleye tezat bir temizlik içinde dimdik duruyorlardı. Adamlardan biri profesyonel bir duygusuzlukla Paulo'yu selamladı ve söze girdi. Diğeri sürekli elindeki tablet bilgisayarı kurcalıyordu.

“Biz de sizi bekliyorduk sevgili Paulo. Sizinle önemli bir iş görüşmesi yapmak için buradayız.”

“Ne işi, adımı nereden biliyorsunuz?”

Adamlar evde kısa bir görüşme yapmak için ikna ettiler onu. İçeri geçip karşılıklı oturdular. Paulo misafirlere bira sordu, istemediler. Kendisi için dolaptan buz gibi bir kutu alıp açtı. Tablet bilgisayarla ilgilenen bir köşeye çöküp ekrana bakmaya devam etti. Diğeri tane tane anlatmaya başladı.

“Sevgili Paulo. İnanın bana siz sandığınızdan çok daha değerli bir insansınız. Şaka yapmıyorum. Elimde belgeler var. Yoksa kalkıp ayağınıza kadar gelmezdik. Sizi uzun zamandır takip ediyoruz. Yanlış anlamayın. Özel hayatınız bizi ilgilendirmiyor. Bizi ilgilendiren işiniz. Daha doğrusu işiniz dolaşısıyla sahip olduğunuz konumunuz.”

Bir anda rahatlayan Paulo elindeki kutudan kocaman bir yudum aldı. “Ha ha, işteki konumum mu? Beni başka bir Paulo ile karıştırıyorsunuz siz. Ben pizzacıda çalışıyorum. Evlere servis elemanıyım. Ne işi, ne konumu?”

“Merak etmeyin, biz hata yapmayız. Siz dünyanın en çok yanlışlıkla fotoğrafı çekilen insanlarındansınız. Hatta belki de birincisiniz bu konuda. İşte bizi ilgilendiren bu...”

“Yanlışlıkla mı?”

“Yani amaçsızca. Hedefte olmaksızın. İşiniz dolayısıyla, demek istediğim bu. İşinizin yeri ve sizin hareket alanınız açısından. Çalıştığınız pizzacı Eyfel Kulesi’ni en iyi gören açığa sahip. Gözünüz alıştığı için dikkat etmemiş olabilirsiniz ama öyle. Ve Eyfel Kulesi, dünyada en çok fotoğrafı çekilen yapılardan. Yılda yaklaşık 6 milyon kişi tarafından ziyaret ediliyor. Çok daha fazlası tarafındansa fotoğrafı çekiyor. Siparişleri götürmek için sürekli Eyfel’i en iyi açıdan gören o hat üzerinde gezindiğiniz için düzenli olarak bu fotoğraflara giriyorsunuz. Arka planda. Kendi halinizde. Kadrajda olduğunuzdan habersiz... Yürürken veya bisikletinizle... Şimdi diyeceksiniz ki bundan size ne? Teklifimiz şu. Biz size bir tişört getirdik. Üzerinde bir markanın logosu bulunan bir tişört... Daha doğrusu aynı tişörtten bir sürü getirdik. Uzun kollu ve daha kalın olanları da var mevsime göre. Her gün giyebileceğiniz kadar çok. Böylece bu fotoğraflarda bizim aracısı olduğumuz marka görünecek. Turistler evlerine dönüp Paris resimlerine bakarlarken, arkadaşlarına gösterirlerken, bu kareler Facebook’ta sergilenirken... Tüm bu mutlu anların arka planında bizim temsil ettiğimiz marka da sizin sayenizde görünecek. Odakta olmasa da bir kenardan akıllara girecek. Gözlerde aşinalık yaratacak. Tek şartımız siparişleri dağıtırken bu tişörtleri giymeniz. Her gün. İş dışı saatlerde ne giydiğinizize karışmıyoruz tabii.”

Paulo tam alay etmeye başlayacaktı ki teklif edilen para karşısında yüzüne alay edilesi bir ciddiyet çivilendi. Pizzacıdan aldığıнын on katından fazla. Sadece bir tişört giyme karşılığında.

“Eee, kabul ediyor musunuz?”

Paulo tam cevap verecekti ki tablet bilgisayarla oynayan adam yerinden sıçradı.

“Şu anda senelik rapor geldi efendim. Merak testi sonuçları...”

“Çok pardon Paulo, bu sonuçları dinlemem gerekiyor. Hemen ardından konumuza döneceğiz. Evet, çok kısa bir özet alayım.”

“Efendim, Avrupa sınırları içindeki her şehre bir adet yerleştirmiş olduğumuz, üzerinde ‘Ne olacağını merak ediyorsan bu butona bas’ yazan büyük kırmızı düğmeli makinelerden toplanan 365 günlük rapor sonuçları özetle şöyle. Kuzey Avrupa’ya doğru basılma oranı azalıyor. Norveç’te 1 saat içinde 7 kişi basmışken İstanbul’da 7 saniye içinde 1 kişi basmış. Bakın grafik elle çizilmiş gibi iniyor.”

“Tamam, raporu merkeze ilet, bana da ayrıntılı bir sunum olarak yolla. Afedersiniz Paulo. Evet ne diyorsunuz teklifimize?”

“Parayı nakit olarak mı alacağım?”

Paulo artık hayatını üzerindeki tişörtten kazanıyordu. Pizzacılık da hobi olarak devam ediyordu haliyle. Hayatında ilk defa para biriktirmeye başlamıştı. Yaşam kalitesi ve kendine olan güveni artmıştı. Dünyanın en çok yanlışlıkla fotoğrafı çekilen insanlarından olduğunu öğrendiğinden beri yürüyüşü, duruşu ve hatta yüz ifadesi değişmişti.

Bu arada adının Claire olduğunu öğrendiği gri gözlü kızla da tanıştı. Her şey düşündüğünden daha kolay olmuştu.

Sonra da cesaretini toplayıp onu akşam yemeğine davet etti. Sevimli bir restorana gittiler. Muhabbet koyulaştı. Yine de tişörtlerin sırrını açıklamadı. Bu arada yakından bakınca Claire'in gözlerinin gri değil yeşil olduğunu fark etti. Farklı ülkeleri sembolize eden, farklı şehirlere özgü olan hatıra nesnelerinin hepsinin Çin'deki bir atölyede üretildiğini de ondan öğrendi.

Falda İddialıyız

"Kendimi mi öldürsem,
yoksa bir fincan kahve mi içsem?"

– Albert Camus

Orta sıranın ortasıındaydım. Kadıköy-Taksim dolmuşu yoğun trafikte adım adım ilerliyordu. Az önceki ışıklarda aramıza katılıp arka sıraya geçen seyrek ama kabarık saçlı teyzeden Tom Waits'i kıskançlıktan çatlatacak kadar çatlak bir ses çıktı: "Bir Beşiktaş uzatır mısın kızım?" Uzattım. Para üstünü geri uzattım. "Buyurun." Gırtlaktan parçalanarak çıkan bir "Teşekkürler kızım."

Köprü'de açılan trafik, Beşiktaş'ın girişinde yine sıkıştı. Arka köşedeki lise çağındaki Harry Potter tipli çocuk bacaklarına baka baka müsait bir yerde indi. Resmen gözü arkada kaldı. Eteğimi düzelttim. Kulaklıkları taktım. Müziği açtım. Sahile yaklaşınca inmek istediğimi söyledim. Işıklarda duran dolmuşun otomatik kapısı açıldı. Çok yavaş hareket eden Tom Waits sesli teyzenin ardından indim.

Hapisten çıkmış gibiydim. Yüzüme esen rüzgâra karşı gü-

lüksedim. Müziğin sesini açıp Ortaköy'e uzanan sahil yolunda yürümeye koyuldum. Trafik sıkıştı. Kaldırım kalabalık. Feriköy Sineması on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Kulaklıkta Rammstein'in ilk albümü olduğu için on dakikalık... Müzikle uygun adım ilerleyen adımlarım robotsu ve seriydi. Rammstein'in vokalisti "r" harflerine basa basa Hitler'le dalga geçiyordu. Hızlandım. Sinemaya vardığımda kulaklıkları çıkardım. Paslı, titrek, alev almış bir savaş uçağından yeni inmiş gibiydim. Seyretmek istediğim filmin başlamasına daha çok vardı. İki saat. Tam Ortaköy'de oyalanmalık zaman... Bileti alıp çantamdaki kitabın arasına koydum.

Ortaköy'ün girişinde kumpir satanların coşku seline kapıldım. Karnım açtı. Vaktim çoktu. İki dakikada ayaküstü yiyip iki saat boş boş dolanmak istemedim. Canım kumpir de istemişti ama bir yandan. Sıcak sıcak patates kokan ısrarcı açık hava koridorunu aşip ilerdeki restorana yöneldim. Masama yaklaşan garsonda düşük bütçeli korku filmi oyuncusu tipi vardı. Tepesi iyice açılan saçları yanlardan uzamıştı. Dalga dalga. Gözleri çöküktü, altları mosmor.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk, bir karışık kumpir ama sosis olmasın. Bir de gazoz."

"Uludağ, Sprite..."

"Fark etmez."

Beklerken arasında sinema biletinin durduğu kitabı açtım. Canım okumak istemedi. Geri kaldırdım. Biraz sonra düşük bütçeli korku garsonu yemeğimi getiren komiyi yönlendirmek için arkasından bağırdı: "Kumpir bayanın." "Hay senin 'bayan' diyen o ağzına sıçayım!" Sinirimi kumpirden çıkardım. Süratle daldım. Üstteki malzemeler bitince çöle düş-

tüm. Tatsız tuzsuz, sarı sıcak patates çöllerinde kaşık kaşık ilerledim.

Restorandan çıktığımda filme kırk dakika vardı. Hava çok güzeldi. Sahilde oyalandım. Takı ve kitap tezgâhlarına baktım. Kitap tezgâhından Hüseyin Rahmi'nin eski kapaklı serisinden "Ben Deli Miyim?" romanını aldım. Sonra birkaç yüzük denedim. İnsanoğlu ne acayip... Parmakları var, tırnakları var. "Dur boyayayım ben bunları," diyor. Sonra da parmağına parlak halkalar geçiriyor. Tezgâhların arasında biraz daha dolanıp vakit mi öldürsem, yoksa bir fincan kahve mi içsem? Kahve iyi fikirdi. İlerleyip deniz kenarındaki çay bahçesinde yarım saat oturup oradan sinemaya gitmeye karar verdim. Girişinde "Falda iddialıyız" yazan bahçe en incisinden bir elektrogitar solosuyla kavruluyordu. Az şekerli kahve söyledim. Beklerken arasında sinema bileti duran kitabı çıkardım, okumak istemeyip tekrar geri kaldırdım. Sorun bende miydi kitapta mı bilemedim. Biraz sonra yaşlıca bir kadın karşıma oturdu.

"Güzel kızım, falına bakayım senin."

Küfür eder gibi bir tonlamayla bitirdi cümlesini. Ancak bakışları sevecendi.

"Gerek yok, çok teşekkür ederim."

"Bakayım kızım, ücrete dahil zaten."

"İyi peki."

"İstersen bahşış bırakabilirsin o ayrı."

"Başka param yok valla. Kusura bakmayın."

"Tamam sorun değil. Kusura bakmayım, falına bakayım."

Zorla gülümsedim. Tartışmak anlamsızdı. Fincanı kapatıp arkama yaslandım. Biraz bekleyip fincanı kendine çekti. Biraz daha bekleyip açtı. Benimle yakından uzaktan alakası

olmayan saçma sapan şeyler anlatmaya başladı. Hayatımda böyle fal duymamıştım. “Param yok,” dedim diye pisliğine mi böyle yapıyordu acaba?

“Çekik gözlü bir kadın var, üç vakte kadar intihar edecek bu kadın,” diye başladı saçmalamaya. Sonra kadının intihar notunun ileride bir suç çetesinin üyelerini yakalatan ipucu olarak kullanılacağını söyledi. “R” harflerine basa basa konuşuyordu. Benimle dalga mı geçiyordu? Rammstein’ın Hitler’le geçtiği gibi. Yoksa deli miydi? Ben Deli Miyim? Hüseyin Rammstein Gürpınar. Kafamı toplayıp sessizce dinledim. Anlattıkları bitince teşekkür edip kalktım. Falcı masada kaldı. Karşısında boş fincanımla... Onu kaderimle baş başa bırakmış gibiydim. Kahveyi o içmişti sanki. Yerime geçmiş gibi. İçeri girip hesabı ödedim. Çay bahçesinden çıkıp saatime baktım. Üç vakte kadar film başlayacaktı.

Feriköy Sineması’na gidip biletimi kitabın arasından çıkarıp ahşap tavanlı salona girdim. Yerleşip arkama yaslandım. Aylardır bekliyordum bu filmi. Güzel de başlamıştı. Ama sonra birden başrol oyuncusu olan Güney Koreli kadına bakarken falcının söyledikleri geldi aklıma. “Çekik gözlü bir kadın var, üç vakte kadar intihar edecek bu kadın.” Biraz sonra suç çetesi de ortaya çıkınca emin oldum. Gözlerimi yenilgiyle kapatıp karanlık sinema salonunun ortasında kendi kendime gülmeye başladım: “Vay orospu, filmin sonunu söylemiş.”

Ağlatan Ayna

“Cehennem, başkalarıdır.”

– J.P. Sartre

Hava ne sıcaktı ne soğuk. İçimde ne mutluluk vardı ne mutsuzluk. Dışımda eskice bir palto... Gri renkli. Ne açık gri ne koyu... Evden çıkmış, ıssız ara sokaklardan caddeye tırmanıyordum. Küçük bir butiğin önünde bir eliyle hırkasının önünü kapatıp diğer eliyle sigara içen orta yaşlı kadının sessiz sessiz ağladığını görünce irkildim. İnsan gülen birini görünce tebessümünün nedenini, kahkahasının sorumlusunu merak etmiyor ama ağlayan birini görünce gözyaşlarının kaynağını, hıçkırıklarının sebebini öğrenmek istiyor. Bir an için kendini unutup sadece gözü yaşlı zavallıyı düşünüyor. Dünyada bir tek o varmış gibi hissediyor. “Acaba neden ağlıyor?” sorusundan kurtulamıyor. Kendi kendine gülene deli deyip geçiyor. Kendi kendine ağlayana bir ad veremiyor. Adını koymadığı şeyin önünden de kolay kolay geçip gidemiyor.

Yanından geçerken yavaşladığımı hissettim. Aslında hızının değişmediğini biliyordum. Ruhsal bir yavaşlama... Ra-

hatsız etmek istemediğim için ürkererek baktım. Göz ucuyla... Ağlamaya mâni olmak adı konmamış bir günahmış gibi. Tuhaf bir korkuyla... Yanakları sıırıslıkla olmuştı. Bu kadar çok gözyaşı döken birinin gözden ırak bir yere çekilmesini bekliyor insan. Öleceğini hisseden bir köpek gibi... Aksi halde manzara tuhaf oluyor. Kaldırım kenarında kanlar içindeki ölü köpek... Hüngür hüngür...

Caddeye çıkınca köşedeki gazete bayisindeki adamın da ağlamakta olduğunu gördüm. Rengârenk dergilerin arasında burnunu çeke çeke... Beyin dediğin illa bağlantı kurmaya şartlanmış bir organ. “Aynı şeye mi ağlıyorlar?” gibi manasız bir mantığa sarılmadan edemiyor. Ancak bu yok denecek kadar düşük bir ihtimal.

Mantıklı bir çözüm bulamayınca tesadüflere sığınıp yürümeye devam ettim. Birkaç adım sonra küçük bir çocuk ağlayarak yanımdan geçti. Çocuk gibi değil yaşlı başlı bir adam gibi içli içli ağlıyordu. Sonra sarmaş dolaş bir çift... Salya sümük ağlayarak... Tepeden tırnağa ürperdim. İçim uyuşmuş gibiydi. Şakaklarıma bir sancı oturdu. Yoldan geçen araçlara baktım. Şoförler, yolcular... Hepsi ağlıyorlardı. Bir otobüs dolusu hıçkırık geçip gitti. Önünden geçtiğim büfedekiler sonra. Bir yandan döner kesen bir yandan içini çeke çeke ağlayan adam belki de en tuhaflarıydı. Yok. Sandviçlerini gözyaşları eşliğinde yiyenler daha tuhaftı. İnsanların aynı anda ağlamalarından daha acayip olan bir yandan ağlayıp bir yandan gündelik hayatlarına, işlerine devam etmeleri idi. Çünkü bu mantıklı bir açıklama için kramplar içinde kıvranan zihnimin “Büyük bir felaket olmuş olmalı,” düşüncesini geçersiz kılıyordu. Şakaklarımdaki sancının şiddeti arttı. Başım döner, midem bulanır gibi oldu. Dursam bayılacaktım sanki. Yürümeye devam ettim.

Büyük bir felaket olsa hayat dururdu. Önce hayat dururdu, sonra insanlar durmuş olan hayatın içinde bir yerler-

de ağlaşırlardı. Önce ağlarlardı, sonra sandviçlerini yerlerdi. Veya şokta olacaklarından tam tersi... Ama aynı anda değil. Yine de işi büyük bir felakete yıkıp kurtulmak işime geldi. Telefondan internete girdim. Korkunç bir olay görmek istiyordum resmen. Görsem rahat bir nefes alacaktım. Korkunç bir olay görmekten daha korkunç olan tek şeyse, korkunç bir olay görememek olacaktı. Öyle de oldu. Tüm haber sayfalarını hırsla taradım. Önemli bir şey yoktu. İki yaşlı kadın ağlayarak yanımdan geçti. Uğultulu uğultulu... Polis gözyaşları içinde yayalara yol verdi. Yayalar ağlaya ağlaya karşıya geçtiler.

Sinirlerim nasıl bozulduysa gülesim geldi. Kendimi zor tutuyordum. Tutmalıydım da. Bu çok tehlikeli olabilirdi. Gülersem ağlayanların tepkisini çekebilirdim çünkü. Gözü yaşlılar tarafından linç bile edilebilirdim. Hüngür hüngür ağlayarak beni tartaklayanların ortasında kahkahalarla güldüğüm trajikomik bir an canlandı gözümde. Bana dayak atanlar hıçkırarak ağlıyorlardı. Bense dayak yerken kahkahalar atıyordum. Gülmekten ölüyordum. Bu deli saçması görüntülerden ve gülme dürtüsünden aynı anda kurtulup hızlandım.

Kurulmuş bir oyuncak gibi yürüyordum. Duygusuz bir robot gibi... Görüş alanıma giren herkes de ağlamaya devam ediyordu. Kafam iyice bulanmıştı. Doğru düzgün düşünmiyordum. Milletin gözyaşları zihnime doluyordu. Kafamın içinde bir silecek çalışıyordu. Seri hareketlerle. Bir sağ şakağımı zonkluyordu, bir sol. Yalpalayarak devam ettim yürümeye. Nereye gitmek üzere evden çıktığımı bile hatırlamıyordum. Sokaklarda gezinip durdum. Artık gözüm ağlayanlara alışmıştı. Kulaklarım da alışmıştı. Bacaklarımsa kopmak üzereydi. Yine de durmak istemiyordum. Durursam düşünmem gerekecekti. Durmazsam düşecektim. Durursam çıldırabilirdim.

Bir süredir başım önümde hızlı hızlı yürüyordum. Bacaklarımın ağrısını ve ağlayanları düşünmemeye çalışarak.. Anlık bir parlama gözümü alınca kafamı kaldırıp baktım. Yolun karşısından ayna taşıyan iki adam geliyordu. Dikdörtgen biçimindeki aynayı iki ucundan tutmuş yürüyorlardı. Üstüme üstüme... Kaldırımı olduğu gibi kaplamışlardı. Tedirgin olup kenara çekilirken yanımdan geçen aynada yüzümün ağlamaktan perişan olduğunu gördüm bir an için. Emin olamadan uçarcasına uzaklaştı yansımam. Kendi hayaletimi görmek ister gibi dönüp baktım. Ancak aynanın arka tarafı kahverengi bir zeminle kaplıydı. Saatlerdir ağlıyor olabilir miydim? Yolun başından beri... Bu mümkün değildi. Ağlamadığımdan emindim çünkü. Şaşkındım sadece. Kupkuru bir şaşkınlık içindeydim. Yine de bu anlık görüntüyle birlikte içimdeki huzursuzluk süratle kılık değiştirmişti. Bambaşka bir sancı esir almıştı şakaklarımı. Midem başka türlü bulanıyor, başım başka türlü dönüyor, bacaklarım başka türlü sızlıyordu. Bizzat ve şuursuzca gözyaşı döküyor olma ihtimalim ağlamaklı çevremi manasını bütünüyle değiştirmişti.

İllerdeki mağaza vitrinin koyu renk camına doğru koştururcasına ilerledim. Nefesimi tutup kendime baktım. Yüzüm paçavraya dönmüştü. Saatlerdir aralıksız ağlayan bir zavallının perişan surati... Kıpırmızı gözlerim ağlamaktan şişmişti. Yanaklarım sırlıslıkladı. Korku içinde kasılan elim karıncalanarak kalktı. Yanağıma dokundu. Görünene aldanmak istemeyen elim gerçekten ıslaktı. Hakikaten ağlıyordum. Herkesin ağlamasından daha feci olan, benim de ağlıyor olmamdı. Olduğum yerde kalmıştım. Bir anda bacaklarımın ağrısını ve dünyayı unuttum. Niye ağladığımı düşünmeye başladım. Neyim vardı benim?

Kulak Burun Boğaz Vicdan

“Nefesim kesiliyor, ölüyorum
Ama bir şekilde hayattayım
Bu benim dik durabildiğim son an
Lütfen beni aklında tut.”
– Morrissey

Tıkanarak uyanmalarım sıklaşmıştı. Gecede üç dört kez... Kabir azabı. Karanlık yatakta soluk soluğa otururken hastaneye gitme işini daha fazla erteleyemeyeceğime ikna oldum. Sabah işten telefon açtım. Durumu özetleyip cumartesi öğlen saatleri için randevu almak istediğimi söyledim. Telefona bakan kadın makine gibi konuşuyordu: “Cumartesi saat 14.00’te kulak burun boğaz bölümünden Sinan Emreoğlu ile randevunuzu işleme aldım efendim, geçmiş olsun.” Saati not aldım. Doktorun adını birkaç dakika içinde unuttum. Günlerden perşembeydi. Sebebini bilmeden tıkanacağım iki uyku seferi kalmıştı sadece. Sayılı gece çabuk geçerci. Rahat bir nefes aldım.

Cumartesi günü yağmurun altında hızlı hızlı yürüyerek hastaneye gittim. Beyaz labirentin içinden geçip “kulak burun boğaz” bölümünü buldum. Biraz bekledikten sonra çağrıldım. Doktorla el sıkıştık. Dipleri beyaz beyaz belli olan kazınmış saçlarıyla hem genç hem yaşlı görünüyordu. Kendine güveni tamdı. Böyleleri bana asla güven vermez. Karşılıklı oturduk. Nefes problemimden bahsettim. Profesyonel bir ilgiyle dinledi. Canı sıkılıyor gibi bakıyordu. Belki de tipi öyleydi. Sonra ayağa kalktı. Odanın köşesinde duran fıstık yeşili yatağımsı koltuğu işaret etti. “Buyurun geçin, bir bakalım.” Uzandım.

Elinde incecik metal bir boruyla geldi başımda durdu. “Şimdi mikro kamerayla genel bir kontrol yapalım. Bakın şu ekrandan siz de görebilirsiniz.” Yukarıda bir monitör vardı. Berberlerde, içinde Türkçe pop kliplerinin dört döndüğü televizyonlar gibi tavana asılıydı. Hastanedeki teknolojiye hayret ettim. Ağzımı açtım. Ucunda kuvvetli beyaz bir ışık yanan ince boru ağzıma girince ıslak etten yapılma, türlü kara delikle dolu pembe turuncu gezegenin yüzeyinden kareler geldi ekrana. Ağzım ve gözlerim sonuna kadar açık, tepedeki ekrandan boğaz manzaramı izliyordum. Nefes alıp verdikçe hareketlenen... Doktor ışıklı mikro kamerayı ağzımın içinde sağa sola çevirerek konuşmaya başladı. Gözüm ekranda olduğu için bir belgeselin üst sesi gibi geliyordu anlattıkları. Doktoru sadece kulağımla değil, burnum ve boğazımla da dinliyordum sanki.

“Evet. Küçük dil biraz büyümüş. Bakın bu tarafta da hafif bir daralma var, görüyor musunuz? Ama kritik bir şey değil. Şimdi biraz daha yakından bakalım.”

Doktor içime “zoom” yaptı. Pembe turuncu ıslak doku seyreldi, karanlıklar büyüdü. Tam izlediklerimden içim sıkılmaya başlıyordu ki birden karanlığın ortasında, yağmurun altında bekleyen bir kız gördüm. Sokak lambasının be-

yaz ışığı altında ıslanmış, perişan, mutsuz... Doktor da benimle aynı anda fark etmiş gibi kamerayı oraya çevirdi. Hiçbir şey söylemeden... Görüntü yönetmeni titizliğiyle yaklaştı, yaklaştı ve birden kızı tanıdım. Öyle bir yutkundum ki ekran kararıp yeniden açıldı. Sahne değişir gibi. Ama kadın oyuncu hâlâ oradaydı.

Evet, hatırlamıştım. Oydu. Neredeyse yirmi sene öncsinden bir yüz. Liseden. Adını hatırlayamadım ama. Benden çok hoşlandığını öğrenmişim haber uçurduğu kız arkadaşları aracılığıyla. Ne yazık ki ben onu beğenmemiştim. Hem de hiç. İtici bir tipti. Konu kapansın istemişim ama olmamıştı. Her karşılaştığımızda talep dolu gözlerle bakıyordu bana. Yanına gitmemi bekliyordu. Bense kaçıyordum her defasında. Sonra bir gün baktı benden hayır yok, kalktı yanıma geldi. Mecburen tanıştık. Başladı kendini anlatmaya. Konuşunca daha az itici oluyordu. Anlattıkça anlattı. Sonra da cumartesi öğlen buluşmak üzere sözleşip ayrıldık. Ama ben buluşmaya gitmeyi unuttum. Gerçekten unutmuştum. Kasıt yoktu. Hava berbattı. Yağmur hiç durmamıştı. Bütün gün evde yarı baygın oturmuştum. Ve buluşmayı akşama doğru hatırlamıştım. Cep telefonu öncesi dönemde yaşadığımızdan haberleşememiştik. İçim tuhaf bir utançla dolmuştu. Hayatımda ilk defa bir buluşmaya gitmemiştim. İçimdeki sıkıntı tüm cumartesi gecesi ve pazar günü büyümeye devam etti. Pazartesi ilk iş özür dilemeliydim.

Pazartesi bir türlü denk gelemedik koridorlarda. Okul çıkışı ona rastladığımdaysa yanımda arkadaşlarım vardı. Erkek grubu. Kız karşıdan geliyordu. Bizimkiler konuyu biliyorlardı. Tüm kabalıklarıyla gülüşmeye başladılar. Ne yapacağımı merak ediyorlardı. Kız çok bozuktu. Kaşları çatık, yüzü gergin... Okul gömleğinin önünü açmıştı. İçinde Nirvana tişörtü vardı. O zamanlar kendimi Nirvana'nın Türkiye temsilciliği sandığımdan ve kızın tipinin kim bilir neye da-

yanarak Nirvana dinlemeye uygun olmadığına karar verdiğimden, bir de yanımda arkadaş grubum var diye şımardığımdan özür dileyeceğim yerde döndüm ve “Tişört hiç yakışmamış,” dedim. Bunu nasıl yapabilmiştim bilmiyorum. Bir anda olmuştu her şey. Buluşmaya gitmeyi unutmak hadi anlaşılabilirdi de bu ikincisi... Kızın o anda gözleri dolmuştu. Biz de bir grup orta zekâlı olarak bir köşede gülüşmüştük. O an için güya gözlerinde yükseldiğim o hıyarların birini bile hatırlamıyorum şimdi. Nirvana’nın da nesini sevdiğimi bilmiyorum. Ama o korkunç an her ayrıntısıyla aklımda. Saç diplerimin kaşınarak ısındığını hissettim. Kusacak gibi oldum.

Doktor çubuğu ağzımdan çıkardı. Ekran karardı. Yağmurda bekleyen kızın görüntüsü içimde kalmıştı. Doktordan gelecek tıbbi bir açıklamayla bu boğucu anıdan kurtulmak ve kendi sağlığıma odaklanmak istedim.

Doktor, “Kalkabilirsiniz,” diyerek masasına yöneldi. Yüzü asılmıştı sanki. “Ne yapmalıyım?” diyerek peşinden yürüdüm. Masasına geçti, arkasına yaslandı, yüzüme kötü kötü baktı ve kuru bir sesle, başından savar gibi konuştu: “Vala ne bileyim; arayın, bulun, özür dileyin bence.”

Gece Yolculuğu

“Herkes aynı şeyi düşünüyorsa,
hiç kimse fazla bir şey düşünmüyor demektir.”
– Albert Lipmann

İstanbul’dan Ankara’ya seksen kilometre hızla ilerlemekte olan otobüsün ortasında bir yerdeydim. Zifiri karanlık camın kenarında... İçerisi uyku kokuyordu. İkinci veya üçüncü rem... Ve hiç ses yoktu. Uykum vardı ama uyuyamıyordum. Bu konuyu kafama takmak istemiyordum ama takıyordum. Zaman durmuştu sanki. Karanlık, havasız ve huzursuz bir boşluktaydım. Aniden ışıklar açıldı. İçerideki herkes topluca ameliyata alınacakmış gibi bembeyaz yandı tepede. Koridor boyunca. Bolu’da verilecek yarının saatlik molanın anonsu yolcuları iki büküm uykularından uyandırdı. Koltuklarında can çekişir gibi kıvranarak toparlanmaya başladılar. Yeni uyandıkları için hareketleri sinir bozucu bir biçimde ağırlaşmıştı. Kapılar açılır açılmaz aralarından süratle sıyrılarak kendimi dışarı attım.

Otobüsün uyku kokan dar karanlığından çıkıp tuvaletin

sidik kokulu geniş aydınlığına yürüdüm. İşeyip yüzümü yıkadım. Aynaya bakılırsa bakışlarım epey mallaşmıştı.

Tuvaletten çıkıp patatesli gözlemeyle çay aldım. İki yan masada bizim şoför tek başına sulu bir yemek yiyordu. Aslında kolaylıkla başkasıyla karıştırılabilecek, çok sıradan bir tipti ama otobüsü terk ederken göz ucuyla baktığımdan o olduğuna emindim. Kaptanımız yanı başımda olduğundan saatimi kontrol etmeden, onun yerine bir yandan şoförü gözleyerek gözlememi yedim.

Dışarı çıkıp sigara yaktım. Camın arkasından tıkinmaya devam eden sürücümüzü kesmeye devam ediyordum. Pili bitmek üzere olan telefonumu çıkarıp hemen yanımda duran ışıklı şarj otomatına 1 TL attım. Eğitilmiş bir şempanze gibi elimdeki telefona uygun kablo ucunu bulup taktım. Kumar makinesine benzeyen şarj ünitesinin ekranındaki kocaman kırmızı rakamlar tersten akmaya başladı. Sanki otobüs yolculuğundan sıkılmış, Ankara'ya ısınlanma yöntemiyle gitmeye karar vermiştim. Geri sayım başlamıştı. Mola için ayrılan yarım saat çoktan dolmuş olmalıydı. Ancak şoför hâlâ masadaydı. Arkasına yaslanmış, avcunun içinde kaybolan ince belli bardaktan dumanı tüten çayını içiyordu. Gözlerim yanıyordu. Sonra kafamı çevirip otobüse baktım. Göremedim. Bizimkinin yerinde başka bir otobüs vardı. Bambaşka bir renk... Telefonu panikle şarjdan çekip sigarayı yere attım. Bizimkinin durması gereken yerdeki aracın şoförüne sordum. Bir şey diyemedi haklı olarak. Tekrar tesise girdim. Bizim şoförün masası boştu. Boş çay bardağından başka şey yoktu. Ne ara kalkıp gitmişti? Danışmaya sordum. Benim araç çoktan hareket etmişti.

Otobüsü kaçırmam büyük bir bela olmadı. Kırk beş dakika sonra gelecek olan aynı şirketin başka bir aracında muavinin yanında yolculuk ederek Ankara'ya vardım. Valizimi ertesi gün otobüs şirketinin genel müdürlüğünden alacaktım. Za-

ten içinde bir bok yoktu. Birkaç parça kıyafet... Sabaha karşı Otel Tunalı'ya vardım. Katılacağım konferansın organizasyon şirketinin ismini ve kendi adımlı verdim. Odam ayrılmıştı. Kimliğimi çıkarıp uzattım. Fotokopisi çekilen kimliğimi oda anahtarımlla birlikte geri aldım. Kendimin fotokopisi gibi yukarı çıktım. Odaya girip ışığı açtım. Küçük çantamı bir kenara koyup üstümdekileri çıkardım. Tekrar ışığı kapattım. Bayılmak üzereydim. Neyse ki ertesi günüm boştu, konferans bir sonraki gün başlayacaktı. İstedığım kadar uyuyabilirdim. Alarmı kurmadan yattım. Rüyamda yolculuk devam ediyordu. Karanlık otobüsün ucu bucağı olmayan dar koridorunda, mide bulantılarına karışan baş dönmeleri eşliğinde ve panik içinde bir aşağı bir yukarı koşturarak şoförü arıyordum.

Sabah kahvaltılı edip otelden çıktım. Çıkar çıkmaz Tunalı Hilmi Caddesi'nin trafiğinin tersine akmakta olduğunu fark ettim. On beş yıl önce üniversite öğrencisi olarak Ankara'da yaşadığım dönem diğeryöne akıyordu trafik. Emindim. Şehirde gezindikçe her şeyin tersine dönmüş olduğunu gördüm. On beş yıl önce öğrenciliğimi geçirdiğim Ankara'nın burasıyla hiçbir alakası yoktu. Sevdığım sahafların yerini cep telefonu mağazaları almıştı. Müzik ve kitap dolu pasajlar ucuz penye kokusuna boğulmuştu. Hep gittiğimiz rock bar otopark olmuştu. Sevdığım sokaklar birbirinin tıpatıp aynısına dönüşerek tanınmayacak hale gelmişti. Hepsi umumi tuvalet benzeri betonarme alt geçitlere bırakmıştı yerini. Hiçbir caddeyi tanıyamıyordum ve hiçbirini diğeryinden ayırt edemiyordum. Bir zamanlar avcumun içi gibi bildiğim şehirde birkaç kere kayboldum.

İnegöl köftecisinden çıkıp Cafe Bien'de bir kahve içtim. İçerisi o kadar karanlıktı ki yanımdaki kitabı okuyamadım. Eskiden burada çok kitap okurdum. Ya ışık daha fazlaydı o zamanlar, ya gözlerim daha iyi görüyordu. Yine de bura-

sı iyiydi. En azından bıraktığım gibiydi. Yeni olanın hiçbir kıymeti yoktu artık. Yeni, doksanlı yıllarda kalmış demode bir kavramdı. Artık kıymetli olan, kendini yeninin yok edici ve köksüzleştirici saldırganlığından koruyabilmiş olandı. Ve değerli olan her şey gibi zor bulunuyordu. Çok zor. Yarıntaki konferanstaki açılış konuşmamın konusu da buydu zaten. Kahvem bitince bir tane daha istedim.

Cafe Bien'den çıkıp otobüs şirketinin genel müdürlüğünden valizimi aldım. Temiz yüzlü ve kibar görevlinin benimle ilgilendiğini görünce aslında hiç açmamayı planladığım konuyu açtım. Gece başıma geleni anlattım. Şoförü yemek yerken kalkan otobüsü...

“Öyle bir şey olamaz hocam, İstanbul-Ankara hattında şoför değişikliği yapmıyoruz. Siz karıştırdınız herhalde başkasıyla.”

“Yok ya, kesin eminim, aynı adamdı. Bıyıklı, geniş yüzlü, böyle alnı açık, seyrek saçlı...”

İçeri girdiğimden beri göz ucuyla beni kesen ama konuşmayan şişe dibi gözlüklü genç yan taraftan lafa girdi.

“Beyefendi Ahmet Abi’yi diyor galiba.”

O böyle deyince diğeri gözle görülür bir biçimde gerildi. Kaskatı bir sessizliğe bürünerek gözlerini nereye kaçıracağını şaşırdı. Ben de mecburen konuşmamı gözlüklüyle sürdürdüm.

“Valla adını bilmiyorum tabii.”

“Şimdi bizim Ahmet Abi... Nasıl desem... Aynısından var diyeyim size.”

“İkizi mi var?”

“Öyle gibi diyelim, çok da karıştırmayalım mevzuyu. İki gibi diyelim.”

Valizimi kurtardığıma şükrederek kendimi temiz yüzlü sapıkların işlettiği psikopat otobüs şirketinden dışarı zor attım.

Ertesi gün taksinin arka koltuğunda konferansın açılışına gidiyordum. Eskişehir yolundaydım. Süt kutusuna benzeyen gri binaların yanından geçerken kaldırımında otobüs şoförünü gördüm. Bizim şoförü. Ahmet Abi'yi. Üzerinde çuval gibi bir gömlek, altında şalvar gibi tuhaf bir pantolon, kafasında kocaman bir kasket vardı. Perişan haldeydi.

Akşam omzumda konferansın logosunun basılı olduğu, içi kitapçık ve broşür dolu bez poşetle Tunalı Hilmi Caddesi'nde yürüyerek aç karnına otele dönüyordum. Trafikteki tersliğe gözüm alışamıyordu bir türlü. Otelde hızlıca üstümü değiştirdikten sonra Kıtır'a gittim. Giderken yolda bir Ahmet Abi'ye daha rastladım. Bu seferki elinde deri bir evrak çantasıyla hızlı hızlı yürüyen takım elbiseli, sabah rastladığım perişan adama inat jilet gibi bir Ahmet Abi'ydi. Kusak gibi oldum. Hızla oradan uzaklaştım.

Tavuğun yanında dört bira içmiş, otele dönerken bir başka Ahmet Abi taksiyle yanımdan geçti. Bu defa o taksinin arka koltuğundaydı, ben kaldırımdaydım. Gözünde kalın çerçeveli bir gözlük vardı bu sefer. Boğazımda korkunç bir çığlık birikip aynı hızla buharlaştı.

Ve Ahmet Abi karşıma çıkmaya devam etti. Ankara'da kaldığım hafta boyunca her yerde rastlayıp durdum ona. Farklı gelir gruplarına ait, bambaşka tarzlarda kıyafetlerle, ama hep aynı yüze... Sonunda dönmeme iki gün kala Kuğulu Park'ta dört tanesini birden görünce soluğu otobüs şirketinin genel müdürlüğünde aldım. Neyse ki şişe dibi gözlüklü genç oradaydı. Konuşmamız lazım diye dışarı çıkardım onu. Şaşkına dönmüştü tabii. Korkmuştu da biraz. Ama beni kır-

madı. Birlikte dışarı çıktık. Lafı hiç dolandırmadan Ahmet Abilerden bahsetmeye başladım. Daha önce ağzında gevelediği “Aynısından var diyeyim size, ikizi gibi diyelim,” laflarını açıklamasını istedim. Sorumu soğukkanlılıkla karşıladı. “Ankara’dan dolayı,” diye girdi söze ve tane tane anlatmaya başladı. Anlattığına göre aynı alt geçitlerden gide gele insanlar da aynılaşmaya başlamışlardı. Aynı binaların, aynı sokakların, aynı mağazaların, aynı restoran ve kafelerin, aynı komik saat kulelerinin arasında sonunda onlar da aynılaşmaya başlamışlardı. Ahmet Abi bu konuda bir ilkti bildiği kadarıyla ama son olmayacağı belliydi.

Onu dinlerken sesinin bir uğultuya dönüşmekte olduğunu fark ettim. Bu uğultu da motor sesine dönüştü. Otobüsün motorunun sesine... Etraf birden kararmıştı. İstanbul’dan Ankara’ya seksen kilometre hızla ilerlemekte olan otobüsün ortasında bir yerdeydim. Zifiri karanlık camın kenarında... İçerisi uyku kokuyordu. İkinci veya üçüncü rem... Ve hiç ses yoktu. Demek sonunda uyuyakalmıştım. Gözlerim alev alev yanıyordu. Saate bakılırsa mola boyunca uyumuştum. Rüyasında mola yerinde otobüsü kaçırmış, gerçekte otobüste uyuyakalarak molayı kaçırmış aç ve şaşkın bir yolcu olarak Ankara’ya yaklaşmaktaydım.

Biraz sonra otobüsün içinde kapı vurulma sesi duymaya başladım. Sağa sola baktım, herkes uyuyordu. Bu, otelin kapısının vurulma sesiydi. Uyandığımda oteldeki yatağımdaydım. Ağır hareketlerle doğrulup ayağımı sürüye sürüye yürümeye başladım. Kapıdaki Ahmet Abilerden biri olduğuna emindim.

Başkasının Kalemi

“Çevrendekileri alçaltarak değil,
kendini yükselterek büyüyebilirsin.”

– Wilhelm Reich

Masaj koltuğuna 1 TL atıp arkama yaslandım. Havaalanı epey kalabalıktı. Sabahın ilk saatleri olduğundan herkes uyukluyordu. Valizler mezar taşları gibi sahiplerinin başındaydı. Bazısı dimdik, bazısı hafif yana yatmış. Koltuğun dairesel hareketlerle arkamı oyan sırtı iyice geriye yatınca yanımdaki masaj koltuğunun ucunda huzursuzca oturan adamı fark ettim. Orayı sadece oturmak için kullanıyordu. Yüzünde parayla çalışan bir yeri beleşe işgal etmenin manasız keyfi ve lüzumsuz tedirginliği vardı.

Yarım saat oyalandıktan sonra İstanbul-Ankara uçağına geçtim. Cam kenarındaki yerimi bulup yerleştim. Yanıma genç bir işadamaı oturdu. Kurumsal façası yerindeydi. Onun yanına da iş arkadaşı olduğı konuşmalarından anlaşılan bir kadın geçti.

Birden üzerime müthiş bir ağırlık çöktü. Yanımdaki konuşmalar boğuklaştı. Uçağın tekerlekleri yerden kopmadan uyuyakaldım. Rüyamda uğultulu bir maskeli balodaydım. Ortam pek gerçekçi değildi. Uyduruk bir dizi setini andırıyordu daha çok. Baloya birlikte geldiğim kadını göremiyordum. Çünkü tam arkama geçmiş, sırtıma masaj yapıyordu. Benimle birlikte kulunçlarımı ovarak yürüyordu. Rahatlatmayan, gerdikçe geren bir masaj... Her adımda biraz daha... Yüzünü görmediğim kadının masajından daha gerginlik verici olansa konukların yüzlerindeki maskelerdi. Benzer biçimlerde, farklı renklerde... Herkesin yüzünde... Ve birden anons duyuldu: “Çocuklu misafirlerimizin çocuklarından önce kendi maskelerini takmaları gerekmektedir.”

Sıçrayarak uyandığımda uçak havadaydı. Anonsun İngilizce bölümü devam ediyordu. Uyku sersemi gözlerim yanımda oturan adamın kol düğmelerine kaydı. Beyaz ötesi gömleğin üzerinde gümüş rengi üç harf: “H.A.B.” Adam kol düğmesinde adına yer verecek kadar çok seviyordu kendini ve üç isminin baş harflerini kullanacak kadar da fazla ciddiye alıyordu. Durduk yerde sinirlerim bozuldu. Adı neydi acaba? Hakkı Ali Babataş, Hikmet Ahmet Bilal, Hüseyin Adem Bülbül...

Kol düğmeleri adamın kucağındaki tablet bilgisayarın üzerindeydi. Parmakları ahenkle ekrandaki görselleri küçültüp büyütüyordu. Elindeki kıvrak gururdan ve şefkatli sahiplenmeden tiksindim. Bu cihazı tasarlayan, geliştiren, hayata geçiren insanların hiçbirinde şu gururun onda biri olmadığına eminim. Kafamı kaldırıp yüzüne kaçamak bir bakış attım. Tek kaşını hafif kaldırmış, büyük bir ciddiyetle bakıyordu. Tekrar tablet bilgisayara indirdim gözlerimi. Bu sefer ekranına... Gazeteye bakıyordu. Önüne tüm gazeteleri yığsan elini uzatıp birini almaz. Derdi tablet mıcıklaamak. Yüzündeki ciddiyete bakan da okuduğunun Hürri-

yet'in Kelebek eki değil, Cogito'nun Spinoza özel sayısı olduğunu sanır.

Bir yandan uyduruk dijital haberleri parmaklıyor, bir yandan da yanındaki kadınla konuşuyordu. Sohbet konusu, gitmekte oldukları toplantıydı. Adamın her cümlesinden özgüven fişkırıyordu. Son derece sınırlı malumatını dünyada bilinmesi gereken her şey sananların sinir bozucu rahatlığı vardı üzerinde. Zekâsıyla ters orantılı bir ego... Türkçesiyle ters orantılı bir zenginlik... Anlattıkça kendini daha çok seviyordu. Kendini sevdikçe daha çok anlatıyordu. Uçakla birlikte yükseldikçe yükseliyordu.

Adamı bırakıp kafamdakilere odaklandım. Üzerinde çalıştığım oyun metnine... Absürt diyaloglardan oluşan deneme-me... Masaj koltuğundayken aklıma yeni bir akış gelmişti. Onu geliştirmeye çalıştım. Gelişmeler hoşuma gidince not almak istedim. Ancak defterim ve kalemim bagaja verdiğim çantada kalmıştı. Bunu hatırladığım anda yanımdaki adamın tam karşısına astığı ceketinin cebinden parlayan gümüş kalemi gördüm. Benim karşımda da dörde katlanmış A4 kâğıttan ibaret uçuş biletim vardı. "H.A.B." denen bu hıyara işimin düşmesi canımı sıkılmıştı. Kalemi isteyip istememe kararsızlığı sırasında aklıma çok daha iyi bir diyalog geldi. Bir öncekinden vazgeçip bu yeni metne odaklandım. Evet, bunu not almak zorundaydım. Not alacağım diyalog, kalemi istememle başlayacaktı. Ama not alabilmek için önce kalemi istemem gerekiyordu.

Sormak için susmasını bekledim. Uzun bir bekleyiş oldu. Sonunda çenesini kapattı. Parmağımla gösterip "Affedersiniz, kaleminizi iki dakika alabilir miyim?" dedim. Önce bana, sonra kalemine bakıp "Tabii buyurun," diyerek işlevi sadece imza atmaya indirgenmiş nostaljik gümüş nesneyi uzattı. Tekrar tabletine gömüldü. Uçak dergisinin üzeri-

ne koyduğum biletimin arkasına az önce kafamda dönenleri kabaca not aldım.

NOT:

- Affedersiniz, kaleminizi iki dakika alabilir miyim?
- Tabii buyurun.
- Teşekkür ederim, tamamdır.
- Rica ederim. Ne yazdınız?
- Nasıl?
- Biraz önce... Ne yazdınız?
- Söylemek zorunda mıyım?
- Evet, çünkü benim kalemimle yazdınız.
- Ama ben yazdım.
- Tamam ama benim kalemimle...

Bu kadarı yeterliydi. Süsleme ve uzatma işini bilgisayarda yazarken yapardım. Kâğıdı katlayıp cebime koydum. Kalemi geri verdim.

“Teşekkür ederim, tamamdır.”

Adam kalemi alıp ceket cebine geri koydu. Sonra bana döndü.

“Ne yazdınız?”

Oturduğum yerde kasıldım. Sanki kabin basıncı bir anda değişti. Motorun sesi yükseldi. Yazdıklarımı görmüş olamazdı. Kâğıdı kendime çevirmiştim. “Hiç, önemli bir şey değil,” diyecektim ki şeytan dürttü. Aynen az önce yazdığım diyalogdaki gibi cevap verdim.

“Nasıl?”

“Biraz önce... Ne yazdınız?”

“Söylemek zorunda mıyım?”

“Evet, çünkü benim kalemimle yazdınız.”

“Ama ben yazdım.”

“Tamam ama benim kalemimle...”

Ne yapacağımı şaşırdım. Tüm bedenime tuhaf bir titreşim yayıldı. Beynim karıncalandı. Adam göz ucuyla bana kötü kötü baktı ve gizli bir mesaj verir gibi tane tane konuştu: “Hafife alma beni.” O anda bakışlarım kol düğmesindeki gümüş rengi H.A.B. harfleriyle çarpıştı. Ve anons, yanımdaki adamdan gizli bir emir almış gibi tam da o anda duyuldu: “İniş için alçalmaya başlıyoruz.”

Beyaz Masa Örtüsü

“Gerçekliği pek az insan hayal edebilir.”

– J. W. von Goethe

Gözüm masa örtüsünün beyazlığına takılmıştı. Sofrada yiyip içerken sohbetin ortasında bir an muhabbetten kopup dalar-sın ya. Önce gözlerin dalar, sonra zihnın... Onun biraz uzun-nu. Biraz fazla uzununu...

Masadaki konuşmalar, gülüşmeler, çatal bıçak ve toku-şan kadeh sesleri birbirine karışarak beyaz bir uğultuya dö-nüşmüştü. Dalıp gittiğimi fark etmemişti kimse. “Arkadaş-lar merkezde araç yok, merkeze dönük çalışalım,” anonsuy-la biraz olsun kendime geldim. Ama bu bir taksi anonsu... Meyhanede ne işi var? Kafamı kaldırıncı zaten takside oldu-ğumu gördüm. Arka koltukta. Yanımda meyhanede dört so-lumda oturan arkadaşım. Tepemizde kopkoyu, mosmor bir mini floresan. Nereye gidiyoruz acaba? Nereye olacak, evi-me. Götürölüp sepet gibi bırakılmaya. Yoksa hastaneye mi? Akıl hastanesine mi? Cesaretimi toplayıp sesimin titreme-sine dikkat ederek sordum.

“Nereye gidiyoruz abi?”

“Masa örtüsü almaya. Beyaz.”

“Niye lan?”

“Ohoo, niye diyor. Oturduğumuz masadaki kirlenmişti ya, yenisiyle değiştirelim dedik. Sen uyuyor muydun oğlum anlamadım ki? Ben ikimiz gidip alırız dedim, sen de itiraz etmedin.”

Konuşmak istemedim. Kafamı cama yaslayıp bekledim. Her şey düzelsin diye. İçimde beyaz bir soğukluk... Arkadaşım benden ümidi kesip şoförle konuşmaya başladı.

“Abi nöbetçi masa örtücü bulur muyuz buralarda?”

“Bilmiyorum bakacağız. Nöbetçi masa örtücü bulunur da, nöbetçi beyaz masa örtücü biraz zor. Sizin beyazdı değil mi aradığınızı?”

“Evet ya, buluruz inşallah.”

Bir süre birbirine dolanan karanlık ara sokakların içinde farlarımızı gezdirdikten sonra bulduk. Şoför “Vallahi kaynanan seviyormuş abi,” diye coştı. Arkadaş kapıyı açtı. Bir bacağına dışarı atıp bana döndü.

“Sen gelmiyor musun abi?”

“Benim hiç halim yok.”

Tuhaf tuhaf baktı. Sonra karşıya geçti. Göz ucuyla nöbetçi mağazaya girişini seyrettim. İçerde sadece beyaz masa örtüleri vardı. Mağaza sahibi dans ediyordu. Bir köşede kendi kendine, kıvrıla kıvrıla... Arkadaş içeri girince dansı bırakıp müziği kapattı. Müzik setinin çok renkli, abartılı ışıkları sönmüş gitti. Mağaza bembeyaz kaldı. Taksinin siyah deri ceket kokan karanlık sessizliğinde şoförle baş başa kalmıştık. Tavandan sarkan aynadan dikizliyordu beni. Sessizliğe fazla tahammül edemeyeceği ortadaydı.

“Nerelisin birader?”

“Fark etmez.”

“Anlamadım.”

“Fark etmez dedim abi. Nereli istersen oralı olurum yani.”

Kafamı çevirip beyaz masa örtüsü çeşitlerini inceleyen arkadaşımı izlemeye başladım. Şoför kendi kendine homurdandı. Sessizliğe tahammülü olmadığı ve benimle konuşmadığı için araç teybini açtı. Hareketli bir şarkı... Arkadaşım la mağaza sahibi aynı anda dans etmeye başladılar. Karşı kaldırımda camları kapalı araçta çalan kısık müziği duymalarına imkân yoktu. Ama hareketleri birebir uyuyordu müziğe.

“Aynı istasyonu dinliyorlar herhalde,” dedi şoför de benim fark ettiğim ayrıntıya bakarak.

“Olamaz, bizim arkadaş mağazaya girince teybi kapatmıştı eleman.”

“Onları beklerken biz de biraz dans etsek mi?”

“Benim hiç halim yok.”

“Ben oynasam rahatsız olur musun?”

“Hayır, camı açarsan oynayabilirsin.”

Şoför camı açtı. Müziğin sesi dışarı taştı. Arkasından inip kaldırımın kenarında dans etmeye başladı. Önce normal başladı. Sonra iyice acayipleşti. Çok renkli, abartılı ışıklar aracın içindeydi bu sefer.

Dönüş yolundaydık. Arkadaşın kucağında paketli beyaz masa örtüsü... Benim kulağımda az önceki şarkı. Takside çıt yoktu. Göz ucuyla ara ara beni kontrol eden arkadaşımın kaygılı bakışları üzerime katman katman ekleniyordu. Meyhanenin önünde durduk. Başka bir meyhaneydi burası. “Yanlış geldik,” diyecektim karışmadım. İçeri girdik. İçerisi

de farklıydı ama bizim masa köşede yerli yerindeydi. Herkes bıraktığımız yerdeydi. Boş sandalyelerimiz de... Kendi sandalyeme yöneldim.

“Nerede kaldınız ya?” dedi tam karşımda oturan mor kazaklı kız.

Tabaklar bardaklar alelacele toplandı. Eski örtü hızla çekilip alındı. Yeni aldığımız örtünün paketi açıldı. Serildi. Ter temiz, bembeyaz... Servisler yeniden üzerine kondu. Yeri me geri oturdum. Takside yanımda oturan arkadaş da dört solumdaki yerini almıştı. Örtü değişimi sırasında ara verilen konu kaldığı yerden akmaya başladı. Konuşmalara gülüşmeler, çatal bıçak ve tokuşan kadeh sesleri eklendi. Başımı indirip önüme baktım. Gözüm masa örtüsünün beyazlığına takılmıştı.

Yatay Geçiş

“En sakın yolculuk uykudur.”

– Tefvik Fikret

Gözlerimi açtığımdayataktaydım. Ancak bu benim yatağım değildi. Yumuşacık, açık renk yorganın ortasına gömülmüştüm. Tepemde bembeyaz ışıklar vardı. Gözlerim acıyla kamaştı. Bakışlarımı spotların kör edici beyazlığından kurtarıp sağıma baktım. Alışveriş yapan müşteriler... Soluma baktım. Yine alışveriş yapanlar... Büyük bir mağazanın orta yerindeydim. Teşhir amaçlı sergilenen iki kişilik yataklardan birinin üzerinde... Ürün kataloğuna sızıp karşıma çıkan ilk mobilyaya uzanıvermişim gibi. Sahipsiz, satılık bir döşekteydim. Sanki bir başkasının uykusundan uyanmıştım. Öyle tuhaf, yabancı bir uyuşukluk.. Uykumun açılmasıyla kendime gelir gibi oldum. Kendime gelmemle paniğey kapılmam bir oldu. Ne işim vardı burada? Mağaza görevlisi de böyle düşünüyormalıydı. Kaşlarını çatmış yaklaşıyordu. Gözlüğünün yeşil renkli yuvarlak çerçeveleri öfkeli görünmesini engelliyordu. Ürünü denerken fazla laubalileşen bir müş-

teri gibi davranarak hızla ayağa kalkıp arkamı döndüm. İlerdeki rafa özenle dizilmiş banyo havlularına seğırttim. Havluları mincıklayarak yalandan kalitesini kontrol etmeye koyuldum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Göz ucuyla kontrol ettiğim görevli yorganı keskin hareketlerle düzeltip yerine döndü. Elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Saç diplem alev alev yanıyordu. Üstüne bir de acayip bir kulak çınlaması. Gece nerede yattığımı düşünmeye çalıştım. Nerede olacak, evimde. Yatak odamda. Kendi yatağımda.

İçinden çıktığımda, mağazanın bir alışveriş merkezinde olduğunu fark ettim. Yürüyen merdivene yöneldim. Bir ATM bulup kartsız işlem seçeneğiyle para çektim. Giyecek bir şeyler aldım, özellikle de eve gitmek için bir çift ayakkabı. Rüyada gibiydim. İçgüdüsel manevralarla çıkışı buldum. Alışveriş merkezinden çıktığımda Levent'te olduğumu fark ettim. Ne işim vardı Levent'te? Metro durağı hemen karşımdaydı. Karşıya geçip metroyla eve döndüm. On küsur yıldır haftada bir bana temizliğe gelen Emel Hanım'dan yedek anahtarı alıp kendimi evime atınca biraz olsun sakinleştim. Musluğu açıp uzun uzun yüzümü yıkadım. Aynada kendime baktım. Yüzüm ıslak bir kâğıt gibiydi. Gözlerim ufacıktı. İki şekilsiz mürekkep lekesi...

Akşam yatarken, sabah başıma gelenlerin sıkıntısı düştü içime. Sabahki tazeliğiyle. Üzerinde durmayacağım, akıl sağlığımı koruyacağım diye kendime ne kadar söz vermiş olursam olayım kurtulamıyordum. Hafif bir yemek yedim. Televizyona baktım. Kapıyı kilitleyebildiğim kadar çok kilitledim. Yatağıma gidip yattım.

Gözlerimi açtığımda yataktaydım. Ama bu benim yatağım değildi. Yine çok rahat, kocaman, bu defa üzeri kıpkırmızı bir yorganla örtülmüş tek kişilik bir yatakta uzanıyordum. Tepemde yine beyaz ötesi ışıklar. Ameliyata alınacakmışım

gibi güçlü... Bakışlarımı spotların kör edici beyazlığından kurtarıp sağıma baktım. Alışveriş yapan müşteriler... Reyonları tırtıklayan zombiler... Soluma baktım. Yine alışveriş yapanlar. Ayaklarını sürüyerek kasaya yürüyenler... Başucumdaki ayaklı kartonda yatağın fiyatı yazıyordu. Kusacak gibi oldum. Sırtım bir saniyede ter içinde kaldı. Bayılıp kalmamak için dengesiz hareketlerle yataktan kalktım. Ellerim buz kesmişti. Bacaklarım zangır zangır titriyordu.

İçinden çıktığımda mağazanın bir alışveriş merkezinde olduğunu fark ettim. Alışveriş merkezinden çıktığımda köprü yolunda olduğumu fark ettim. Anadolu Yakası'nda ne işim vardı? Bir süre minibüs bekledim. Geçmeyince taksiye bindim. Şansıma şoför fena halde muhabbetçi çıktı. Arkaya oturmama ve "Selamün aleyküm," yerine "Günaydın," demiş olmama rağmen yakınlık duymuştu bana. Başladı anlatmaya. Başı beladaymış. Uyduruk derdini köpürttükçe köpürttü. Benim derdim bana yeter diyen bir sessizlik içinde nefesimi tutup bekledim.

Kapısını çilingire açtırdığım evime gidip yıkandım. Uzun uzun. Son dönemde kendimi işle çok hırpalamıştım. Toparlanmam lazımdı. Güzel bir akşam yemeği yedim. Yedek anahtarı Emel Hanım'a ulaştırdım. Uzun zamandır ertelediğim bir filmi izledim. Kapımı iyice kilitledim. Sonra geri dönüp anahtarı aldım, eşofman altımın fermuarlı cebine koydum. Diğer cebime para koydum. Geçen gün alışveriş merkezinden aldığım çorapla ayakkabı arası tuhaf terliklerden giyip çok geç olmadan yatağıma gidip yattım.

Gözlerimi açtığımda yataktaydım. Daracık, zar zor sığıdığım, rahatsız bir yatakta. Benim yatağım olmadığını gözlerimi açmadan anlamıştım bu defa. Panikle kalktığımda bunun bir çocuk yatağı olduğunu fark ettim. Spor otomobil formundaydı. Etrafıma bakınca da çocuk odası mobilyaları sa-

tan bir mağazada olduğumu anladım. Uzaktaki görevli ters ters bakıyordu. Çocuk tacizcisini kısıvrak yakalamış gibi.

Koşturarak dışarı çıktığımda mağazanın bir alışveriş merkezinde olduğunu fark ettim. Alışveriş merkezinden çıktığımda da Şişli'de olduğumu... Metroyla eve döndüm. Camları açıp evi havalandırdım. Derin derin nefes aldım. Akşam yatağıma girip gözlerimi kapadım. Sabah kendi yatağımda uyanabilmek için yastığıma sımsıkı sarıldım.

Uyandığımda yataktaydım. Gözlerimi açmadım. Ama kulaklarıma hücum eden sevimsiz, uğultulu elektronik müziği duyunca evimde olmadığını anladım. Yavaş yavaş araldım gözlerimi. Tepemde kırmızı yuvarlak kartonlar sallanıyordu. Üzerlerinde kocaman kocaman “% 30 İNDİRİM” yazan kartonlar. Doğrulduğumda bir ranzanın üst katında olduğumu fark ettim. Aşağıda tek tük müşteri vardı. Fiyat etiketlerini evirip çeviren hayaletler... Ahşap merdivene basarak dikkatlice aşağı indim. Annesinin eline yapışan bir çocuk korkuyla baktı. Genç odası bölümünden çıkıp salon mobilyalarının arasından süzülerek dışarı çıktım.

Çıkınca da mağazanın bir alışveriş merkezinde olduğunu fark ettim. Alışveriş merkezinden çıktığımda Kartal'da olduğumu fark ettim. Canım sıkıldı. Kartal'dan eve nasıl döneceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ertesi sabah vitrinde sergilenen iki kişilik yatakta uyan-dım. Camekânın içinde sere serpe yatıyordum. Artık yatağı panik halinde terk etmiyordum. Mağaza görevlisi gelip dürtse “Ya, n'olursun beş dakika daha...” diyecek arsızlık seviyesine gelmişim. Yattığım yerde şöyle bir döndüm. Gözlerimi araladım. Kısa bir süre tuhaf tuhaf bana bakarak geçip giden müşterileri izledim. Vitrinde uyuklayan orta yaşlı adamı seyrediyorlardı haklı olarak. Camdaki birtakım fırsat-

ların tersten yazılmış hallerini okumaya çalıştım. Ağır ağır kalktım. Başucumda ayakta duran iki mankenin arasından geçip vitrinden çıktım. Mağaza kapısı hemen yandaydı. Dışarı çıkıp vitrindeki dağınık yatağı ardımda bırakarak yürüdüm. Alışveriş merkezinin çıkış kapısına doğru. Bakalım nereye çıkacaktım.

Her sabah başka bir mağazanın teşhir amaçlı yatağında uyanmaya devam ettim. Kalkıp satış elemanlarına “Günaydınlaaaar,” dememek için zor tutuyordum kendimi. Başıma bir şey gelmemişti bugüne kadar. Satılık yataklarda çuval gibi yatmam görevlilerin hoşuna gitmiyordu tabii ama müşteri her zaman haklıydı. Ayrıca yemiyorduk mallarını. Meraklısı da değildim. Mecbur olmasam. Yani bu illet bana musallat olmamış olsa, ne işim olurdu ameliyathane gibi ışıklandırılmış boktan mağazaların bilmem kaç yıl garantili soğuk yataklarında. İnsan zamanla her şeye alışıyor. Şimdi tek dedim, içine girmemiş olmama rağmen kendimi dışına çıkarırken bulduğum alışveriş merkezlerinin eve yakın bir yerlerde olması.

Ara Bölge

Sessiz Dans

“Fazlasıyla gelişmiş bir teknolojiyi
büyüden ayırmak imkânsız.”

– Arthur C. Clarke

Cebimde yarım altınla köprü trafiğindeydim. Yolu yarılamıştım. Araçlar durma noktasına gelince “Bu saatte ne trafiği artık!” diye isyan ettim. Özenle gıcıklandırılmış bir Amerikan romantik komedi filminin içinde gibiydim. En iyi arkadaşımın düğününe geç kalmıştım. Romantik komedi filminde görülemeyecek bir trafiğin içindeydim. Cuma akşamı trafiği... Zaten işten geç çıkabilmişim, üstüne bir de bu yoğunluk... Gecikme işini iyice abartmıştım. Sekizde gitmem gereken düğüne on bir gibi varacaktım bu gidişle. Kurumsal kostümleri içindeki mutlu çift geldi gözümün önüne. “Onlar şimdi koşturmaktan kimin orada olup olmadığına farkında değillerdir,” diye düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Bir türlü rahatlayamıyordum. Cebimdeki altını kontrol ettim.

Köprüyü geçtikten sonra trafik seyreldi. Hızlandım. On bir buçuk gibi rıhtıma vardım. Dışarıda şiddetli bir rüzgâr

vardı. Saçlarım uçuşarak ilerledim. Dalgalı denizin üzerindeki devasa otel binası göründü. Kocaman, kasvetli bir kaya parçası gibiydi. Biraz sonra bu tuhaf yapının içinde gülüp eğlenip dans edeceğime inanasım gelmiyordu.

Otelin görkemli kapısından içeri girdim. Hiç ses yoktu. Ne insan sesi, ne müzik... Düğün bitmiş olabilir miydi? Gecikmiştim ama o kadar da değil. İllerdeki kırmızı halı kaplı geniş merdivene doğru yürüdüm. Arkadaşımın düğününe değil, Kont Dracula'nın ziyaretine gelmişim sanki. Basamakların sonunda uşağın belirmesini bekledim. Belirmedi. Tam yukarı çıkacaktım ki, içeri yerleştirilen yönlendirme tabelasını fark ettim. Arkadaşımın ve az önce karısı olan kadının adları... Mezar taşı gibi... Zaman sıçramış gibi. Nikâh töreninden cenaze törenine... Yönlendirme tabelalarını takip etmeye başladım. Ofis tuvaletinin daracık kabininde telaşla üzerime geçirdiğim takım elbiseyle. Superman tişörtümü ve kotumu çıkarıp giydiğim. Tabelalar beni otelin arka bahçe kapısına yönlendirdi.

Dışarı çıktığımda gözlerime inanamadım. Tüm davetliler ışıklar içindeki sessiz pistte dans etmekteydi. Bir kısmını hemen tanıdım. Bir kısmı yabancıydı. Herkes deli gibi tepiniyordu. Müzik yoktu. Pisti döven taban seslerini duymasam aniden sağır olduğuma inanacaktım. Saatler süren birkaç saniye gözümü kırpmadan ve nefes almadan bu sahneye baktım. Sahnedeki yoğun harekete... Yüzler gülüyordu. Eller kollar birbirine karışarak havada dönüyordu. Beller bir o yana bir bu yana kırılıyordu. Ayaklar seke seke kayıyordu. Ama hiç müzik yoktu.

İstemsizce geri adım attım. Kaçmaya hazırlanıyordum. O anda yanımda bir görevli belirdi. Belki de hep oradaydı. Elindeki şeffaf poşeti açtı. İçinde iki siyah yuvarlak... Uzatıp gülümsedi. Bir an için bunların dans pistindekileri delirten haplar olduğunu düşündüm.

“Hoş geldiniz buyurun .”

“Nedir bunlar?”

“Mikro kulaklık efendim, kablosuz. Belediye on buçuktan sonra müzik yayınına izin vermediği için müzik konusunu bu kulaklıklarla hallediyoruz.”

Eve gitme isteğiyle dolmuştum. Ama artık geri dönemedim. Poşetteki kulaklıkları alıp taktım. Hareketli bir şarkı... Rüyadan uyanmış gibiydim. Artık pistte dans edenlerle aynı dünyadaydım. Cebimde yarım altın, yüzümde yarım yamalak bir gülümseme piste doğru yürümeye başladım. Küçük bir cızırtının ardından yeni bir şarkı başladı. İyi bildiğim bu şarkıyla birlikte yürüyüşümdeki tedirginlik seyreldi.

Kalabalığın bir parçası oluvermiştim. Bir an için otel binasının kaya kütlesine benzeyen soğuk binası geldi gözümün önüne. Bu yapının içinde olmama imkân yoktu. Ritme uygun hareketlerle yürüdüm sahneye. Bizimkiler beni görünce etrafımı sarıp dans etmeye devam ettiler. Birkaçı neredede kaldın der gibi jestlerle danslarını zenginleştirdiler. Ortada dolaştırılan içkilerden de birkaç tane yuvarlayınca iyice uyum sağladım ortama. Gelinle damada doğru dans ederek ilerledim. Sarıldık. Sarılarak dans ettik. Cebimdeki altını kontrol ederek kıvırtmaya devam ettim. Altınları kimin topladığını öğrenip cebimdeki keseyi bir an önce ona ulaştırmam gerekiyordu. Kafamıza göre, özgürce dans ediyor gibi görünsek de, sıkı kurallarla birbirimize bağlanmıştık. Biraz sonra bohçayla dans eden küçük kız kardeşi buldum. Lacivert kesesindeki altını çıkarıp parlak, beyaz bohçaya attım. Otele yetişmek için çırpındığım yol boyunca cebimde duran altın bohçadaydı, ben de kayaya benzeyen otelin içindeydim. Gözüm altın bohçasına takıldı. Sonra da gelinle damada baktım. Bu gece topladıkları ganimeti hayatları boyunca gidecekleri düğünlerde birer birer dağıtacaklardı. Ve altın

döngüsü tamamlanınca bu dünyadan göçeceklerdi. Aslında kimse bir şey almıyordu veya vermiyordu. Herkes dans ediyordu. Deli gibi.

İçimdeki kameranın uzaklaşma menzili iyice kısalmıştı. Artık otelin görüntüsü gözümün önüne gelmiyordu. En fazla ter içinde kalmış sahneye tepeden bakacak kadar açılabilirdi. Bu kadarı bile bana sessiz dansımızın tuhaflığını hatırlatmaya yeterdi aslında. Yine de arsızca dans etmeye ve çılgın gibi zıplamaya devam ettim.

Belli Belirsiz Bir Baş Ağrısı

“Deli deliliğinde directse, bilge olur çıkar.”

– William Blake

“Alsam mı bu kutuyu ya, çok güzelmiş.”

“N’apacaksın alıp?”

“İlaç koyarım.”

“Ne ilacı?”

“Ne bileyim, baş ağrısı falan için.”

“Senin başın ağrımaz ki.”

Haklıydı. Yine de dayanamayıp aldım ilaç kutusunu. Gerçekten antika olmasına rağmen gayet ucuzdu. Üzerinde koyu yeşil bir tren çizimi vardı. Feriköy’deki bitpazarından çıktık. Hava aşırı soğuktu. Bir şeyler yiyip evlere dağıldık. Yolumun üstündeki nöbetçi eczaneden baş ağrısı için bir kutu ilaç aldım. Başım ağrıdığından değil. Yeni aldığım kutuyu doldurmak için.

Rüzgâr iyice şiddetlenmişti. Ellerim paltomun cebinde yürüyordum. Kredili refah döneminin yalandan huzuru hâ-

kimdi her yanı borç harç kokan mahalleye. Mahalleden çok, halka açık bir şantiye alanına benziyordu burası. Sağda solda park halinde vinçler, iş makineleri... Yarın yamalak inşaatları perdeleyen yamuk yumuk alüminyum duvarlar. Uyarı levhaları... Hızlandım. Ellinci kez döşenmek üzere köşe başlarına kule gibi istiflenmiş, ölümüne çirkin kaldırım taşlarının arasından slalom yaparak ilerledim.

Ana caddeden ara sokaklara sapmıştım. İnsanlar seyrelmiş, etraf kararmıştı. Halletmem gereken günlük işlerle ilgili sığ düşüncelere dalmış yürüyordum. Aniden koluma yapışan güçlü bir el, sert bir hareketle durdurdu beni. Tanımadığım, irice bir adam. Evimin sokağının girişindeydim. Kaskatı olmuşum. Koluma sımsıkı yapışan adam yüzüme şefkatle bakıyordu. Bir caninin vücuduna yardımsever birinin kafası takılmıştı sanki. Üstü iyiydi altı kötü... Korkudan ne yapacağımı şaşırmıştım. Fazla çırpınmadan kolumu çekmeye çalıştım, bırakmadı. Parmakları kolumdan daha kuvvetliydi. Yüreğim ağzımdaydı. "N'oluyo?" diye sordum korktuğumu belli etmemeye çalışan tırsak bir sesle. Cevap vermedi. Yüzüme bakmaya ve kolumu sıkmaya devam etti. Ne yapacağımı bilemiyordum. On saniye kadar sonra yüz ifadesi değişti. Kendinden emin bir tonlamayla "Tamamdır," dedi ve kolumu bıraktı. Köşeyi dönüp kayboldu.

Zangır zangır titriyordum. Sağa sola baktım, kimse yoktu. Apartmana girdim. "Ortalık deli doldu, deli. Normal insandan çok manyak var etrafta," diye söylenerek asansörü çağırdım. Düğmeye basmamla elektriğin gitmesi bir oldu. Ne güzel bir gündü. Bu mahalleden taşınmanın zamanı gelmişti artık. Dışarısı sapık kaynıyordu, içeride elektrik yoktu. Önümüzdeki aydan itibaren başka bir yerde ev bakmayı kafama koymuştum. Telefonumun ışığıyla basamakları tırmanmaya başladım.

Salondaki sehpanın üzerindeki mumları yakmış oturuyordum. Kolum hâlâ sızlıyordu. Korku, yerini öfkeye bırakmıştı. Sokak sokak gezip o manyağı bulma ve duvardan duvara vurma isteğiyle dolmuştum. Tekrar o on saniyelik anı hatırladım. Kolumu sımsıkı tutup beni yerime çivilediği anı... Sonra da “Tamamdır,” diyerek bırakmasını... Deliye bak. Kafasında ne kurduysa artık, “Tamamdır,” diyor. Gülesim geldi. Öfke, yerini sinir bozukluğuna bırakmıştı.

Sonra birden oturduğum yerde tepeden tırnağa ürperdim. Çünkü başka bir ayrıntıyı hatırlamıştım. Asansörü çağırdığım an kesilen elektriği... Adamın beni sımsıkı tutmasıyla bir bağlantısı olabilir miydi? Beklemesi, bekleme, sonra birden “Tamamdır,” diyerek bırakması. Ve asansöre binmeden giden elektrik. Bir saattir çalışmayan asansör. Yolumu kesip beni geciktirmeseydi şimdi içinde kalmış olduğum. “Tamamdır,” lafı bambaşka bir anlam kazanmıştı. “Tamamdır, artık gidebilirsin. Asansörde kalma tehliken geçti. Geçmiş olsun.” Zaten tuhaf olan bu düşünce, mum ışıklarının titreştiği loş salonda iyice dünya dışı gelmeye başlamıştı.

Gerçekten böyle olmuş olabilir miydi? Beni asansörde kalmaktan kurtarmak için durdurmuş ve bir süre bekletmiş olma ihtimali var mıydı? Apartmana on saniye erken girseydim elektrik ben asansörü beklerken değil, içinde yüksilirken kesilecekti. Yüzündeki şefkat geldi gözümün önüne. Şimdi o kadar anlamlı geliyordu ki o zaman sapıkça bulduğum bu melekse ifade... İçimde bir minnet duygusu yeşermeye başlamıştı. Ne yapardım bir saattir o küçücük asansör kabininin içinde? Çok da kendimi kaptırmak istemedim bu teoriye. Büyük ihtimalle sadece deliydi. “Tamamdır,” diyerek kim bilir ne demek istemişti. Yüzündeki o şefkat de tamamen deliliğiyle ilgiliydi. Elektriğin asansöre binmeden hemen önce kesilmesi de tamamen tesadüftü.

Saatler sonra elektrik geldi. Işıkları açıp mumları söndürdüm. Televizyon karşısında yemek yedim. Klasik bir Yeşilçam filmi vardı ekranda. İyiyle kötünün, ahlaklıyla ahlaksızın, akıllıyla delinin aşırı net sınırlarla ayrıldığı filmlerden. Aklıma yine melek bakışıyla koluma yapışan adam geldi. Sonra gündüz aldığım antika kutuyu hatırladım. Bir yandan filmi takip ederek ilaç kutusundaki hapların bir kısmını yeni aldığım kutuya aktardım. İçeride ilaç dolu antika kutuyu palto-
mun cebine attım. Tuhaf bir güven duygusuyla doldu içim. Evet, benim hiçbir zaman başım ağrımazdı ama olur da ağrırsa ilacım hep yanımda olacaktı.

Ertesi sabah pis bir baş ağrısıyla uyandım. Ağrıya neden olduğundan fena halde şüphelendiğim ilaç kutusunu palto-
mun cebinden çıkardım. Bayılarak aldığım antika kutuya nefretle bakıyordum. Üzerindeki tren çizimi sinirime dokunuyordu. Hafif bir kahvaltının üstüne kutudan bir hap alıp yuttum. Sonuçta yan hikâye diye çok da üzerinde durmamaya karar verdim bu baş ağrısının. Giyinip evden çıktım.

Akşam eve dönerken yine aynı adamla karşılaştık. Hemen hemen aynı yerde... Bu sefer açıktan geçiyordu. Korka korka baktım. Bilge bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu gülümsemeden aldığım cesaretle “Dün akşam için çok teşekkür ederim,” dedim. Tepkisini deli gibi merak ediyordum. Birden yüzü aydınlandı. Bağlantıyı kurduğum için beni takdir eden, aynı zamanda kendisiyle gurur duyan bir ifadeyle “Rica ederim, hiç önemli değil,” dedi ve uzaklaştı.

Eve girerken hâlâ emin değildim. Adamın yolumu kesmesiyle elektrik kesintisi arasında bir bağlantı olabilir miydi? Sanki vardı. Yine de deli olması ihtimalinden kurtulamıyordum. Sanki deliydi. Teşekkürümü bambaşka bir şey olarak yorumlayıp bambaşka bir düşüncenin, daha doğrusu delili-

ğın ışığında karşılık vermiş olabilirdi. Bir türlü emin olamıyordum. Deli miydi, değil miydi? Değilse neydi? Bunu düşünürken delirebileceğimi hissettim. Bir bu şüphe eksikti. Yoksa ben mi deliriyordum? Başımda tuhaf bir ağırlık vardı. Belli belirsiz bir baş ağrısı... Bu cümle hikâyenin başlığı olabilir miydi? Yan hikâyeyeyle ilgili bir cümle de olsa. San ki olabilirdi. Belli belirsiz bir baş ağrısı... Şakaklarımda. O ilaç kutusunu aldım diye mi? Yoksa sadece tesadüf mü? Bilemedim.

Cesaret Testi

“Aslanlar gibi konuşuyoruz
ve koyunlar gibi kurban ediliyoruz.”

– Counting Crows

Taksinin arka koltuğundaydım. Aynı metro istasyonundan çıkmış, aynı köşede taksi beklemiştim. Her sabah olduğu gibi... İşe uzanan, bir yanı inşaat halindeki bozuk yolda sarsılarak ilerliyordum. Ardında dönen dolapları lunapark reklamı gibi sunan renkli bez afişlerle örtülü inşaat perdeleme tahtalarından birinin önünde çok yakın bir arkadaşımı gördüm. Evet, Cem'di bu. Epeydir görüşemiyorduk. Göz göze gelirsek diye sol elimi sallamak üzere hazır ettim. Ancak beni görececek durumda değildi. Etrafını sarmış dört beş adamla tartışmaya başlamıştı. Tuhaf tiplerdi hepsi. Kaba saba, vahşi... Arkadaşımla ne işleri olduğunu anlayamadım. Ve ben tam yanından geçerken adamlar aynı anda Cem'e saldırdılar. Korkunç bir sertlikte... İçime bir buz kütlesi düşmüştü. Çok yüksek bir yerden düşmesine rağmen parçalanmamıştı. Kafamı çevirip arkama baktığımda dostum yere yığılmıştı. Yır-

tıcı kuşlar gibi tepesine üşüşen tekmeler birbirine karışmıştı. Her yanımlı saran sabah sersemliği yerini başka türlü bir uyuşukluğa bırakmıştı. Midemde serin bir bulantı, dirseklerimde yabancı bir karıncalanma dolanıyordu.

İşe gidip bilgisayarı açtım. Monitöre bakıyordum ama görmüyordum. Ekranın üzerindeki küçük dosyalara gözlerimi dikmişim kıpırdamadan. Sarı sarı dizilmişlerdi. Durakta bekleyen taksiler gibi. Cem gözümün önünde korkunç bir dayak yemişti ve ben taksiyle yanından geçip gitmişim. Süslü bir faytonla geçen Marie Antoinette gibi. Sorsalar, böyle bir durumda kalsan diye... On kere sorsalar onunda da aynı şeyi söylerdim: Tabii ki hemen aracı durdurup dışarı fırlardım. Bir solukta arkadaşımın yardımına koşardım. Ne olacaksa olurdu. Sonrasını düşünmezdim bile. Ama işte kimse bana bunu sormamıştı. Bu olay başıma gelmişti ve ben yoluma devam etmişim. Bir yabancıнын yanından geçer gibi. Bunun başka bir açıklaması yok. On kişiye sorsan onu da aynı şeyi söyler. Korkmuştum. Ama işte kimseye soramazdım. Açık ofis beni kınayan gözlerle dolmuştu. Sanki biliyorlardı. Her bakış farklı bir şekilde aynı şeyi fısıldıyordu: Korktun, tırstın, biraz sıktı, üç buçuk attın, götün yemedi, yusuf yusuf oldun, ödün bokuna karıştı. İçine batmaya başladığım utanç yüzünden önümde duran çayı içemiyordum. Çay içmeyi falan hak etmiyordum. Dumana bakıyordum sadece. Kaybolana kadar da gözümü üzerinden ayırmadım.

Dayak yiyen arkadaşımın yanından geçip gitmemden daha fena ne olabilirdi? Daha fenası onun yerine hâlâ kendimi düşünmemdi. Kendi ruh tahlilimle meşguldüm sadece. Çocuk ne durumda diye düşünmemiştim bile. Burnu mu kırılmıştı, kolu mu, elmacikkemiği mi? Belki de beyin sarsıntısı geçirmişti. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Keşke ben de untabilseydim. Bak hâlâ kendini düşünüyorsun. Cem iyi miydi? Ağzından kan gelmiş miydi? Dudağı patladığı için mi,

iç kanama mı? Kanın rengi bir tuhaf mıydı? Yüzü dağılmış mıydı? Hangi yüzle arayacaktım onu? Arayıp sormak istiyordum durumunu. Ama ne diyecektim? “Ya, sabah taksiyle geçerken dayak yediğini gördüm de, nasılsın daha iyi oldun mu bari?” Peki, öylesine aramış gibi yapsam... Çene çalmak için. Çenesi mi dağılmıştı yoksa? Yapamam. Bu kadar üçkâğıt, benim gibi üçkâğıtçı bir göt oğlanı için bile fazla... Ölmüş olabilir miydi? Yok artık. Olabilirdi. Arayamadım. Ama telefonumu da yanımdan bir an için ayıramadım. Bir haber gelirse diye. Kız arkadaşı arasa. Ne koşardım hastaneye. Yılın en iyi yardımcı erkeği seçilirdim. Sabaha kadar dostumun yanında kalırdım. Gözümü kırpmadan refakat ederdim ona. Vicdanım temizlenmek için kıvranıyordu. Pislik içinde... Ama telefon çalmıyordu.

Mesai sonuna kadar mal gibi oturdum. Ne Cem'i arayabildim ne elimdeki işlerle ilgilenbildim. Ofisten çıktığımda eve kadar yürüdüm. Hiç durmadan. Evim işime dört küsur saatlik yürüme mesafesindeymiş, onu öğrenmiş oldum. Kapıdan girdiğimde bacaklarım zangır zangır titriyordu. Dizkapaklarım kamaşıyor, ayak bileklerim sızlıyordu. Kendimi duşa attım. Küvete yığılıp kalmamak için seramik duvara tutunarak yıkandım. Ağlasam rahatlardım belki ama tık yoktu.

Yatak odasının beni sorgulamayı bekleyen sessiz karanlığına yaklaşamazdım. Salondaki kanepede, üzerimde saçma sapan bir pikeyle uzanıyordum. Açık televizyonun karşısında uyuyakaldım. Sadece konut reklamlarıyla dolu bir kanaldı açık kalan. Götüm açık kalsa daha iyiydi. Sabaha kadar duyduklarım, son birkaç aydır internet blog'larında gezinerek zihnimi doldurduğum mevzuların karışımından ibaret yeni konut projelerinin içinde gezinip durdum: “Black Mass İstanbul sizleri bekliyor. Ön satış fırsatından yararlan-

mak için hemen 666'yı arayın. / Blitzkrieg Konakları'nın Alman tasarımı 3K konseptine özellikle hanımlar bayılacak. / Çift Başlı Kartal'da bambaşka bir yaşam başlıyor, Hegel Evleri sizi bekliyor. / Pagan İstanbul'da sizin de yıldızınız parlayacak. / MK-Ultra Konutları'nda bildiğiniz her şeyi unutup yepyeni bir hayata başlayacaksınız.

Ertesi gün aynı renk taksiyle, aynı saatte, aynı yerden geçerken Cem'in saldırıya uğradığı kaldırıma baktım. Gözlerim korkuyla karışık bir telaşla kurumuş kan izlerini aradı. Arkadaşımın kanını yerde bırakmıştım.

Ofisin sabah sessizliğinde uzunca bir süre hareketsiz durarak boş boş önümdeki bilgisayar ekranına baktıktan sonra cesaretimi toplayıp Cem'i aradım. Vay be, cesarete de bak sen. Aman dikkat et, ararken bir yerine bir şey olmasın. Öylesine aramış gibi yapamam diyordum ya hani. Bu kadar üçkâğıt, benim gibi üçkâğıtçı bir göt oğlanı için bile fazlaydı ya. İşte aynen öyle yaptım. Öylesine aramış gibi... Çalışıyordu. Cem'in sesinin normal geldiğini duyunca geçen gün içime düşen o koca buz kütlesi ilk defa erimeye başladı. Ucundan da olsa... Havadan sudan konuşarak ağzını aradım. Bütün dişleri yerindeydi. Dudağı bile kanamamış gibiydi. Bekledim ama dayak konusu açılmadı. Sanki öyle bir şey hiç olmamıştı.

O günüm daha iyi geçmişti tabii ama yine de huzursuzdum. En azından bu defa eve uzanan dört küsur saatlik yolu yürümedim. Eve, metroda kendimi yiyerek döndüm. Akşam televizyonun karşısında otururken dayanamadım, yine Cem'i aradım. Önden saçma sapan bir şeyler söyledikten sonra geçen sabah onu gördüğümü söylemeyi unuttuğumu ekledim. Olay anından biraz önce görmüş gibi anlattım. "Ne işin vardı bizim oralarda sabah sabah, el salladım gör-

medin,” gibi cümlelerle artık düşülebilecek daha rezil seviye bırakmadım. Ancak Cem orada olmadığını söyledi. Dedektif gibi üstü kapalı sorguladım durumu. O saatlerde İstinye tarafında bir toplantıdaymış. Cem toplantıda yaşadıklarını anlatırken onu dinlemeyi bırakmıştım. Telefon açtığım an tedirgin bir biçimde üstünden kalktığım koltuğa geri yığıldım.

İnanması güçtü ama benzetmiştim. Taksiden inip yardım etmediğim adam Cem değildi. Bir yabancıydı. Kim bilir belki de o dayağı fazlasıyla hak etmişti. Bir anda hafiflemiştim. Yatağa geçip güzel bir uyku çekebilirdim. İşte bu uğursuz olay da böylece geçip gitmişti. Süslü bir faytonla geçen Marie Antoinette gibi.

Serbest Piyasa

“Herkesin bir fiyatı vardır.”

– Sir Robert Walpole

Pazartesi

Istiklâl Caddesi’nin ortasında sırtını bize dönmüş, yürüyordu Cengiz. İşten eve. Saat gecenin on bir buçuğu olmuştu. Bu saate kadar ofiste olmanın yorgunluğuyla yoluna devam etti. Koyu renk montların arasında bej bir ceketle ilerliyordu. Eve yaklaştıkça koyu renk montlar seyreldi, seyreldi, sonunda sadece bir tane kaldı. Siyah deri ceketli bir adam... Başından beri bej ceketin arkasında olan...

“Abi bir bakabilir misin?”

Cengiz duymazdan gelip hızlandı. Kalp atışları bir anda coşmuş, ağzının içi kupkuru olmuştu. Baş ağrısına benzeyen uğultulu ses yine yükseldi.

“Abi, abi baksana bir ya.”

Cengiz iyice panikledi. Kafasında üst üste yığılan bıçaklamalı, jilet atmalı, kafa kırmalı, kezzaplı, biber gazlı, sopalı, baltalı üçüncü sayfa haberlerinin dışına yöneldi. Üçüncü sesleniş hızını bir anda kesti.

“Cengiz Bey. Sana söylüyorum.”

Korkusu kılık değiştirmişti. Adını bilen yabancı, adını bilmeyen yabancından başka şeydi. Durup sesin geldiği yöne döndü. Deri ceketli, iriyarı, kazınmış yamuk kafalı, canı görünömlü, yaşı anlaşılamayan bir adam.

“Cengiz Bey, sana bir şey söylemem gerekiyor.”

“Buyur?”

“Bak abi. Beni seni öldürmem için tuttular.”

Seyrelerek derinlere inmeye başlayan dehşet duygusu bu cümleyle birlikte Cengiz’in içinde patladı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kulakları uğulduyordu. Panikle etrafına baktı. Kimse yoktu.

“Sakin abi, şu an için bir sıkıntı yok.”

Cengiz, adamın belindeki siyah tabancayı gördü. Yutkundu.

“Beyoğlu’ndan beri takip ediyorum seni. Yolda hep düşündüm. ‘Bin beş yüz lira’ya adam öldürölür mü?’ diye.”

“Ne? Bin beş yüze telefon alamazsın lan.”

Finans, özel ilgi alanıydı pazarlama müdürü Cengiz’in. Kendi hayatı üzerinden bile olsa konu para pula geldiği için iktidarı aniden artmıştı. Ayakları yeniden yere basmıştı. Yüzüne renk gelmişti.

“Evet abi. Az para gerçekten de. Sıkışık durumda olduğumdan kabul etmiş bulundum. Sonra işte peşinden yürürken düşündüm. “Bu paraya değer mi?” diye. Sen bana bu

miktarın iki katını verirsen, basar memlekete giderim, bir daha buralara adımımı atmam.”

“Benden para mı istiyorsun?”

“Evet abi, üç bin lira alabilirsem kaybolurum diyorum.”

Cengiz tekrar etrafına bakındı. Sokakta kimse yoktu. Derin bir nefes aldı. Kontrolünü kaybetmemeliydi. Adam silahlıydı. Tipi de silahı kullanmaya müsaitti.

“Gel çekelim şu makineden.”

Birlikte mavi ışıklı İş Bankası ATM’sine yürüdüler. Cengiz elinin titremekte olduğunu şifreyi girerken fark etti. Başından beri titriyor muydu yoksa yeni mi başlamıştı? Günlük para çekme limitinin bin beş yüz lira olduğunu hatırladı. Bu para kurtarmazdı. Hayatını. Anca onu öldürmeye yeterdi.

“Şu bin beş yüz. Garanti’de de hesabım var. Yan sokaktan bir bin beş yüz daha çekelim.”

“Olur abi.”

Adam parayı deri ceketinin iç cebine koydu. Birlikte yeşil ışıklı Garanti ATM’sine yürüdüler. Cengiz mavi kartı cüzdanına geri koyup yeşil kartı çıkardı ve karanlığın içinde ıslıl ıslıl parlayan ATM’ye yerleştirdi. Ellerinin titremesi azalmıştı. “Tanımadığınız kişilerle şifrenizi paylaşmayın” uyarısını geçti. Şifreyi girdi. Yeni işlem / Para çekme / Diğer / Tutar: 1.500 / Onay

“Evet, bu da diğer bin beş yüz. Etti üç bin.”

Cengiz hayatını iki taksitle geri almıştı. Adam parayı aynı iç cebe koyarken silah yine parladı. Her defasında daha az tehlikeli görünüyordu. Zehri alınmış tombul bir örümcek gibiydi artık.

“Tamamdır abi. Mevzu kapandı. Ben kaçıyorum.”

“Ya peki kim bu?”

“Ne kim?”

“Beni öldürtmek isteyen...”

“Söyleyemem.”

“Söylemek zorundasın. Bunu bilmeden yaşayamam ben. Kafayı yerim. Benim düşmanım falan yoktur ki... Anlayamıyorum bir türlü.”

“Söyleyemem abi.”

“Tekrar denemeyeceğini nereden bileceğim? Belki başkasını tutacak? Böyle yaşanır mı, gözünü seveyim. Ulan yoksa öyle biri yok mu? Parayı almak için mi uydurdun?”

Cengiz silahın hâlâ adamın belinde olduğunu hatırlayıp sesini yumuşattı. Ancak adam sinirlenmemişti. Yalan söylemediği ortadaydı.

“Bir şey uydurduğum yok. Olay aynen anlattığım gibi.”

“Kim o zaman bu adam söyle. Nasıl olsa bizim işimiz bitti artık.”

“Bir üç bin daha alırsam söylerim.”

“Ne?”

“Bir üç bin daha...”

“İyi de günlük para çekme limitlerini doldurduk.”

Adam önce plastik kol saatine, ardından Cengiz’e baktı.

“Saat on ikiyi... Şu an geçti abi.”

Salı

Sırayla önce Garanti’ye, sonra İş Bankası’na uğradılar. Bin beş yüzer daha çekti Cengiz. Ellерinin titremesi geçmişti. Korkusu öfkeye dönmüştü. Paraya yanmaktan hayatta kaldığına sevinemiyordu. Toplam altı bin lirayı alan adam önüne bakarak “Ali,” dedi.

“Hangi Ali?”

“Soyadını bilmiyorum, sizin işyerinden. Kilolu...”

Etkisiz hale gelen silah, deri ceketli adamın belinde uzaklaşarak karanlığa karıştı. Cengiz beyninden vurulmuş gibiydi. Ölümünden dönen bedeni zangır zangır titremeye başladı. Korkunun boşalttığı rutubetli alana öfkenin kaynar, şaşkınlığın buz gibi suları birbirine karışarak doluştu.

“Ali ha? Ulan benden nefret ettiğini biliyordum ama bu kadarı aklımın ucundan geçmezdi. Arkamdan ‘Pazarlama değil, azarlama müdürü,’ dediği kulağıma gelmişti geçen sene. Ama kaşınan kendisi... Bazı insanlar bu dünyaya azarlanmak için gelir. Ali de onlardan. İnsanın içinde sürekli fırçalama isteği uyandırıyor. Vay be, öldürtecek kadar bilenmiş demek. Hem de bin beş yüz liraya... Cimri köpek.”

Sabah ofise yıldırım gibi girdi Cengiz. Doğrudan Ali’nin masasına gitti. Sabaha kadar gözünü kırpmadığından yüzü bembeyazdı. Ali hayalet görmüş gibi oldu.

“Sen bir dışarı gel bakalım Ali Efendi.”

Ofistekiler bunu her zamanki iş hırlaşmalarından sandılar. Kapının önüne çıkınca Cengiz bir sigara yaktı. Ali gözle görülür biçimde titriyordu. Cengiz “Lan döl israfı...” diye söze girdi. Ali bu defa gerçekten korkuyordu. İşini kaybetme korkusunun çok ötesinde bir dehşetti bu. Demir parmaklıkların ardına ağır ağır gömülür gibi dinledi. Kanserli tektikçiye kendisini ispiyonladığı, kendine böyle ahmakça bir plan yaparak hayatını bitirdiği, Cengiz’e de ölmediği için çok kızmıştı.

“Cengiz Bey, Cengiz Abi, abim... Bir cahilliktir oldu. Affet beni defolup gideyim buradan. Bursa’ya ailemin yanına... Bir

daha da oradan çıkmayayım. Gözüne görünmeyeyim. Hep söylediğin gibi... Büyüklük sende kalsın be abi. Affedebilir misin beni?"

"Bir şartla..."

"Ne istersen abi... Emret."

"Senin bin beş yüze tuttuğun o öküz... Benden altı bin lira aldı. Üç bini beni öldürmemesi, üç bini seni ihbar etmesi için... Bana bu altı bini ver, sonra siktir git."

Selfie Dedektifi

“Fotoğraf realitenin yansıması değil,
yansımanın realitesidir.”

– Brecht

Kolunu havalara kaldıra kaldıra kendi fotoğrafını çekip durmuştu bütün gün. Kafasını bir sağa eğmişti, bir sola. Bir o açıdan bakmıştı, bir bu açıdan. Gecenin bir vakti oturmuş bilgisayara aktardığı pozlarına bakıyordu şimdi de. Çok uzaklardan. Elâlemi dikizler gibi. Eski bir dostun fotoğraflarına göz atar gibi. Gündüzün sonsuz görünümlü genişliğinden gecenin arka oda büyüklüğündeki havasız karanlığına sızan kendi manzaralarıyla baş başaydı. Aslında öyle selfie müptelası tiplerden değildi ama o gün öyle olmuştu. En sevdiği arkadaşlarıyla buluşmuştu, hava çok güzeldi, şehrin en otantik semtlerinde dolaşmıştı, saçını değişik kestirmişti, güneş gözlüğü yeniydi, neşesi yerindeydi. Duygusuzca geçiyordu fotoğrafları. Ardında bıraktığı günden geriye bu kadar çok belge kaldığı için tuhaf bir rahatsızlık duyuyordu. Çok alışveriş yaptığı zamanlar hissettiğine benzer bir hu-

zursuzluk. Ancak asıl rahatsız edici olan, selfie'lerin çoğunun arka planında görünen adamdı. Yani onu tüm gün takip etmiş olan adam. Ortaköy'de de o vardı hemen arkasında, İstiklal Caddesi'nde de, Galata Kulesi'nin dibinde de. Bu durumu fark edince oturduğu yerde kaskatı oldu. Ensesinde tuhaf bir uyuşma hissetti. Az önceki melankolik uyuşuktan sıyrılıp huzursuz ve tedirgin bir ruh haline büründü. Fazla selfie'nin bu saçma sapan faydası karşısında ne düşüneceğini şaşırmıştı. Otoportre patlamasının bu hiç beklenmedik yan etkisi onu sersemletmişti. Sevinsin mi üzülün mü bilemedi. Tadı kaçmıştı. Fotoğrafları Instagram'a yüklemekten vazgeçti. Bir tur da orada takip edilmekten çekindi. İçeri gidip yattı. Tabii ki uyuyamadı. Sabaha kadar peşindeki donuk ifadeli adamla boğuştu. Kocasını da tam iş seyahatine çıkacak zamanı bulmuştu.

Ertesi gün yine kendi fotoğrafını çekip durdu. Bu defa amacı selfie falan değildi. Dikiz aynası gibi kullanıyordu telefonunun fotoğraf çekme özelliğini. Çekip çekip kontrol ediyordu. Arkasını kolluyordu. Adam fotoğraflarda yoktu. Sonra birden belirdi. Aynı ifadesiz yüzle. Beşiktaş'a geldiğinde. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak kendini çekmeye devam etti. Adam hiç şüphelenmedi. Takibe devam etti. Bundan iyice emin olduktan sonra Balık Pazarı'nın ortasında birden arkasını döndü. Gözlerini adama dikti. Ancak adam onu fark etmemişti. Daha doğrusu fark etmemiş gibi yapıyordu. Bırak paniğe kapılmayı, yüzünde kas oynamamıştı. Tüm cesaretini toplayıp bu yüzsüz ve mimiksiz adama laf attı.

“Gerçekten profesyonelmisin.”

“Bana mı dediniz?”

“Evet.”

“Anlayamadım, tanışıyor muyuz?”

“En az iki gündür beni takip ediyorsun ve yakalanınca da hiç renk vermedin. O yüzden profesyonelmışsin dedim.”

“Ne takibi?”

“Uzatma istersen, elimde epey bir belge var. İnanamaya-
cağın kadar fazla...”

Telefonundan hızlı bir fotoğraf seçkisi gösterdi adama. Balık Pazarı’nın kalabalığının ortasında olmak ona güven veriyor, adamı geriyordu. Keskin balık kokuları onun zihnini açıyor, adamın içini bulandırıyor. Adam selfie karelerinin fonunu süsleyen halini her gördüğünde biraz daha ikna oldu yakalandığına. Süngüsü düştü.

“İtiraf etmek zorundayım, sizin kadar zeki birini takip ettiğimi bilseydim daha dikkatli olurum.”

“Niye bilemedin? Sarışınım diye mi? Durmadan selfie çekiyorum diye mi? En kötü şey ne biliyor musun?”

“Peşin hüküm mü?”

“Hayır, ‘...ne biliyor musun?’ kalıbıyla biten cümleler.”

“İtiraf etmek zorundayım, düşündüğümden hem daha zeki hem de daha alaycı çıktınız.”

“Bırak şimdi bu uyduruk, süslü cümleleri. Neden takip ediyorsun beni? Kim tuttu seni?”

“Şurada bir yerde oturup konuşalım mı?”

“O filmlerde öyle olur. Gerçekte nasıl olur?”

“Hemen burada anlatmam gerekir.”

“Bravo.”

“Peki, biraz kenara gelin, yolu kapatmayalım en azından.”

Yüz yüze bakmayı sürdürerek, saçma sapan bir dans figürü sergiler gibi yan yan kaydılar kenara. Parfümerinin vitrininin önünde durdular. Adam parfüm şişelerine bakarak balık kokularını içine çekti. Sonra kadına dönüp lafı dolandırmadan itiraf etti.

“Kocanız.”

“Neden?”

“Bize gelenlerin yüzde doksan beşiyle aynı neden; aldatıldığından şüphelenme.”

“Türkiye’de de bu dedektiflik işlerinin yapıldığını duymuştum. Doğruymuş demek. Kaç para verdi sana?”

“İşte bunu size söyleyemem.”

“Ay sevsinler. Uzatma işte, fotoğrafların elimde. Polise anlatırsın sonra her şeyi. Onun yerine bana anlat.”

“Bin lira.”

“Cimri pezevenk. Ben üç katını veriyorum, hem de polise şikâyet etmiyorum seni.”

“Anlaştık, ne yapacağım?”

“Biraz düşünmem lazım. O şerefsizin ruh sağlığıyla oynayacak bir plan...”

“Beni bulaştırmasanız?”

“Hem parayı seviyorsun hem de korkaksın. Tam aradığım erkek. Yarın tam üçte, şu kafe var ya bak ilerde, orada bekle beni. Bir de telefon numaranı ver bakayım.”

Ertesi gün o kafede buluştular. Yeşil bir elbise giymişti. Bu öylesine bir tercih değildi. Planın bir parçasıydı. Kırmızı elbisesi de çantadaydı. Dönüşte de birkaç mağazaya uğrayıp bir sürü farklı yeşil ve kırmızı elbise alması gerekecekti. Her gün bir kafede, restoranda, parkta bir yeşil elbiseyle bir kırmızı elbiseyle, kendisiyle karşı karşıya oturuyormuş gibi fotoğraf çektirecekti çünkü. Özel dedektifine özel pozlar...

“Photoshop’a hâkim misin bari?”

“Hem de nasıl.”

Yeşil elbiseli haliyle kırmızı elbiseli hali Photoshop’ta birleştirilecekti her seferinde. Ve paranoyak kocaya şöyle bir rapor verilecekti. Her gün yeşil bir elbiseyle evden çıkıp yine

her gün kırmızı bir elbise giymiş ikiziyle buluşuyordur karısı. Uzun uzun, gizli gizli bir şeyler konuşup ayrılıyorlardır. Sinsi koca çok şaşıracaktır bu duruma. İkizi yoktur ki karısının. Olsa da niye ona söylemesin? Hem gizli gizli ne konuşabilirler? Yeşil elbise kırmızı elbise takıntısı da nedir böyle? Bunlar akıl alır gibi değildir. Ancak fotoğraflarla ispat edilmiştir. Ayrıca parayla tuttuğu adamın kendisine yalan söylemesi için bir neden yoktur. Kafası bu sorularla dolup taşacaktır yavşak kocanın.

“Ben tuvalete gidip kırmızılarını giyiyorum o zaman.”

“Sonra ne yapacaksınız?”

“Nasıl sonra?”

“Ben bunları bu şekilde rapor ettikten sonra...”

“Bir ay kadar sürecektir bu raporlar. Ben de evde yeşil elbiseyle ilgili sorulara ve imalara gizemli ama kaçamak yanıtlar vereceğim. Bunun sorulmasından rahatsız oluyormuş gibi yapacağım. Telefonda gizli gizli konuşmalar yapıyor gibi görüneceğim. Sonra bir gün... Sonra bir gün eve kırmızı elbiseyle döneceğim.”

“İtiraf etmek zorundayım, düşündüğümde çok daha psikopat çıktınız.”

Bana Bayan Deme

“Aynı anadan mı doğduk
Aynı babadan mı olduk
Bana abi deyip durma,
Severken kardeş mi olduk.”
– Ümit Besen

- Merhaba. Ay bir an hiç taksi bulamayacağım sandım, hepsi dolu geçiyor iki saattir.
- Cumartesi... Bir de yağmur oldu mu...
- Kurtuluş tarafına gideceğiz. Tam adresi bilmiyorum, yaklaşınca arayacağım arkadaşımı.
- Tamam. Bu arada sigara rahatsız eder mi bayan?
- Sigara içmeniz rahatsız etmez de, “Bayan,” demeniz eder.
- Ya bu da yeni moda çıktı. Ne diyelim affedersiniz? “Kadın” mı? Yanlış anlamayın, bilmek için soruyorum gerçekten. Tavırdan falan değil, hakikaten öğrenmek istiyorum.
- “Kadın” da demeyin canım tabii. Erkek binince “Erkek” mi diyorsunuz? Beraber düşünelim o zaman. Nasıl olsa vakitimiz var. Trafik fena gibi...
- Olur valla, çok sevinirim.

– Bayanın karşılığı bay bir kere. Erkek müşterinize “Bay” demiyorsanız. “Sigara rahatsız eder mi bay?” gibi, kadın müşterinize de “Bayan” dememelisiniz. Şimdi nedir diğer karşıtlıklar? Genel olarak hitapları düşünürsek... Oğlan/kız. Kadın/erkek. Yalnız bir de adam var. Bunun tam karşılığı yok bizim tarafta. Adam/kadın diye bir karşıtlık var gibi ama mesela “Kadın erkek ilişkisi” deniyor. “Kadın adam ilişkisi” değil. Sonra bay/bayanı konuştuk. Bey ve hanım var bakın. Birine “Ahmet Bey” dersin mesela ama adını bilmiyorsan doğrudan “Bey” diye seslenemezsin. O zaman ne dersin?

– Beyefendi.

– Aynen. Bunun karşılığı da hanımefendidir. Sonra bak karı/koca var. Ama “Karıya bak” dersin “Kocaya bak” demezsin. “Herife bak” dersin. O zaman karı ve herif de bir tür karşıtlık içinde. Yalnız “Karıya bak” hem olumlu hem olumsuz kullanılıyor. “Herife bak” sadece olumsuz. Onun olumsuzluğu “Çocuğa bak.” Hâlbuki çocuk hem kız hem erkek için ortak bir kullanım. Sıkıldınız mı? Ben konuşmaya başladım mı kontrolden çıkabilirim, uyarın lütfen.

– Hayır, estağfurullah. Kafam gittikçe netleşiyor devam edin.

– Abi/abla var sonra. Kendinden küçük bir erkeğe de “Abi” diyebilirsin ama kendinden küçük bir kadına “Abla” diyemezsin. Kızlar da birbirlerine “Abi” diyorlar. Reklamlarda, dizilerde duyuyorsunuzdur bir kızın diğerine “Ne alakası var abi” falan dediğini. Ama bir erkek diğer erkeğe “Abla” demiyor. Sonra efendim eril/dişil var, başka mevzu. Ha bak hayvanlar için dişi diye bir kullanım var, bunun erkek versiyonu yok. Kediniz erkek mi dişi mi? Er kişi/hatun kişi var sonra. O da bambaşka bir konsept. Amca/teyze var. Başka ne var? Ben de bir sigara içebilir miyim ya?

– Tabii buyurun benden yakın.

– Teşekkürler. Karışıklık nerede çıkıyor biliyor musun? “Sen” diyebilir miyim bu arada? Bak bu da ayrı bir dert.

– Diyebilirsiniz. Yani diyebilirsin.

– Güzel. Karışıklık şurada çıkıyor: Bay/bayan birine seslenmek için kullanılmaz. Evet, bir tür ayırım yapar ama şöyle... Bay/bayan tuvaleti, bay/bayan giyim. Bunun yerine erkek/kadın kullanırsan birden çoğul ekleri girer devreye: Erkekler tuvaleti, kadınlar tuvaleti. Yani bu mantıkla düşünersek bay erkekler, bayan da kadınlar demek gibi. Ama tam olarak böyle değil tabii. Kadın aynı zamanda bekâretle ilgili de bir izlenim veriyor ki bu sakat. Erkek hep erkek... Erkekler “Kadın” demekten bu nedenle çekiniyorlar biraz da. Bir şey ima ediyorlarmış gibi bir tribe giriyorlar. Sonra eve gelen temizlikçiye “Kadın” deniyor. Bunu kadınlar da yapıyor üstelik. Bana salıları geliyor kadın. Erkek temizlikçi gelse, “Erkek geliyor” ya da “Adam geliyor” demeysin. Mesleğini, işini söylersin cinsiyeti yerine.

– Çok affedersin şeye de kadın deniyor. Hani kadına gitmek gibi...

– Bravo. İşte bak bu da bize “Kadın” derken korkmanıza neden olan bir diğer etken. Yani doğrudan zaten “Kadın” denmez de, dolaylı konuşmalarda da bu yüzden çekiniyorsunuz.

– O zaman “Hanımefendi” diyeceğiz.

– Öyle görünüyor. Gerçi ben onu da sevmiyorum. Bir kere “Efendi” geçiyor içinde, bu da erkeksi bir ifade. Hatta sınıfsal bir durumu var. Apartman görevlilerine de denir ya nedense. “Ahmet Efendi”, “Mehmet Efendi”... Okumamışsa “Efendi”, okumuşsa “Bey”. “Beyefendi” ne o zaman? Başta okumuş sonra birden bırakmış mı okumayı? “Abi” demiştik ya daha önce. Onun içinde de sinsi bir “Bey” gizli. “Ağabey”. Düşünsene reklamlardaki kızlar birbirlerine “Ağabey” diyorlar aslında. Yani ne diyeceğinizi, pardon

ne diyeceğini ben de bilemedim tam. Hanımefendi de tuhaf sonuçta.

– Bayanefendi nasıl?

– ...

– Şaka. Kafam bulandı biraz ama teşekkür ederim, bir yandan da kafam açıldı. Bu arada Kurtuluş'tayız sayılır.

– Tamam arıyorum. Hah, Melisa'cım geldik biz Kurtuluş'a. Yok bilmiyorum. Onu da bilmiyorum. Ya ben bu civarı pek... Dur bak şoför beyi veriyorum ona tarif et. "Şoför bey" dedim ya inanamıyorum, alsana.

– Alo, merhaba hanımefendi. Evet. Şu an Carrefour'un oradayız. Tamam. Tamam, oradan sağa. Sonra, sonra üçüncü sol. Anladım. Tamamdır. Ya çok affedersiniz bir şey soracağım bu arada, sesiniz çok tanıdık da, Melisa Oğuzoğlu mu? İnanmıyorum ya, ben Okan. Evet. Evet, ta kendisi! Ya ben seni çok aradım Melisa siz taşındıktan sonra. Gerçekten çok aradım ve şu an inanamıyorum bu şekilde bulduğuma. Facebook'ta bile bulamadım seni böyle buldum bak. Umarım senin için kötü bir sürpriz olmamıştır. Ciddi mi? Çok mutlu oldum böyle düşünmene. Teşekkürler. Tamam. Tamam peki, geldik zaten. Görüşürüz o zaman.

– N'oluyo be?

– Eski kız arkadaşım ya Melisa. Yıllar öncesinden.

– Ciddi olamazsın.

– Vallaha ben de şoktayım şu an hanım kızım. Beni de davet etti. Park edeyim beraber gidelim eril kadın. Kusura bakma engel olamıyorum kendime. Senin hakkını nasıl ödeyeceğim teyzekızı?

– Ayıp ettin, bu arada senin ayarlarla fena oynamışım yol boyunca, beynin yanmış gibi hafiften kusura bakma.

– Lafı mı olur kızoğlankız, çok mutluyum lan şu an delirecem mutluluktan.

– Bak ne iyi oldu bana denk geldiğin bey abi.

- Deli karı. Park edelim de Melisa’ya koşalım beraber.
- Bak şurası boş, adam gibi adam.
- İyi gördün orayı nene hatun.
- Vallahi sığırdık Miroğlu.
- Biraz şımardım ama normal değil mi dişi kurt?
- Hakkın valla kurt adam...
- Hadi in bakalım hanım hanımcık.
- Tamam, yalnız dönüşte beni bırakırken taksimetreyi açmazsın herhalde beylerbeyi.
- Herhalde yani. Hatta bak şimdi de kapattım gitti hanım bacı kız. Leydi kadın. Ören bayan.
- Ay sinirlerim bozuldu çok fena, erkek adamın erkek oğlu.
- Senin mi benim mi, kadın kolları başkanı.
- Hadi tamam artık adam gibi dur.
- Adam gibi madamsın şerefsizim.
- Ee, gelmiyor musun?
- Yok be şaka yaptım. Yeşilçam filmi mi bu kızım? “Kızım” dedim ama...
- Nasıl ya?
- Karşı taraf telefonu kapattıktan sonra kendi kendime uzattım eski sevgilim çıkması muhabbetini. Birden aklıma geldi öyle.
- İnanmıyorum çok iyiydi bu. Vay be, helal... Taksimetreyi kapattın gerçekten ama.
- O da içimden geldi. Güzel muhabbet için teşekkürler bayan.
- Çok pislisiniz, ben teşekkür ederim. Yalnız bir dakika, soyadını nereden bildin?
- Telefonu alırken ekranda gördüm. Resmî bir şekilde kayıtlı etmişsin kendisini.
- Vallahi bravo.
- Melisa’ya çok selam...

Jüri Özel Uykusu

“Buluşun tek kaynağı uykudur.”

– M. Proust

Dört ay senaryosuyla, üç hafta ön çalışmasıyla, iki gün çekimleriyle uğraştığım kısa filmimi nihayet tamamlamıştım. Ardından da üç hafta post prodüksiyonuyla, iki ay sesiyle boğuştum. Film bitmişti ancak derdi bitmemişti. Şimdi de festival festival dolaştırıp ödül dilenme dönemi başlıyordu. Yerli yabancı ne kadar kısa film yarışması varsa arsızca başvurdum. Yabancı festivaller için altyazılar hazırladım. Süre sınırı olanlara özel kısa versiyonlar kestim. Bazı yarışmalara sadece filmi yolladım, bazıları davet etti, ben de filmin peşinden gittim.

Sırada 24. Ankara Uluslararası Film Festivali yolculuğu vardı. İstanbul Atatürk Havaalanı'na erkenden gitmiş bekliyordum. Salonun bir köşesinde jüri üyelerini gördüm. Kısa film jürilerini. Cellatlarımı veya kurtarıcılarımı... Biri yazar, biri sanat yönetmeni, biri oyuncu, biri yönetmen olan jüri

üyelerini hemen tanıdım. Birbirlerini bulmuş ayaküstü muhabbet ediyorlardı. Aylar önce “Jüri belli oldu” başlıklı haberden isimlerini kopyalayarak Google görsellerde arattığımı yüzler şimdi karşımdalardı. Emeklerimin ödüllendirilmesi onların keyfine kalmıştı. Google görsellerde yüzü olmayan ünsüz bir yönetmen adayı olmanın rahatlığıyla karşılarındaki sıraya geçip oturdum. Birlikte uçacaktık Ankara’ya. Ben, jüri üyeleri ve filmimin ödül kazanma ihtimali.

Uçuşumuz hava muhalefeti nedeniyle tam üç saat gecikti. Üçümüz de perişan olduk. Ben, jüri üyeleri ve filmimin ödül kazanma ihtimali. Uçak yol boyunca sarsıldı. Bir ara sarsıntılar iyice şiddetlendi. Düşse Ankara’dan ödül çıkmayacaktı. Düşündüğüm şeye bak. Üç saat gecikmeli kalkan uçak üstüne bir de Ankara Esenboğa Havaalanı’nda bir saat oyalandı.

Yere ayak bastığımda hayalet gibiydim. Gözlerimden uyku akıyordu. Sabahın köründe uyanmış olmanın etkisiyle yanaklarım alev alev yanıyordu. Uçuş sırasında gözden kaybettiğim jüri üyeleri yeniden çıktılar karşıma. Küçük valizlerini sürükleyerek çıkışa yöneldiler. Ben de peşlerine düştüm. Onlar filmimi izleyeceklerdi, ben onları izliyordum. Jüri üyelerini festival görevlisi karşıladı. Görevliye yanaşıp festival için geldiğimi söyledim. Beni de etkinliğin düzenlendiği sinemaya götürmesini rica ettim. Kabul edip içeri buyur etti. Minibüsten küçük, otomobilden büyük aracın arka köşesine geçtim. Benimle ilgilenmeyen jüri üyeleri ön sıradalardı. Yola çıktık.

Görevli ön sıraya dönüp açıklama yaptı. Normalde otele gidip istirahat ettikten sonra sinemaya geçecek jüri üyeleri, gecikmeden dolayı doğrudan sinema salonuna gitmek durumundaydılar. Gösterim başlamak üzereydi çünkü. Jürilerim bu tatsızlığı olgunlukla karşıladılar. Sadece sırtları-

nı görmeme rağmen ne kadar perişan olduklarını anlayabiliyordum. Umarım çalışmamı izlerken içine yerleştirdiğim incelikleri anlayacak enerjileri kalacaktı. Filmimin ikinci değil de ilk gün gösterilecek seçkide olması büyük şanssızlık olmuştu. Hem de yollanan programa göre benimki gösterimin en sonundaydı.

Ve korktuğum başıma geldi. Gösterim boyunca başları önlerine düşüp düşüp kalkan jüri üyeleri benimkinden bir önceki filmin flüt sesi eşliğindeki aşırı karanlık, son derece durağan ve haddinden fazla uzun final sahnesinde sırayla uykuya daldılar. Oturduğum yerden hepsini aynı anda görebiliyordum. İnci gibi dizilmiş uyuyorlardı. Dördü birden. Yerimden kalkıp kibarca dürtmek istedim. Tabii ki cesaret edemedim. Birkaç kere çaresizce öksürdüm ama boşuna.

Ve filmim başladı. Dört ay senaryosuyla, üç hafta ön çalışmasıyla, iki gün çekimleriyle, üç hafta post prodüksiyonuyla, iki ay sesiyle uğraştığım on iki dakikalık kısa filmim nihayet jürinin huzurundaydı. Ama jüri huzur içinde uyuyordu. Başıma gelene inanamıyordum. Onlar izleyip değerlendirmeleri gereken çalışmamın karşısında uyuyorlardı, ben onları izliyordum. Film bitip alkışlar eşliğinde ışıklar açılınca aynı anda uyandılar. Tabii ki çaktırmadılar. Hatta bir tanesi alkışlara ortasından yetişip eşlik bile etti. Oyuncu olan. Filmim kapanış jeneriği boyunca coşkuyla alkışlandı. Rakiplerimin hiçbirine gösterilmemiş olan bu coşku içime tarrifi güç bir neşe doldurdu. Yine de içim kan ağlıyordu. Koyu renk kan ve rengi belirsiz neşe içimde birbirine karışmıştı. Kusacak gibiydim. Oturduğum yerden zar zor kalktım.

Jüri filmde uyumuştı. Ödülü rüyamda görecektim. Siniirimden ağlamak üzereydim. Otele yürürken geciken uçağın bağılı olduğu yavaşak havayolu şirketine, filmimi ilk günkü gösterimin en sonuna koyan gıcık festival yönetimine, ben-

den hemen önceki filmin hipnotik finalini çeken mal yönetmene bildiğim tüm küfürleri saydım. Sanki bir araya gelip bana komplo kurmuşlardı. Sinirim ve hayal kırıklığım iyi bir uyku çekip güzel bir akşam yemeği yedikten sonra geçti. Moral bozmak yoktu, sırada 14. Uluslararası İzmir Kısa Film Festivali vardı.

İki gün geçti. Bedava izleme hakkım olan festival filmlerine gitmek dururken Ankara'nın gri sokaklarında dolanıp durdum. Sinemadan soğumuştum resmen. Ödül törenine de gitmeyecektim ama hava berbattı ve otelin önünden servis kalıyordu. Gidip salonun arka köşesine geçtim. Jüri üyeleri ön sıradalardı. Bizi havaalanından alan araçtaki gibi...

Biri kadın diğeri erkek iki sunucu alkışlar eşliğinde sahneye çıktı. Ödüller sırayla açıklanmaya başladı. Başarı elle tutulur bir şey olsun diye tasarlanmış olan heykelcikler sahiplerine dağıtılıyordu. Sıra kısa film kategorisine gelince içime büyük bir sıkıntı yerleşti. Benim filmin yanına yaklaşılmayacak uyduruk hikâyeli, aşırı anlatımcı, özentî karelerden oluşan kötü dublajlı film müsveddeleri ödülleri topluyordu. Ancak bölümün sonunda açıklanan üç büyük ödülün üçü de benim oldu. Yani en iyi film, en iyi yönetmen ve en iyi senaryo... O kadar şaşırmıştım ki ancak ikinci anonsta yerimden kalkıp sahneye gidebildim. Mikrofonu uzattıklarında şaşkınlıktan bir şey diyemedim. Heyecandan sandılar. Ödüllerini jüri üyelerimden birinden aldım. Yönetmen olandan. Bir yandan elimi sıkarken bir yandan hayranlık ve takdir dolu bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyordu. Gördüklerim hem rüya gibiydi hem kâbus... Alkışlar arasında ödülleri aldım. Yamuk yumuk bir selam verip ritmi bozuk adımlarla ve kontrolümden çıkan bir yüz ifadesiyle yerime döndüm. Sonra da İstanbul'a döndüm.

Üç büyük ödölü birden aldığımı önüme gelen herkese söyledim. Facebooklara, twitterlara yazdım. Hakkımda çıkan haberleri paylaşımlara doymadım. Tebrikleri alçakgönüllükle kabul ettim. Bir sinema dergisine ve birkaç blog'a röportaj verdim. Filmimi nasıl tasarlayıp hayata geçirdiğimi anlattıkça anlattım. Ancak kimselere bu uyku ayrıntısını anlatamadım. Kendim de bir türlü anlayamadım. İşin içinden çıkamıyordum ama kurcalamak da işime gelmiyordu. Olan biteni unutup ödüllerin tadını çıkarmak gerekiyordu. Çıkaramadım.

Bu üç ödül kariyerimi zenginleştiren ve karakterimi zedeleyen üç basamak gibi önümde durdu hayatım boyunca. Üç basamak. Hem iniş hem çıkış.

Gözlerimi açtığımda yataktaydım. Ancak bu benim yatağım değildi. Yumuşacık, açık renk yorganın ortasına gömülmüştüm. Tepemde bembeyaz ışıklar vardı. Gözlerim acıyla kamaştı. Bakışlarımı spotların kör edici beyazlığından kurtarıp sağıma baktım. Alışveriş yapan müşteriler... Soluma baktım. Yine alışveriş yapanlar... Büyük bir mağazanın orta yerindeydim. Teşhir amaçlı sergilenen iki kişilik yataklardan birinin üzerinde... Ürün kataloğuna sızıp karşıma çıkan ilk mobilyaya uzanıvermişim gibi. Sahipsiz, satılık bir döşekteydim.

Hakan Bıçakçı, gezinen, bir görünüp bir kaybolan insanları anlatıyor, fısıf fısıf konuşuyorlar. Küçük takıntıları, manasız paniklemeleri, yenilgileri, gelip geçenleri resmediyor. Tuhaf suçlulukları, belki de Sartre okuyan kızı, genişleyen gökyüzünü, köprü trafiğini, beyaz masa örtülerini, baş ağrısını, tesadüfleri, uğultuları, İstanbul'u, metroyu...

Hikâyede Büyük Boşluklar Var, kafa karıştırıcı, hatıra didikleyen Bıçakçı hikâyeleri... Hayaller Paris, Gerçekler Eminönü...

